

W. E. JOHNS

BIGGLES JDE DO VÁLKY

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC
PRAHA
1994

W. E. Jolins © GP Agentura Praha, 1994 Jacket illustration Zdeněk Burian, Petr Barč © Zdeněk Burian – dědicové, 1994 © Petr Barč, 1994 Illustrations © Petr Barč, 1994
ISBN 80–85773-14–7

KAPITOLA PRVNÍ

JAK TO ZAČALO

Kapitán Jakub Bigglesworth, důstojník britského válečného letectva, přijel z Francie do Londýna na desetidenní dovolenou.

Právě teď se zastavil na rohu ulice Lower Regent Street a podíval se na hodinky.

„Vida, za deset minut jedna. Řekl bych, že je čas k obědu," zabručel si pro sebe.

Obrátil se tedy a kráčel směrem k hostinci Caprice, který byl za války pověstným útočištěm leteckých důstojníků v Londýně. Ve dveřích však zaváhal a v rozpacích si prohlížel svůj oblek. Měl na sobě oblek civilní, tedy nepředpisový, jak by řekli vojáci. Příčiny toho, že se v něm octl, byly prosté.

Jeho ošumělá uniforma na frontě ve Flandrech ještě ušla, bláto a skvrny od oleje tam nepůsobily nepatřičně, ale v letním velkoměstě vypadala ošuměle. Proto hned po příjezdu do Londýna zašel Biggles ke krejčímu, aby si ji dal vyčistit a vyžehlit. Od krejčího se však dověděl, že potrvá několik hodin, než bude uniforma v pořádku. Nechtěl tak dlouho čekat, koupil si konfekční civil a vyrazil mezi lidi. Pro vojáka na dovolené to byla věc logická a odpustitelná, ale těžko by se s ní smířil dozorčí posádkový důstojník či vojenská policie, kdyby jim náš hrdina náhodou vběhl do náruče. Proto Biggles zaváhal, když došel až k tomu světáckému místu dostaveníček leteckých důstojníků. Kolísal mezi touhou spatřit někoho, s kým by si mohl trochu popovídat, a obavou ze srážky s posádkovým velitelem či s některým z jeho miláčků. Biggles dobře věděl, že hostinec Caprice je stále pozorován bdělýma očima skrytých hlídek.

„Ale čeho bych se vlastně měl bát? V nejhorším případě mi ty štábní krysy zruší dovolenou, a to by mě moc nezarmoutilo," pomyslel si Biggles, a pak už bez váhání vkročil do otáčivých dveří hostince. Uvnitř u barového pultu lenošilo několik důstojníků a jeden či dva civilisté, ale rychlý a bystrý Bigglesův pohled odhalil, že jsou

to vesměs cizinci. Proto si vybral malý stůl v odlehlém koutě místnosti a začal si bezstarostně prohlížet jídelní lístek.

Letec byl zcela pohroužen do celkem příjemného úkolu vybrat si některé z nabízených jídel, když koutkem oka zachytil, že se někdo objevil po jeho boku. Zpočátku mu nevěnoval pozornost, protože si myslel, že je to pohotový číšník, ale když se dotyčný chystal posadit na protější židli, vzhlédl překvapeně a dotčeně k neznámému muži, neboť všude kolem byl dostatek volných stolů.

„Dobrý den, kapitáne Brunowe," řekl nenuceně a bez váhání muž, sedající si proti němu.

„Lituji, pane… to bude nějaký omyl," odpověděl Biggles stroze a znovu se ponořil do četby jídelního lístku.

„Ani bych neřekl," pokračoval druhý muž chladně. „Mohu vám nabídnout něco k pití?"

Biggles si vetřelce chladně přeměřil. „Ne, děkuji." odsekl. Již jsem vám řekl, že se mýlíte. Nejmenuji se Brunow," dodal tónem, ve kterém dal jasně najevo, že tím pro něj rozhovor skonal.

„Ne! Ha, ha, ha, samozřejmě že ne. Docela dobře vás chápu. Čím dříve se v takových případech, jako je ten váš, zapomene na jméno, tím lépe, že ano?"

Než Biggles znovu pohlédl do očí neznámého muže, významným gestem odložil jídelní lístek na stůl.

„Tak vy mě chcete přesvědčit, že vlastně nevím, jak se jmenuji?" zeptal se ho ledově.

Druhý muž pokrčil rameny a otráveným výrazem, který se objevil v jeho obličeji, dal najevo, že ho Bigglesovo chování znechucuje.

„Neztrácejme zbytečně čas. Vždyť oba dobře víme, o co se jedná. Chci vám jen pomoci. Abych nezapomněl, jmenuji se Broglace — Ernest Broglace. Já…"

„Okamžik, pane Broglace!" přerušil ho Biggles. „Vypadá to, že vás člověk jen tak nepřesvědčí. Trvám na tom, že se nejmenuji Brunow. Vy říkáte, že se jmenujete Broglace, a já nemám žádný důvod, abych o tom pochyboval, ale zároveň vás ujišťuji, že mi vaše jméno nic neříká. Pokud jde o mne, mohl byste se klidně jmenovat třeba Dogface nebo Fingface. A pokud — jak vás podezírám — má

vaše vytrvalé úsilí vnutit mi svou společnost skončit nabídkou, abych od vás koupil nějaké pitomé hodinky nebo neprůstřelnou vestu či jiný podobný krám, říkám vám rovnou, neobtěžujte se. A hlavně, neobtěžujte mě! Já totiž dnes nechci koupit nic, a i kdybych něco chtěl, nekoupil bych to rozhodně od vás. Když ničemu jinému nerozumíte, musel jsem vám to říci po lopatě. A teď mě račte omluvit. Sbohem!“

Broglace se mírně zaklonil a hlasitě se rozesmál. Biggles na něj udiveně zíral.

„Hrom do čepice, vy ale máte kůži, že by hroší vedle ní musela vypadat jako hedvábný papír,“ pokračoval Biggles otráveně. Vypadalo to, že cizí muž se nehodlá jen tak vzdát. „Tak co, půjdete si sednout k jinému stolu, nebo to mám udělat já?“

Broglace se náhle naklonil směrem k Bigglesovi a jeho chování se rázem změnilo.

„Poslyšte Brunowe,“ řekl klidně, ale jasně a stručně, „já vím, kdo jste a proč jste v civilu. Byl jsem obeznámen s celým vaším případem a rád bych vám něco nabídl. Z armády vás propustili a nyní vám nezbývá nic jiného, než abyste se dal odvést jako obyčejný branec. Jistě nepochybujete, že vás na frontě čeká stejný osud jako mnoho jiných, totiž německá kulka. Co kdybyste místo toho pracoval pro lidi, kteří dovedou ocenit vaše schopnosti, a měl tak vyhlídku na snadný výdělek?“

Biggles se již chystal nakvašeně odmítnout tento návrh, když ho náhle zarazilo cosi ve výrazu mužovy tváře. Bylo to cosi ponurého, možná znamení nebo předzvěst něčeho zlého, co nemohl v tu chvíli pochopit. Slova, která se již chystal vyřknout, zůstala nevyslovena. Místo toho Biggles mlčky pozoroval cizího muže. Při pohledu na něj se jen utvrdil, že za nevítanou cizincovou pozorností se skrývá něco vážného, ba zlověstného.

V celkovém jeho zjevu nebylo nic zvláštního. Byl středně vysoký, plnoštíhlé postavy. Podle toho, jak vypadal, se dalo usoudit, že teprve nedávno překročil věk vhodný pro vojenskou službu. Nejspíš patřil k vrstvě zámožných obyvatel z londýnské obchodní čtvrti, nebo to také mohl být válečný zbohatlík. Měl vysoké, vypouklé čelo, krátce zastřižené vlasy. Silný krk a široká, plochá tvář

s mohutnými čelistmi ukazovaly na osobu s mimořádně silnou vůlí. Bigglese však upoutaly hlavně oči. Jejich výraz sice částečně zakrývaly brýle se silnými obroučkami z želvoviny, ale bystrému pozorovateli nemohlo uniknout kruté odhodlání zbavit se každého, kdo by se tomuto muži chtěl postavit do cesty. Biggles ucítil lehké mrazení v zádech, a jakmile se cizincovy oči zavrtaly do jeho, pohlédl stranou.

„Rozumím…rozumím," řekl pomalu.

Vtom se přede dveřmi ozval hlučný smích a do místnosti vpadl hlouček leteckých důstojníků. Byli rozjaření a vyzařovala z nich radost ze života. Někteří zamířili k bufetu a druzí se odebrali ke stolům, aby se naobědvali. Biggles mezi nimi zahlédl dva či tři známé důstojníky. Uviděl v tom pro sebe příležitost, jak uniknout neznámému.

„Poslyšte, já některé ty mládence znám, a myslím, že by nebylo vhodné," řekl chvatně Biggles, „kdyby…"

Jistě. S tím samozřejmě souhlasím," odpověděl cizinec a okamžitě se zvedl. „Přijdu sem v době mezi čajem a večeří — řekněme asi v půl sedmé. To zde bude prázdno." Pokynul Bigglesovi na rozloučenou a spěšně se vzdálil. Za okamžik se ztratil v zástupu důstojníků, kteří se hrnuli dovnitř.

Biggles ještě poseděl několik minut u stolu a přemítal o cizincově návrhu. Potom si dal lehké jídlo, rychle je snědl a odebral se k důstojníkům stojícím u bufetu. Vyhledal mezi nimi letce Ludgata od 287. letky, kterého dobře znal, a odvedl ho stranou.

„Poslyš, Lude, rád bych se tě na něco zeptal. Neříká ti něco jméno Brunow?"

„Jakpak by ne! Právě mu vylili pérka u jeho pluku, a to v pravý čas. Byl to pěkný prezent."

„A co provedl?"

„Přesně to nevím, ale včera v noci se o tom bavilo několik hochů v Alhambře. Byl obviněn z porušení kázně. Podle mého to však nebylo to hlavní. Buď jak buď, u pluku už není, a ostatní se stejně nedozvíme."

„Znal jsi ho osobně?"

„Velmi dobře. Chodili jsme spolu do stejné letecké školy."

„Co myslíš, je mi nějak podobný?“

Ludgate sebou škubl. „Nu, když jsi to teď řekl, je ti trochu podobný, ne však natolik, aby si tě mohl s ním splést někdo, kdo tě zná.“

„Rozumím. Díky — a na shledanou!“

„Kam jdeš?“

„Jdu se trochu podívat po městě,“ odpověděl vesele Biggles. To samozřejmě nebyla pravda. Sotva vyšel na ulici, nerozhlížel se nalevo ani napravo a dlouhými kroky rázoval směrem na nábřeží. Odtud spěšně zamířil do hotelu Cecil, kde sídlilo hlavní velitelství britského válečného letectva.

Po obvyklém čekání a nekonečném vyptávání se Biggles octl u dveří, na nichž visela tato vizitka:

ZPRAVODAJSKÁ SLUŽBA HLAVNÍHO LETECKÉHO ŠTÁBU – MAJOR L. BRYNDALE

Biggles zaklepal na dveře a po vyzvání vstoupil. U mohutného stolu, na němž byly rozházené obálky, různé spisy a poznámkové sešity, pracoval britský důstojník velmi unaveného vzezření.

„Jsem kapitán Bigglesworth od 266. letky, pane, a nyní jsem zde na dovolené,“ začal Biggles.

„A proč nejste v uniformě?“

„To vám mohu snadno vysvětlit, pane, ale kromě toho vám chci sdělit něco jiného, co byste podle mého soudu měl vědět.“ Biggles potom stručně popsal své setkání se záhadným mužem v hostinci Caprice

Důstojník výzvědné služby ho pozorně vyslechl a potom se na něj vážně zadíval.

„Sedněte si, prosím, a neodcházejte, dokud se nevrátím!“ Trvalo několik minut, než se opět vrátil, následován šedovlasým důstojníkem, podle jehož červených výložek se dalo poznat, že je to vyšší štábní důstojník.

Biggles se okamžitě postavil do pozoru.

„Dobře, dobře, sedněte si!“ vyzval ho odměřeně generál. „Viděl jste někdy předtím toho muže, který vás dnes oslovil?“

„Nikdy, pane generále.“

„Popište mi ho, prosím.“

Biggles vylíčil Broglace, jak nejlépe dovedl.

„Víte, o co šlo v případě Brunow?“ zeptal se ho štábní důstojník, když Biggles skončil.

Jen tak zhruba. Hned po rozhovoru s Broglacem jsem se dozvěděl, že Brunow byl nedávno propuštěn z armády.“

„Správně!“ Generál zabubnoval na stůl prsty a pokračoval: „Nuže, vaše informace je zajímavá, a proto za tím budeme muset jít. Vaše dovolená je zrušena počínaje dneškem, kapitáne, a přiděluji vás s okamžitou platností k speciálnímu oddělení. Postarám se, abyste si později mohl vybrat svou dovolenou. Zatím se pokuste získat si Broglaceovu důvěru. Nejlepší by bylo vypátrat, co má za lubem. Zítra mi o tom podáte hlášení. Setkejte se s ním dnes navečer, jak vás o to požádal.“

„Provedu, pane generále.“

„Nyní byste se měl důkladně seznámit s celým případem Brunow, abyste se za něho mohl vydávat, bude-li to třeba. Major Bryndale vám vydá jeho spisy.“ Pak se generál otočil na majora Bryndala. Řekl mu: „Vezměte si Bigglesworth a na starost,“ a opustil místnost.

Příští den v deset hodin třicet minut byl Biggles uveden do prostorné pracovny brigádního generála Sira Malcolma Pendersbyho. Tvářil se poněkud ustaraně. Generál nebyl zatím nijak znepokojen, ale ani nijak potěšen tím, jak se události kolem Brunowa vyvinuly.

Generál vzhlédl od práce, když Biggles vstoupil.

„Nuže, Bigglesworthe — posaďte se. Tak copak se včera přihodilo, když jste nás opustil? Jestlipak náš záhadný muž rozvázal?“

„Ano, pane generále,“ odpověděl Biggles. „Vypadá to, jako kdyby…“

„Vyličte mi podrobně, co se udalo.“

Biggles se zamračil.

„Abych řekl pravdu, není to tak jednoduché. Totiž, abyste mi rozuměl, nic určitého nebylo řečeno a ani jsem nedostal žádný konkrétní návrh, ačkoli se mi zdálo, že Broglace měl po celou dobu na mysli něco konkrétního. Avšak jeho formulace byly velmi opatrné.“

„K tomu byl ovšem nucen, je-li zapleten do špionáže," skočil mu do řeči generál.

„Jistě, pane generále. Jak jsem již řekl, bylo to všechno velmi neurčité. Jeho řeč byla plná náznaků. Můj úsudek je následující: Broglace je stále přesvědčený, že jsem Brunow. O celém jeho případu je zřejmě dobře informován. Například ví to, co jsem se já dozvěděl teprve včera z jeho spisů, že Brunow je německo-rakouského původu a že byl v Argentině, když vypukla válka. Má sice — nebo měl — finanční zájem na britské říši, ale sympatizuje s Německem a ústředními mocnostmi, protože má německé předky. Broglace vychází z předpokladu, že propuštění z armády Brunowa velice rozhořčilo a dal by se získat pro druhou stranu.

„Ale vy jste přece řekl, že vám neučinil žádný konkrétní návrh?"

„To je pravda, pane generále, ale napadlo mě, že se mi Broglace snaží vsugerovat, abych se první projevil já. Sám si netroufá zajít příliš daleko pro případ, že by se ve mně zmýlil."

„A jak jste to tedy vyřešil?"

„Pokusil jsem se vyvolat v něm dojem, že bych se dal možná přemluvit, kdyby se mi to vyplatilo."

„Výborně. Pokračujte!"

„To je všechno, pane generále. Pochopitelně jsem projevil přání zůstat s ním ve spojení pro případ, že byste se rozhodl dát ho zatknout, a tak jsem si s ním ujednal…"

„Zatknout?" zeptal se ironicky generál.

„Promiňte, pane generále," omlouval se rozpačitě Biggles. „To jsem myslel jen v případě, že by byly proti němu důkazy…"

Generál mávl odmítavě rukou a zvolal: „Pro pána krále, Bigglesworthe, takhle se to přece nedělá. Je-li ten člověk opravdu špion, bude nám mnohem užitečnější na svobodě nežli v londýnském Toweru. Pokud by se nám podařilo zjistit, pro koho pracuje a o co mu jde, mohli bychom toho využít pro svůj prospěch."

„Obávám se, že to by bylo nad mé síly, pane generále," přiznal se Biggles. „Snažil jsem se vykonat, co jste mi uložil — a nyní pokud jde o mne — jsem skončil. Mohl bych nyní pokračovat ve své dovolené?"

„Pomalu, pomalu, mladý muži,“ odpověděl spěšně generál. „Kdo vám řekl, že jste už skončil? To byl teprve začátek! Zdá se, že nám náhoda vložila do rukou trumfy, které bychom ale bez vašeho přičinění nemohli použít. Rád bych si všechno důkladně rozvážil, než se rozhodneme pro další postup. Dejte si zatím cigaretu a počkejte zde, nebudu vás dlouho zdržovat.“

Generál sebral ze stolu hromádku listin, udělal na nich několik poznámek a pak opustil pracovnu.

Trvalo to téměř celou hodinu, než se vrátil. Biggles měl tedy dost času na přemýšlení. Ať to bral, z kterého konce chtěl, dospěl k názoru, že se před sebou nemá zrovna růžovou budoucnost.

Když generál konečně vstoupil, nedalo se z jeho tváře, kromě soustředěného výrazu, vyčíst vůbec nic. Posadil se ke stolu a zadíval se zpytavě na Bigglese.

„Milý Bigglesworthe,“ začal generál, „rád bych si s vámi vážně pohovořil a přeji si, abyste mě nejprve pozorně vyslechl. Provedl jsem podrobnou analýzu celé situace a došel jsem k závěru, že vám příště Broglace učiní návrh, pokud ho ovšem něčím nepoplašíte. Je-li má domněnka správná, nabídne vám, abyste pracoval pro něj, to znamená pro Německo, a v tom případě bych byl rád, abyste jeho nabídku přijal.“

„Abych ji přijal?“ zvolal Biggles nevěřícně.

Generál pokýval hlavou „Ano, je to výjimečná příležitost, která se znovu jen tak nenaskytne.“

Biggles začal horečně přemýšlet „Co tím míníte, pane generále? Vy byste chtěl, abych se stal německým vyzvědačem a pracoval proti Británii?“ řekl bez obalu.

Generál vypadal trochu rozpačitě. „Abychom nechodili stále dokola jako pes kolem horké kaše, řekl jste to přesně tak, jak to myslím,“ potvrdil Bigglesovu domněnku. „Nemohu vám to samozřejmě dát rozkazem, ale rád bych vám připomněl, že je povinností každého Angličana, aby vykonal pro vlast všechno, co je v jeho silách a podstoupil jakoukoli oběť. Proto vás žádám, abyste se k provedení tohoto úkolu nabídl dobrovolně, i když připouštím, že se jedná o úkol nesnadný a nebezpečný. Prohlížel jsem vaše osobní spisy, a myslím, že se k tomu neobyčejně dobře hodíte. Major

Raymond, důstojník výzvědné služby, který je přidělen k našemu leteckému velitelství ve Francii, se vyjadřuje velmi pochvalně o vašich schopnostech. Dokonce uvádí, že právě v případech podobných tomuto jste mu prý nejednou pomohl. Ruku na srdce, Bigglesworthe, bylo by nad schopnosti průměrného důstojníka, aby se pouštěl do takovéto záležitosti, neboť průměrný muž by zde neměl nejmenší naději na úspěch. Konečné rozhodnutí musíte udělat vy sám, a já bych jednal nezodpovědně, kdybych se pokoušel nějak snižovat riziko spojené s tímto podnikem. Jedno uklouznutí, jedna chvilková neopatrnost — nu, nepochybuji, že i vy toto všechno berete v úvahu, takže není třeba, abych se tím dále zabýval. Tak co na to říkáte?“

Biggles přemýšlel jen vteřinu nebo dvě. „Nebudu předstírat nějaké nadšení, to bych se zbytečně přetvařoval,“ řekl poněkud trpce. „Ale protože jste byl tak laskav a naznačil mi zřetelně, kde je moje povinnost, nemohu dost dobře odmítnout, pane generále.“

Generál se trochu začervenal.

„Myslím, že chápu, jak vám asi je,“ řekl pak téměř otcovsky, „ale věděl jsem, že neodmítnete. Nyní bychom měli prozkoumat všechny varianty, které mohou nastat, abychom věděli, jak si počínat, kdyby ti lidé…“

KAPITOLA DRUHÁ

ALGY SE POLEKAL

Algernon Lacey, poručík britského letectva, sloužící u 266. letky, posádkou v Maranique ve Francii, zastupoval Bigglese, svého přítele a leteckého druha, po dobu jeho nepřítomnosti ve funkci velitele leteckého roje. Nad letištěm se právě objevilo jeho letadlo značky Sopwith Camel. Dnes se mu přistávací manévr obzvláště vydařil. Algy pomalu zajížděl k hangárům a přitom nespouštěl oči z chvějící se střední vzpěry letadla. Nakonec vypnul zapalování, poněkud prkenně vystoupil z pilotní kabiny a rovnou si to namířil ke kanceláři letky, aby tam napsal bojovou zprávu. V dnešních vzdušných soubojích dosáhl dalšího úspěchu, neboť si právě připsal

na své konto třetí vítězství od té doby, co Biggles odjel na dovolenou.

Když otevřel dveře provizorní budovy meteorologické stanice, zahlédl uvnitř majora Mullena, velitele své letky, zabraného do hovoru s Watem Tylerem, jeho pobočníkem. Byl by se klidně odporoučel, ale velitel ho zavolal.

Jen pojď dál, Lacey," řekl major. „Čekám zde na tebe, abych si s tebou promluvil, ačkoli se obávám, že tě moje novinky příliš nenadchnou."

Algy si na chvíli přestal stahovat letecké rukavice a podíval se tázavě na majora. „Nějaké špatné zprávy?" vyhrkl a potom rychle dodal: „Neříkejte mi, že Biggles někde havaroval!"

„Nikoli, nic takového. Byl jsi převelen."

„Převelen?"

„Ano. K hlavnímu štábu pro Blízký východ — do Káhiry."

Algy se na majora zadíval nechápavě. „Převelen do Káhiry," opakoval nevěřícně. „Ale — co jsem provedl?"

„Nic, pokud je mi známo. Mohu ti pouze říci, že podnět k tvému přeřazení nevyšel od hlavního velitelství britského letectva ve Francii, ba ani od francouzského generálního štábu. Rozkaz přišel přímo z hlavního velitelství britského válečného letectva v Londýně."

„Ale proč?"

„To bohužel nevím. Mě také netěší, že ztrácím dobrého důstojníka, ale už by bylo na čase, aby sis uvědomil, že hlavní velitelství v Londýně nemá ve zvyku vysvětlovat nebo omlouvat své rozkazy. Jsi převelen od dnešního dne a musíš chytit vlak, který jede večer v sedm hodin deset minut do Paříže. V Paříži si najmeš taxi, abys chytil další vlak, vyjíždějící v jedenáct hodin deset minut z Lyonského nádraží do Marseille, kde se budeš hlásit naloďovacímu důstojníkovi na molu číslo 17. Cestovní rozkaz už máš připravený. To je vše. Ještě se uvidíme, než odjedeš."

Užaslý Algy se strnule posadil a jako ve snách se díval za odcházejícím velitelem. Teprve po chvíli mu neúprosná pravda začala docházet. Obrátil se k Watovi a vybuchl:

„Tak tohle jsou tedy vaše díky za všechno!"

Ale majorův pobočník ho hned usadil.

„Nekřič mi tady, nemá to žádnou cenu," řekl krátce.

„Počkám, až se vrátí Biggles — ten snad má také právo do toho mluvit."

„Biggles se nevrátí."

Algy zamrkal. „Že se nevrátí? Kruci! A co se stalo?"

Já vím jen tolik, že byl převelen ke svému náhradnímu praporu do Anglie."

„Převelen do Anglie!" zavrčel Algy. „Tak to se povedlo. To je dobrý vtip, přeřadit takového letce jako je Biggles do Anglie. On jim tam ale ukáže, těm hlupákům, za to ručím, a dobře jim tak! Copak si ti pitomci v hlavním štábu představují, že letci Bigglesova formátu se rodí jako angrešt? Nuže," Algy se zatvářil opovržlivě, vstal a obrátil se ke dveřím, „to tedy znamená konec téhle pitomé války, alespoň pokud jde o mne. Starost o ni přenechávám jiným."

Wat se podíval pohledem plným pochopení na Algyho.

„Jářku, Algy, takhle bys neměl mluvit, umoudři se už konečně," řekl vlídně. „S lakovými řečmi daleko nedojdeš. Vykonávej tam dobře svoje povinnosti a ukaž jim, co dovedeš. Pak se ti možná podaří dostat se zpátky k 266. letce. My tě tady budeme postrádat, a Bigglese — to nemusím snad ani říkat — také. Abych nezapomněl, prozradím ti něco, co ještě nevíš."

„Tak ven s tím, mě už stejně nic nepřekvapí."

„Budeš mít společníka na cestě do Káhiry. Je to někdo, koho dobře znáš."

„Kdo?"

„Major Raymond z londýnského generálního štábu. Byl převelen stejně jako ty k hlavnímu velitelství pro Blízký východ."

„Ha, to je dobré! Alespoň mu budu moci povědět, co si o tom jejich úřadu myslím."

„Jdi už k čertu s těmi řečmi, nebo tě dám zavřít. Vzpamatuj se, člověče! Je válka, a není pochyb, že v hlavním štábu dobře vědí, co dělají."

„Možná máš pravdu," souhlasil roztrpčený Algy. Pak sebral svoje letecké rukavice a vyrazil z kanceláře.

O deset dní později vyšel unavený a cestou zmořený Algy z vojenského stanu v Kantaře v Palestině. Byl sem přidělen hned po svém příjezdu do Egypta. Nežádal žádné vysvětlení, ani mu nebylo podáno: rozkaz přijal mrzutě a bez zájmu. Kantora, Almaza, Heliopolis, Ismáílía, Chartúm nebo Aden, co na tom záleží, kde bude? Algymu to bylo už jedno — tak to alespoň řekl majoru Raymondovi, když se rozloučili před hlavním velitelstvím pro Blízký východ v Káhiře. Potom už Raymonda neviděl, jako by se propadl do země.

„Zatím mi dejte věci do kanceláře tajemníka důstojnické jídelny, než zjistím, kde budu bydlet," řekl Algy řidiči automobilu. Již chtěl odejít, když zaslechl, že ho kdosi volá. Pospíchal za ním major Raymond, oblečený do nové uniformy v barvě khaki.

„Hallo, Lacey!" zvolal vesele major. „Tak jsme konečně opět spolu."

„Hallo, pane majore," odpověděl překvapeně Algy. „Nevěděl jsem, že jste také v Palestině. Mám radost, že vidím opět někoho známého: cítím se tu jako kůl v plotě. Ale proč nás sem neposlali společně ?"

„Na vojně se nikdy ničemu nediv, Lacey," usmál se major. „Pamatuj si, že i sebevětší absurdity mají svůj smysl. Musel jsem se v Káhiře zúčastnit důležitého jednání. Měl jsem ale štěstí, protože do Kantary jsem přiletěl, přesněji řečeno, bylo mi nabídnuto místo v letadle. Jistě jsi unavený po tak dlouhé cestě?"

„Ani ne, pane majore. Proč se ptáte?"

„Rád bych si s tebou důvěrně promluvil. Je tu také někdo, s kým by ses měl setkat. Věc je však naléhavá a nesnese žádného odkladu."

„Dobře, pane majore," souhlasil Algy.

Společně se vydali k velkému čtvercovému stanu, který stál poněkud stranou od ostatních. „Tak tady mám pracovnu," vysvětloval major. Když odhrnul dílec stanového plátna, jenž zakrýval vchod do stanu, pohlédl s lišáckým úsměvem na Algyho.

Stan byl vybaven kancelářským nábytkem: stál v něm velký stůl s telefonem a skříně na ukládání spisů. Algy si však těchto věcí nevšímal. Místo toho upřeně sledoval muže v letecké kombinéze, který okamžitě povstal z proutěné židle a pospíchal Algyho

pozdravit. Zatímco muž se šibalsky usmíval, Algy vypadal, jako by právě oněměl.

„Myslím, že vás dva nemusím představovat," poznamenal major Raymond a rozesmál se na celé kolo.

Algymu poklesla brada a vypadal ještě hloupěji než před chvílí. Rty se mu pohybovaly, jako by chtěl něco říci, ale z úst mu nevyšla ani hláska.

„Bigglesi!" vypravil ze sebe konečně.

„Proč… co tady u všech ďasů… och, hrome, tohle mě dorazilo!"

„Raději bychom si měli sednout. Je příliš horko, abyste mi vzdávali čest vestoje," navrhl major. „A teď bychom si měli odpovědět na otázku, proč jsme vlastně tady," pokračoval, jakmile se všichni tři pohodlně usadili. „Čím dříve se dozvíme, co nás čeká, tím lépe. Ty, Bigglesworthe, patrně víš mnohem více než my dva, takže bude nejlepší, když se ujmeš slova."

Biggles se unaveně usmál, zhoupl se na své židli a rozepnul si kombinézu, pod níž měl blůzu britského leteckého důstojníka. „Máte-li chuť poslouchat, rád vám povím všechno, co vím," ujistil je.

Biggles jim stručně pověděl o svých kontaktech s Broglacem a o poradách na hlavním štábu. „Vidíte, a nakonec jsem musel dát generálovi za pravdu, když mi řekl, že je povinností každého Brita, aby vykonal vše, co je v jeho silách. Jinak mě celý ten nápad připadal absurdní, ale co jsem mohl dělat? Když jsem se rozhodl úkol přijmout, dal jsem si jednu podmínku — že kromě dvou mužů, které určím a mě, nikdo nebude do věci zasvěcen. Dále jsem navrhl, aby tito dva muži vykonávali funkci spojovacích důstojníků mezi mnou a hlavním štábem. Mám pouze jeden život, který mohu ztratit, a budu na něm lpět tak dlouho, dokud to bude možné. Proto nemám sebemenší chuť posílat své zprávy po cizích lidech, byť by to byli důstojníci britské výzvědné služby. Dříve nebo později by se mohl některý nepřátelský špion zmocnit mé zprávy, a potom by to na mě všechno prasklo!

Ještě bych chtěl poznamenat, že zpočátku se o cestě do Egypta nebo do Palestiny vůbec neuvažovalo; to přišlo až později. Těmi dvěma důvěryhodnými muži jste měli být vy a můj návrh generál s potěšením přijal. Dokonce prohlásil, že Algyho letecké umění budu

potřebovat stejně jako majorovy zkušenosti zpravodajského důstojníka. Nyní tedy víte, proč jste byli převeleni sem.

Ten večer, kdy jsme s generálem domlouvali podrobnosti dalšího postupu, jsem se setkal s Broglacem. Sotva ten chlap zavětřil, že bych se dal koupit, vyložil karty a nabídl mi, abych vstoupil do německé tajné služby. Tím se tedy jen potvrdilo, s kým mám tu čest. Řekl jsem mu, že si to ještě musím promyslet. Ihned jsem vyhledal generála a zeptal jsem se ho, co mám udělat. Generál mě vyzval, abych nabídku přijal, ale bude-li to možné, abych se nechal vyslat sem, protože na této frontě nám Němci zasazují nové a nové údery. Zde totiž neobyčejně dobře funguje německá zpravodajská služba. Vyzvědačským esem mezi všemi je muž, jenž se jmenuje El Šerif. Naši lide ho znají pouze pod tímto arabským jménem. Potřebují, abychom se mu dostali na kobylku. Poradili mi, abych kontaktoval vedoucího agenta britské výzvědné služby, majora Sterna. Je to záškodník, který se prohání na velbloudu nebo na koni po poušti a získává informace od šejků arabských kočovníků. El Šerifa a Sterna předchází znamenitá pověst a je známo, že si jdou řadu měsíců po krku. Pokud jde o mě, projevil jsem přání pracovat samostatně, je mi totiž proti srsti pracovat pod velením kohokoli, nevyjímaje majora Sterna. Nuže, abych to zkrátil; následovalo setkání s Broglacem. Já jsem přijal jeho nabídku a on mi navrhl, abych odcestoval do Belgie. Namítal jsem, že by mě tam někdo mohl poznat. Broglacemu tato námitka připadala velmi prozíravá a zeptal se mě, kde bych se tedy chtěl uplatnit. Řekl jsem, že mě láká Palestina, a tak mně bylo vyhověno.“

„Ale u sta hromů, jak ses dostal sem?“ zeptal se ho s neskrývanou zvědavostí Algy.

„Člověče, to samo by vydalo na celý román,“ odpověděl Biggles tajemně. „Broglace mi dal prsten, pečetní prsten s víčkem, pod nímž je ukryto zvláštní znamení, a ujistil mě, že ten prsten má téměř kouzelnou moc. Brzy jsem se mohl přesvědčit, že nijak nenadsazoval. Jak si jistě pamatuješ, na dovolenou jsem letěl ve svém letadle, a tak jsem se vypravil na letiště a místo do Francie jsem se vydal přímo do Bruselu. Broglace si nejspíš myslel, že jsem letadlo ukradl, ale to je vedlejší. Po cestě mě několikrát obtěžovaly

německé stíhačky, ale podařilo se mi šťastně jim uniknout. V Bruselu jsem byl okamžitě po přistání zajat, ale stačilo, abych se blýskl prstenem, a měli byste vidět, jak se Němci přede mnou klaněli a jak kolem mě poskakovali. Pak jsem odjel vlakem do Berlína. V Berlíně jsem prošel opravdu ďábelským výslechem. Musím se přiznat — měl jsem pořádně nahnáno. Dobře to však dopadlo a nakonec jsem byl poslán do Jeruzaléma. Zde jsem se hlásil na velitelství zpravodajské služby a odtud jsem byl vyslán do Zabaly k hraběti Farbourgovi, který velí tajné službě v tomto úseku fronty.

Jsem tu již dva dny a dnes ráno jsem vykonal první výzvědný let, abych se zde orientoval."

„Ale jak se ti podařilo přistát zde na naší straně v prušáckém letadle?" zeptal se ho udivený Algy.

Já jsem ale neříkal nic o prušáckém letadle. Létám v britském letadle, v stíhačce značky Bristol. V Zabale mají dvě naše letadla: jedno dvousedadlové — značky Bristol a jedno Sopwith Pup. Nejspíš obě musela přistát nouzově na nepřátelské straně zákopů a Němci si je opravili. Nyní jsem tady proto, abych vás vyhledal a abychom si do budoucna vypracovali nějaký plán. Musíme si také určit místo, kde vám budu předávat zprávy.

Nemohu se zde zdržet příliš dlouho. Dostal jsem sice za úkol přeletět nepřátelské zákopy a získat nějaké informace, ale rozhodně nechci hned při prvním letu vzbudit nějaké podezření. Když jsem tady na vás čekal, načrtl jsem na papír několik návrhů. Přečtěte si je, prosím, a zapamatujte, protože papír hned zase zničím. Algy, major zařídí, že budeš zbaven běžné služby. Místem našich schůzek bude prozatím Abba Sud. Je to oáza hluboko v poušti, stranou jak od britských tak od německých pozic, takže bychom tam měli být v relativním bezpečí."

Biggles přešel k velké nástěnné mapě, která zde visela a ukázal prstem na malý kroužek, pod nímž bylo napsáno Abba Sud.

„Kolem tohoto místa se budeš co nejčastěji pohybovat a číhat, jestli se objevím," pokračoval Biggles. Já budu létat buď v britském nebo německém letadle. V každém případě se vždy budu snažit vypálit světlici ze signální pistole Véry. To bude znamení, že jsem to já. Potom oba přistaneme a obsah našeho rozhovoru sdělíš majoru

Raymondovi. Nyní již musím odletět. Další podrobnosti si řekneme později. To již budeme moudřejší. Dosud jsem neměl čas všechno do detailu promyslet.“

Biggles byl již na odchodu a zapínal si kombinézu. Potom podal oběma mužům ruku. „Tak zatím sbohem, pane majore! Nazdar, Algy!“

Algy vyděšeně vyskočil ze židle. „Snad nechceš opravdu letět zpátky?“

„Ovšem, vždyť musím.“

Algy poněkud zbledl a zavrtěl nevěřícně hlavou. „Kriste pane, buď na sebe opatrný,“ zašeptal ulekaně. „Němci tě zastřelí jako psa, jestli tě odhalí.“

„To je mi jasné,“ řekl mu chlácholivě Biggles, „O to teď půjde – nedat se chytit. Jenom neklesej na mysli a uvidíš, že všechno dobře dopadne. Zapamatuj si jednu věc! Nevěř nikomu! Němci mají na této frontě nejlepší zpravodajskou službu na celém světě. Kdyby zde o mně někdo jen špitl, například v důstojnické jídelně, je po mně veta. Tak nazdar!“ Biggles jim ještě naposledy zamával a pak oba muže opustil.

Pospíchaje na letiště, jen jednou zpomalil. Nemohl se vynadívat na okázale oděného Araba, který se na koni mihl kolem něj.

„Kdo to byl?“ zeptal se Biggles rotmistra, který šel právě kolem.

„Myslím, že to byl major Sterne, pane kapitáne. Nejspíš se právě vrátil z jedné ze svých obvyklých výprav,“ odpověděl. „On to má ve zvyku, vždycky se odněkud náhle vynoří tam, kde je nejméně očekáván.“

„Děkuji, rotmistře,“ odpověděl Biggles a ještě jednou se ohlédl za Arabem. Ale jezdec byl již pryč.

Biggles se na chvíli hluboce zamyslel, ale potom pokračoval dál v cestě na letiště. Brzy bylo slyšet zvuk startujícího motoru. Letadlo se rozjelo jako šíp po horkém písku a vzápětí se vzneslo k modré obloze. Poté, co opsalo nad přistávací plochou velký kruh, zamířilo k německým zákopům.

KAPITOLA TŘETÍ

POLEKAL SE I BIGGLES

Během krátkého letu do Zabaly, kde kromě hlavního velitelství německé výzvědné služby byla také posádka dvou německých letek, z nichž jednu tvořila jednomístná výzvědná letadla značky Pfalz a druhou dvoumístné letouny značky Halberstadt CLU — uvažoval Biggles o podivuhodné shodě okolností, jejímž působením se z něj stal špion. Před odletem do Palestiny si mnohokrát uvědomil, že to jistě nebude žádný med, ale nyní byl sám překvapený, jak přirozeně hraje svou roli. Nikdy by si nepomyslel, že je něčeho takového schopen. Na druhou stranu musel připustit, že již měl cukání — všeho nechat a vzít do zaječích. Tísnivý pocit v něm vzbuzovaly nejen šedé uniformy německých vojáků, ale zejména vědomí, že je sám mezi nepřáteli. Postupně se jeho obavy z nástrah, čekajících za každým rohem, rozplynuly. Proto se nakonec rozhodl vytrvat.

Kdyby nebylo setníka von Stalhein, měl by Biggles vlastně pohodlný život. Ze všech Němců, s nimiž se dosud setkal, nikdo v něm nevzbuzoval takový odpor a nepochopitelný strach, jako tento setník von Stalhein, jenž byl náčelníkem štábu hraběte Faubourga. Hrabě Faubourg byl již starý muž, ale typický voják. Byl od přírody arogantní a neurvalý k těm, kteří neměli stejnou moc jako on. Své hodnosti a postavení dosáhl spíš bezohledností a lstivostí než svými schopnostmi.

Ostatní němečtí důstojníci, s kterými se zde Biggles setkal, byli průměrní lidé a měli podobné vlastnosti jako jejich britské protějšky. Jeden z nich, jakýsi Karl Leffens byl tak trochu výjimkou. K jeho nadutosti pociťoval Biggles neobyčejně velkou nechuť.

Erich von Stalhein se od všech ostatních výrazně odlišoval. Byl vysoký, štíhlý a vypadal trochu jako hejsek. Na vojně sloužil jistě řadu let, což se promítlo do jeho chování. Vypadal přísně a nepřístupně. Již z prvního setkání bylo Bigglesovi jasné, že je to typ člověka, jehož je třeba se obávat. Von Stalhein byl na začátku války raněn do nohy a od té doby se belhal jen s pomocí dvou holí. Tato tělesná indispozice zřejmě přispívala k jeho zlostnému chování. Na

rozdíl od většiny svých krajanů měl Stalhein tmavou pleť. Ani monokl, který většinou nosil, nedokázal zmírnil chlad, vyzařující z jeho očí. Jen málokdo snesl jeho zkoumavý pohled. Takový tedy byl setník Erich von Stalhein, u něhož se Biggles v Zabale hlásil.

Od prvního okamžiku, kdy se setkal s tímto Němcem, pociťoval k němu Biggles nepřátelství. Stalhein totiž dával najevo, že v Bigglesovi poznává podvodníka. Chyběly mu zatím důkazy a nejspíš proto se neodvážil otevřeně projevit svůj názor. Jistě také nechtěl zpochybňovat rozhodnutí těch lidí, kteří byli odpovědni za to, že Bigglesovi byl svěřen tak důležitý úkol. Zda von Stalhein ví, že Brunow sloužil předtím jako setník u britského válečného letectva, to Biggles nevěděl a nepovažoval ani za moudré se ho na to ptát. Jistý si byl jen jednou věcí — že na něj tento německý důstojník bude číhat a chňapne ho jako kočka myš při první chybě, které se dopustí.

Jiná věc, které si Biggles brzy všiml, byly pečetní prsteny, podobné tomu, jejž dostal od Broglace. Nosili ho hrabě Faubourg, setník von Stalhein, Leffens a všichni ostatní důstojníci ve službách zpravodajského oddělení. Nejspíš sloužily jako poznávací znamení a nahrazovaly průkaz totožnosti. Bigglesův prsten měl pod víčkem vyrytu malou dýku, zavěšenou nad dvojhlavým orlem a pod ním bylo číslo 117.

Byl-li Biggles vyslán do Zabaly s nějakým zvláštním úkolem, dosud o tom nebyl nikým zpraven. Hrabě, jeho velitel, mu povšechně sdělil, že bude dostávat úkoly, jež budou odpovídat jeho schopnostem. Nejprve se měl obeznámit s pozicemi na frontě. Přesto Biggles tušil, že jeho úkolem bude přistávat na britském území a sbírat tam tajné informace, nebo ověřovat ty, které byly získány jinými cestami. Jak se brzy ukázalo, v tom se nemýlil.

Co se týče El Šerifa, nikde tu po něm nebylo ani potuchy. Biggles zatím nijak netoužil spatřit ho. Jeho jméno bylo takřka legendou a otevřeně se o něm vůbec nemluvilo. Nebylo však možné pochybovat o jeho existenci, neboť generál Pendersby Bigglese ujistil, že ten muž opravdu žije. Bigglesovi nezbývalo nic jiného, než mít stále otevřené oči a uši, aby nepropásl stopu, která by ho mohla přivést k cíli; vypátrat tohoto krále německých špionů na Blízkém východě.

V tomto období světové války měla německá zpravodajská služba v Palestině vynikající výsledky a Biggles se brzy mohl přesvědčit o kvalitě jejích důstojníků.

Nyní Biggles hladce přistál na letišti v Zabale a blížil se k hangáru vyhrazenému pro britská letadla. Nešel se hned ohlásit na velitelství, ale napřed se šel převléknout do německé uniformy. V Zabale britská uniforma nebyla přirozeně v oblibě, a proto Biggles přes ni nosil leteckou kombinézu, pokud byl nucen si tuto uniformu obléci. Když se převlekl, vydal se do důstojnické jídelny. Měl v úmyslu usadit se v některém tichém koutě a studovat německou mluvnici. Jeho chabé jazykové znalosti byly příčinou všelijakých nesnází, do nichž se při výkonu služby občas dostával. Proto Biggles pilně studoval němčinu.

Uplynulo sotva pár minut a v jídelně se objevila ordonance. Odevzdala mu vzkaz od hraběte Faubourga, jenž ho žádal, aby se okamžitě dostavil do jeho kanceláře. Biggles v tom neshledával nic neobyčejného, strčil tedy knihu do kapsy, vzal si čapku a odešel po startovací dráze k turecké tvrzi. Zde bylo sídlo velitelství a ložnice vyšších důstojníků. Dvůr a stáje byly upraveny tak, aby v nich mohli bydlet váleční zajatci.

Biggles zaklepal na dveře pracovny a po vyzvání vstoupil. Hrabě se pohupoval na židli, límec u blůzy měl nedbale rozhalený. Právě rozmlouval se setníkem von Stalhein, který stál opřený o jednu stranu stolu. Z cigarety v jantarové špičce stoupaly obláčky kouře, což spolu s neobroubeným monoklem ještě podtrhovalo setníkův hejskovský zjev. Biggles si všiml poťouchlého záblesku v jeho pichlavých očích a okamžitě se ho zmocnila jakási předtucha. Postavil se do pozoru a čekal, až ho hrabě osloví.

„Tak už jste tady, Brunowe," podotkl Faubourg klidně „Dnes ráno jste se vydal na svůj první let — že ano?" Hrabě vyslovil tuto otázku nevzrušeně, ale ve způsobu, jak se naklonil nad svým stolem, Biggles instinktivně vycítil blížící se nebezpečí, nehnul však ani brvou. V místnosti zhoustla atmosféra.

„Ano, pane, nečekal jsem na vaše rozkazy," připustil klidně.

„Proč jste přistál na britském území?"' vystřelil na něj otázku velitel.

Bigglese zamrazilo. Zdálo se mu, že ho Faubourg provrtává pohledem. Věděl, že by byl ztracen, kdyby teď zakolísal.

„Chtěl jsem zjistit, jaké následky může mít moje přistání na britském území," odpověděl chladně. „Zdálo se mi rozumné, předběžně prozkoumat prostor, abych se v případě potřeby uměl orientovat."

Hrabě souhlasně kývl hlavou. „A proto jste také navštívil velitelství britské zpravodajské služby?"

Biggles cítil, jak mu tuhnou svaly v obličeji, ale vyhodil svůj další trumf s takovou odvahou, že se tomu sám podivil. Nejprve se trochu usmál a potom odpověděl ledabyle a bez váhání:

„Nikoli, pane. Neměl jsem na vybranou. Poslali pro mne — bylo to celkem zábavné."

„Jak to — zábavné?"

„Inu, pomyšlení, že je tak snadné dostat se na velitelství. Vždycky jsem si myslel, že to je nejpřísněji střežené místo."

„A proč pro vás poslali?"

„Protože jsem v důstojnické jídelně o sobě rozhlásil, že jsem dopravní pilot. Důstojník, který pro mě poslal, potřeboval předat nějaké poselství důstojníkovi v Heliopoli a chtěl vědět, zda tam poletím."

„A co jste mu řekl?"

„Řekl jsem, že lituji, ale nemohu mu vyhovět, protože letím opačným směrem."

„Nic jiného?"

„Nic, pane. Tím se náš rozhovor skončil a já jsem odletěl zpátky.

„Kdo byl ten druhý důstojník u majora Raymonda?"

Tato slova zapůsobila na Bigglesovy napjaté nervy jako rána elektřinou. Zdálo se mu, že informace nepřátel o počínání Britů nemají meze. „Pak není divu, že to zde s námi jde tak z kopce," byla Bigglesova první myšlenka, než odpověděl na položenou otázku. S výrazem naprosté bezstarostnosti řekl:

„Nemám ponětí, pane. Ano, vzpomínám si. Byl tam jakýsi mladý důstojník, ale nevěnoval jsem mu zvláštní pozornost. Mohl to být velitelův pobočník, ale s jistotou to tvrdit nemohu."

„Víte, že ten první důstojník je major Raymond, jenž sem právě přijel z Francie?“

„Že se jmenuje Raymond, to jsem věděl. Měl jsem se u něho hlásit. Ale že přijel právě z Francie, to slyším poprvé od vás.“

„Viděl jste ho někdy předtím?“

„Pokud si pamatuji, nikoli.“

„Nepoznal vás major Raymond?“

„Ne, pokud jsem si všiml, nic tomu nenasvědčovalo. Choval se ke mně přátelsky.“

Tato odpověď hraběte patrně uspokojila, neboť vzápětí se vítězoslavně podíval na setníka von Stalhein. Jeho pohled jako by říkal: „Tak vidíte, já jsem vám to říkal. Byla to náhoda.“

Ale von Stalhein stále pozoroval Bigglese s ironickým úšklebkem a jeho pronikavý pohled ho nepřestal provázet ani ve chvíli, kdy mu bylo dovoleno odejít.

Biggles si zhluboka oddechl. Zdálo se mu, jako by mu nohy náhle přestávaly sloužit, a cítil, jak mu podklesávají kolena. Ruce měl ledově chladné, ačkoli venku panoval nesnesitelný žár.

„Hrome! Musím si dát pozor na každý krok, abych neudělal nějakou pitominu — tihle lidé mají oči všude!“ říkal si roztrpčeně Biggles, když pomalu kráčel k svému bytu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

SCHŮZKA A SOUBOJ

Druhý den ráno Biggles právě dokončoval ranní oblékání, když si pro něho zase poslal hrabě Faubourg. Biggles si v duchu probral, co všechno dělal od posledního rozhovoru s hrabětem, ale nemohl si vzpomenout na nic, co by mohlo být považováno za podezřelé. Přesto se k turecké tvrzi blížil s pocitem rozechvění. „Tohle řemeslo nenechá člověka ani na chvíli vydechnout. Stále musí být ve střehu, protože neví, jaké překvapení mu přinese příští okamžik,“ povzdechl si Biggles, když klepal na dveře velitelovy pracovny.

Jakmile vstoupil, porozhlédl se bezděčně po setníkovi. K jeho velké radosti v místnosti nebyl. Navíc hrabě vypadal, jak se na první pohled zdálo, že má dobrou náladu.

„Dobré jitro, Brunowe," zvolal vesele hrabě. „Tak konečně mám pro vás pořádnou práci."

„Děkuji vám za důvěru, pane," odpověděl Biggles s nadšením, které sice nepociťoval, jež se však pokusil předstírat. „Byl bych rád, kdybych se už dostal k něčemu pořádnému."

„To vám rád věřím," odpověděl hrabě. „Vysvětlím vám situaci; dostali jsme zprávu, že nedávno odjel z Egypta velký oddíl britského vojska. Jedná se hlavně o australskou jízdu. Existuje sice možnost, že se přemístila do Soluně, ale my si tím nejsme jisti. Je mnohem pravděpodobnější, že tito vojáci se někde tajně vylodili a jsou ukryti kdesi za frontou, kde čekají, až dojde k ofenzívě. Máme informace, že Britové se připravují k velkému úderu. Vám asi připadá nepravděpodobné, aby naší pozornosti uniklo přemísťování dvaceti tisíc mužů, ale v tomto případě je tomu bohužel tak. Britové dostali nejednu trpkou lekci, a proto jednají obezřetně. Pokuste se najít tyto vojáky. Jsou-li v Palestině, pak je velmi pravděpodobné, že jsou ukryti někde v horách — například tady!"

Hrabě ukázal jakousi oblast na nástěnné mapě a pokračoval:

„Tady rozhodně hledejte nejdříve! Jakmile se naše výzvědná letadla jen pokusila přiblížit nad tuto oblast, vždy byla okamžitě zahnána. Z toho usuzujeme, že naše dohady jsou správné. Vezmete-li si britské letadlo, nebudou vás, doufám, obtěžovat. Pokud se vám nepodaří z výšky tábor vypátrat, bude nutné v této oblasti přistát a vyptávat se."

„Provedu, pane," řekl Biggles, zasalutoval a odešel do svého bytu. Rychle na sebe oblékl britskou uniformu, přes ni si natáhl kombinézu a odebral se do hangáru britských letadel. Nařídil mechanikům, aby mu vytáhli letadlo značky Sopwith Pup. Potom se rozhlédl po startovací dráze. Kus dál od něho právě zaburácel motor výzvědného letadla značky Pfalz, stříbřité barvy. Biggles pozoroval se zájmem, jak se nejdřív rozjelo ke stanovišti, odkud mohlo vzlétnout a pak se odlepilo od země a začalo strmě stoupat do třpytivého oparu, který visel nad písčitým letištěm.

„To je letadlo Leffensovo. Rád bych věděl, co bude tropit," zabručel si pro sebe Biggles. Pomalu se usadil v kabině svého letounu, natočil motor a vyčkával, až se ohřeje. Brzy na německé letadlo zapomněl, neboť měl před sebou nesnadný úkol. První důležitý úkol, který dostal, byl právě takový, jakého se nejvíce obával. Aby ohlásil postavem australské jízdy Němcům, o tom vůbec neuvažoval, i kdyby ji objevil. Ale nemohl si dovolit podat Němcům mylnou informaci, pakliže nechtěl skončit se svou misí.

„Potřeboval bych si pohovořit s Raymondem a zjistit, jak mám jednat v takových případech. Třeba mi něco poradí," pomyslel si Biggles, otevřel škrtící klapku naplno a uháněl směrem k britskému území. Dokud německé letiště bylo na dohled, držel se ve směru, jímž by se měl dostat do oblasti označené Faubourgem.

Ale jakmile letiště sklouzlo za obzor, okamžitě změnil kurz. Zamířil na sever k oáze Abba Sud.

Náhle před Bigglesovým letadlem vyrostlo několik obláčků — zbloudilých protiletadlových šrapnelů. Biggles na nic nečekal a ihned vypálil zelenou světlici ze signální pistole Véry — byl to signál, který pro něj domluvilo hlavní německé velitelství s protiletadlovým dělostřelectvem. Vzápětí baterie umlkly a již ho neznepokojovaly.

Bigglese mohla ale ohrozit i německá výzvědná letadla. Stačilo, aby jejich piloti přehlédli pruh, jímž byla ukořistěná britská letadla označena, a omylem jej mohli sestřelit. Biggles se sice snažil prozkoumávat oblohu všemi směry, ale proti pražícímu slunci neviděl nic. „Kéž tu někde je Algy!" pomyslel si starostlivě Biggles, kroužící nad oázou Abba Sud. Po britském letadle však nebylo nikde ani stopy. Již se zklamaně chystal obrátit nazpět, ale vtom si povšiml světlice, letící vzhůru. Když se Biggles podíval pozorněji dolů, objevil ve stínu palem letadlo. Podle červených, bílých a modrých kruhů na křídlech poznal, kdo se tam skrývá.

„Hrome, tak přece tam je," zabručel Biggles s pocitem úlevy, přiškrtil plyn a začal se snášet dolů. Trochu zapochyboval o vhodnosti písečného povrchu pro přistání, ale hned pochybnosti zaplašil. Vždyť tam přistálo letadlo R.E.8. Za chvilku se kola podvozku dotkla země. Biggles zajel co nejblíže ke stromům, kde jeho letadlo bylo méně nápadné. Trochu ho překvapilo, když se ze

stínu palem vynořily dvě postavy. Rychle se k němu blížili — major Raymond a Algy.

„To je víc, než jsem doufal," zvolal radostně Biggles a také pospíchal oběma mužům naproti.

„Měl jsem tušení, že se tu dnes objevíš, proto jsem požádal Laceyho, aby mě vzal s sebou," přivítal ho major, jakmile si všichni potřásli rukou. „No, jak se ti daří?"

„Vůbec se mi nedaří, pokud to mohu posoudit," odpověděl nevesele Biggles. Jistě si představujete, jak pátrám po El Šerifovi, ale já jsem ještě ani nezačal. Důvod je prostý — nemám ani nejmenší tušení, kde bych měl začít. Stejně dobře bych se mohl pustit do hledání oblázku v této poušti. Jsem celý pryč z toho, abych neprovedl nějakou pitomost, na mou věru. Jistě nevíte, co se mi včera přihodilo. Než jsem se vrátil do Zabaly, již věděli, s kým jsem se na britském území setkal."

„To není možné," vykřikl zděšeně major.

„Také bych tomu nevěřil, kdybych byl na vašem místě, ale váš pohled na věc by se změnil, kdybyste se musel dostavit na kobereček k hraběti Faubourgovi a setníku von Stalhein," prohlásil Biggles s pořádnou dávkou neúcty k majorovi. „Musím se přiznat, že jsem již slyšel dunění popravčích bubnů, když na mě ten starý hrabě vybafl vaše jméno. Polil mě pot, ale začal jsem lhát jako cikán a podařilo se mi vysekat z té šlamastyky. Nejodpornější v téhle branži je, že člověk musí stále lhát. Opravdu, pokud jsem si stačil všimnout, nikdo tu nemluví pravdu."

Je mi líto, Bigglesworthe, ale bez toho se neobejdeme," vpadl mu do řeči major. Jakou výmluvu sis připravil na dnešní den?"

„Nebylo třeba si nic vymýšlet, byl mi uložen jistý úkol," Biggles několika slovy vysvětlil, po čem má pátrat.

Major zvážněl. „To je zapeklité. Jak se jen Němci mohli dozvědět o těchto našich posilách, to přesahuje meze mé představivosti," podotkl utrápeně major. „Existuje jisté východisko," dodal spěšně.

„To rád slyším," zabručel vděčně Biggles.

„Nuže — ta australská jízda se ukrývá v palmovém lesíku kolem Sidi Ariš, ale dnes v noci to místo opustí, aby zaujala pozice v

pomocných zákopech. Až se vrátíš do Zabaly, můžeš ohlásit, že jsi objevil její úkryt v Sidi Ariš — a nebudeš muset lhát. Von Faubourg tam jistě pošle zvědy a nechá to místo vyfotografovat. Tak se přesvědčí, že jsi spolehlivý muž. Dnes v noci tedy lze očekávat německý nálet. V té době ale budou australští vojáci pryč. Tak zabijeme dvě mouchy jednou ranou. Ty napravíš svou pověst u hraběte Faubourga a Němci zbytečně vyplýtvají munici.“

„To je skvělé. Těžko bychom vymysleli něco lepšího,“ prohlásil Biggles. „Poslyš, Algy, musíme spolu ještě něco domluvit, jak mě budeš varovat v případě nebezpečí. Našel jsem řešení, ale nesmělo by se používat příliš často.

Za letištěm v Zabale je velký olivový háj. V noci je možné snést se nad něj a shodit tam zprávu. Na znamení bys mohl dvakrát rychle za sebou vypnout motor.“

„To se mi zdá příliš riskantní,“ namítl Algy bez nadšení.

„Ano, je to riskantní, ale provedeš to jen v případě krajního ohrožení.“

Jistě, myslím, že je to dobrý nápad,“ skočil mu do řeči major. „Bigglesi, rád bych ti také něco řekl. Dostal jsem z generálního štábu typ. Nehýří tam sice tak často nápady, které bych mohl doporučit k provedení, ale tahle věc se mi zdá být zajímavá. Jistě víš, kde Němci čerpají pro vojsko na celé této frontě vodu. Severně od vašeho letiště stojí nádrž, z níž je napájeno vodovodní potrubí.“

„Všiml jsem si té nádrže z letadla,“ odpověděl Biggles, „ale nevěděl jsem, že se odtud dodává vojsku voda. A o co by se jednalo, pane majore?“

„Dovedeš si asi představit, jak by nám při přípravách ofenzívy pomohlo, kdyby Němcům došla voda!“

„Och. Doufám, že nechcete, abych jim tu nádrž vypustil,“ namítl s úsměvem Biggles.

„Nikoli, hodlám tě požádat, abys ji vyhodil do povětří.“

Úsměv z Bigglesovy tváře okamžitě vyprchal. „Kriste pane!“ vyhrkl užasle. „To snad nemyslíte vážně, pane majore?“

„Domníváš se, že bych mohl žertovat o tak vážné věci?“

„Ale vždyť bychom tím způsobili smrt mnoha vojáků!“

Major se zachmuřil. „Můj milý Bigglesworthe," řekl důrazně, kolikrát ti ještě budu připomínat, že je válka? Buď zhyneme my – nebo Němci. Ostatně vojáci nepomřou žízní, dostanou se jen do velkých nesnází."

„To mi hrozí tak málo nebezpečí? Nedávám snad každým okamžikem v sázku svůj život?" postěžoval si trpce Biggles. „Tento požadavek se mi zdá poněkud přemrštěný."

„Budeš-li o tom chvíli přemýšlet, přijdeš na to, že úkol není tak nesnadný, jak se ti momentálně jeví. Dostaneš k tomu potřebnou pomůcku — malou, ale velmi účinnou bombu. Vzal jsem ji s sebou. Dej si ji do letadla a po přistání v Zabale ji schovej na nějaké bezpečné místo. Celá věc spočívá v tom, že odejdeš k nádrži, načasuješ bombu řekněme na půl hodiny a vrátíš se do svého pokoje. To je vše."

„Všechno! Pěkně děkuji, to úplně stačí," stěžoval si Biggles. „Nuže, dobrá, pane majore," zatvářil se odevzdaně. „Dejte mi tu hračku do letadla. Uvidím, co se s tím dá dělat."

Ze zadního sedadla R.E.8 byla do Bigglesova letadla přenesena těžká krabice. Biggles ji zastrčil pod sedadlo a začal se připravovat k odletu.

„Mám takové tušení, že Němci budou ode mne chtít, abych jim přinášel stále nové informace," podotkl zamyšleně. „Nebylo by špatné vybudovat někde v poušti klamný cíl, třeba letiště. Já bych potom měl pro Němce čerstvé zprávy…" Biggles se uprostřed věty odmlčel a zadíval se upřeně nahoru.

Druzí dva muži také vzhlédli k obloze. Vysoko na nebi se pohyboval malý letoun, vypadající jako modře a stříbrně zbarvený kolibřík. Při obratu se blýskal v oslnivě prudkém jižním slunci. Všichni tři současně zpozorovali, že se náhle začal řítit směrem k nim.

Biggles letadlo okamžitě poznal. Hned mu svitlo. „To je Leffens!" zvolal. „Ten prohnaný ďábel mě sledoval! Zpozoroval, že tu s vámi mluvím. Natoč mi vrtuli, Algy — rychle!"

Sotva Biggles nasedl do letadla, zahučel jim těsně nad hlavami Pfalz. Jeho pilot se vyklonil a pátravě si je prohlížel.

Algy mezitím roztočil vrtuli s dovedností zkušeného mechanika. Motor byl ještě horký, a tak měl co dělat, aby včas uskočil. Uhánějící letadlo zvířilo písek a brzy po něm zbylo jen mračno prachu.

Konečně se mohl Biggles pohodlně usadit v kabině. Letěl na plný plyn s jediným cílem — dostihnout Leffense. Musel mu zabránit, aby se dostal do Zabaly dřív než on. Bylo mu okamžitě jasné, že Leffens se nad oázou neobjevil pouhou náhodou. Zřejmě na příkaz setníka von Stalhein sledoval jeho letadlo. Ale to nebylo v tomto okamžiku tak důležité. Biggles si byl vědom, že Leffensovo hlášení ohledně jeho schůzky s britskými důstojníky by mělo pro něj katastrofální důsledky — znamenalo by to konec jeho poslání v Palestině a ohrožení úspěchu plánované britské ofenzívy. Biggles si samozřejmě nedělal žádné iluze o tom, co Leffens hodlá udělat.

Přes veškerou Bigglesovu snahu se zdálo, že se Němci podaří doletět do Zabaly. Náskok tří kilometrů, který získal nad oázou, než Biggles odstartoval, si stále udržoval.

Náhle však Leffens provedl něco nečekaného; obrátil se v širokém oblouku a zamířil zpět k oáze. Pravděpodobně chtěl hlášení o schůzce v Abba Sud doplnit nějakým dalším pozorováním, ale zřejmě přitom podcenil Bigglese a jeho schopnosti. Když si všiml, že se k němu blíží Bigglesovo letadlo, nezbývalo mu nic jiného, než se vrátit do původního kurzu a pokusit se uniknout. Jeho ztráta však byla taková, že v německé stíhačce, která byla o poznání pomalejší, neměl šanci uniknout.

Biggles zatáhl za páčku u synchronizačního zařízení. Pro začátek vypálil několik ran, aby si ohřál hlavně. Pevně stiskl rty.

Upřeně pozoroval, jak se mezera mezi letadly zmenšuje. Nepociťoval žádné výčitky svědomí, že nutí Leffense k boji. Vždyť tento Němec byl jeho nepřítel a nejspíš ho nenáviděl. Pro Bigglese byl neustálým zdrojem nebezpečí, věděl příliš mnoho a musel zmizet za každou cenu. Ale Leffens byl nepřítel, s nímž bylo nutné počítat. V knize leteckých soubojů bylo u jeho jména zaznamenáno šest vítězství.

Biggles zmáčkl spoušť kulometu, z něhož ihned vyletěl proud střel za prchajícím letadlem. Bohužel bylo ještě příliš daleko, aby

střelba byla účinná. Avšak splnila svůj účel — zneklidnila protivníka. Jeho letadlo právě začalo klouzat po křídle k zemi.

„Ten chlapík je nervózní," pomyslil si Biggles a připravoval se zaujmout palebné postavení.

Leffens se ohlédl a začal kličkovat, aby svému pronásledovateli znesnadnil míření. Jak se brzy ukázalo, nijak si tím neprospěl. Touto taktikou se připravil o rychlost, bez které nemohl britské stíhačce uniknout. Nyní již neměl na vybranou — musel přijmout Bigglesovu výzvu a pustit se do souboje.

Biggles chladnokrevně vyčkával, až vyšlehnou první oranžové plamínky z hlavně Leffensova kulometu. Teprve potom posunul řídící páku dopředu. Snesl se jako povětroň nad nos německého letadla s velkým černým křížem a potom se vytáhl svislým překrutem nahoru. Byl to nádherný obrat, vzorově provedený. Než Leffens pochopil, co se vlastně s britským letadlem stalo, bylo mu již v patách a jeho kulomet zasypával pěkný, proudnicově řešený trup Pfalze krupobitím střel.

Leffens však ještě nebyl poražen. Po bleskurychle provedeném obratu také vychrlil proud střel na britský letoun. Biggles cítil, že kulky dopadají na letadlo. Vzpomněl si na bombu schovanou pod sedadlem a ucouvl.

Němec v tuto chvíli neměl šanci uniknout krupobití olova. Zbývala mu poslední možnost — vrhnout se k zemi. Prudce posunul ruční řídící páku a současně sešlápl pedál. Letadlo se tak dostalo do vývrtky. Pokud Leffens doufal, že se tímto manévrem Bigglese zbaví, přepočítal se. Vždyť jeho protivník vybojoval již na padesát takových soubojů. Vývrtka byla jistou sebevraždou, provedl-li ji pilot, když bojoval s obratnějším protivníkem, neboť ten už bývá na takový pohyb připravený a zařídí se hned podle toho.

Leffens se přidržoval levou rukou boku kabiny, pravicí udržoval letadlo ve vývrtce. Když se ohlédl, spatřil těsně za sebou britský letoun také ve vývrtce. Věděl, že nemůže tak letět do nekonečna. Dříve či později se musí buď vytáhnout nahoru nebo narazit do vyprahlé země.

Biggles to také věděl a vyčkával s trpělivostí zkušeného bojovníka. Spatřil blížící se zem, která mu letěla vstříc. Vtom

zaznamenal první pohyb ocasu německého letadla. Jeho pilot strhl ruční řídící páku k sobě. Vytáhl tak letadlo z vývrtky. Biggles své letadlo vytáhl stejným manévrem. Současně ale nepouštěl z ruky spoušť kulometu. Počkal si, až se nos soupeřova letadla vyhoupne nahoru a po pečlivém zamíření zahájil ničivou palbu. Bylo takřka vyloučené chybit. Ostřelované německé letadlo se vzepjalo do výšky. Potom jeho pilot strhl křečovitě řídící páku až k svému žaludku. Následkem toho se letoun zvrátil na bok a řítil se nosem skloněným dolů k zemi. Biggles jen zaslechl praskot tříštícího se letadla. Se zatajeným dechem pozoroval, jak se k nebi zdvíhá sloup prachu. Všude kolem se rozprostírala jednotvárná poušť, místy přerušovaná jednotlivými křovisky trnitých akácií. Když Biggles kroužil kolem vraku, napadlo ho, že pilot ještě nemusí být mrtvý. Pomyšlení, že by opustil zraněného člověka v poušti, ho naplnilo hrůzou.

Unaveně si přejel rukou tvář.

„Musím přistát," zabručel si pro sebe a začal se rozhlížet po vhodném místě.

Vybral si volné prostranství co nejblíže k vraku. Po hladkém dosednutí na zem spěšně vystoupil z letadla. Jedním pohledem zjistil vše, co potřeboval vědět. Karl Leffens ležel mrtvý v troskách německé stíhačky, po čele mu stékal pramínek krve. Biggles zahlédl, jak se v slunci zalesklo něco zlatého. Byl to Leffensův pečetní prsten. „Mohl by se mi hodit — člověk nikdy neví," pomyslel si Biggles a prsten si dal do kapsy.

Pak svého protivníka vojensky pozdravil. Je mi to líto, Leffensi," řekl tiše, „v sázce byly oba naše životy, tys prohrál. My jsme ale válku nezačali, proto všechny její důsledky padají na váš vrub."

Potom se Biggles rozhodl, že se vrátí do oázy a požádá Algyho, aby sem poslal pohřební četu. Avšak v Abbu Sud již nikdo nebyl. Obrátil tedy své letadlo a zamířil k Zabale.

Po cestě si ještě prohlédl mapu. Potřeboval zjistit, kde se nachází Sidi Ariš. Jak ironické! Ležel na okraji oblasti, kterou mu předtím ukazoval hrabě Faubourg. „Doufám, že ten dědek ocení, jak jsem se zhostil svého úkolu," zabručel Biggles, otevřel naplno škrtící klapku a sklonil nos letounu dolů, aby dosáhl vyšší rychlosti.

KAPITOLA PÁTÁ

NOVÉ STŘELIVO

Když Biggles zakroužil nad letištěm v Zabale, právě se zvedal vítr. Hnal před sebou mračna prachu a znesnadňoval přistávání. Bylo nutné nejprve zjistit jeho směr a teprve potom se spustit dolů. Někdo by tuto okolnost mohl nazvat náhodou nebo štěstím, ale vždy opatrný Biggles neměl ve zvyku přistát, aniž by předem zjistil, je-li čistý vzduch. Tak se stalo, že spatřil setníka von Stalhein, stojícího nehnutě na závětrné straně hangáru. Jindy by jeho přítomnost Bigglese nijak neznepokojila, nyní však byla nevítaná. Vždyť měl v kabině nálož, která by stěží unikla pozornosti slídivého Němce.

Nebyla sice velká, snad by se i vešla do postranní kapsy letecké kombinézy, ale ve Stalheinovi by jistě každá vyboulenina na blůze vzbudila podezření. Nebylo zvykem létat s plnými kapsami. Na odkládání věcí byly v letadle určeny plátěné skrýše, do nichž se pohodlně vešly pistole, mapy i zápisníky.

Biggles tedy s úmyslem vyhnout se setníkovi přeletěl hangáry a přistál na odlehlé straně letiště. Zajel do malé prohlubně, která ukryla spodní část jeho letadla před zraky slídilů. Sotva přistál, uchopil bombu, vystrčil co nejvíc ruku z kabiny a zlehka ji spustil do písku. Že by ji zde někdo objevil, toho se neobával, neboť tato část letiště byla zřídka navštěvována a přistávající pilot by si stěží povšiml tak malého předmětu. Potom s letounem dojížděl k hangárům.

Brzy se ukázalo, jak prozíravé to bylo opatření. Setník von Stalhein již zde na Bigglese čekal. Biggles mu pokynul hlavou, vypnul zapalování, a aniž se zdržoval svlékáním kombinézy, vyrazil k hlavnímu velitelství.

„Okamžik, pane, kdepak jste byl?“ zavolal na něj von Stalhein.

Na výzvědném letu, v oblasti Džebel-Tel. Proč se ptáte?“ odpověděl bezstarostně Biggles.

„Neviděl jste tam někde Leffense? Myslím, že odletěl někam tím směrem.“

„Viděl jsem tam nějaké stříbřitě modré letadlo — to jsou jeho barvy, že ano?“

Němec ani na chvíli nespustil oči z Bigglesovy tváře.

„Tak přece jen jste ho viděl!“ zvolal von Stalhein.

„Už jsem snad řekl, co jsem viděl,“ odpověděl stroze Biggles. Je na tom něco divného, že Leffens létal v téže oblasti? Vzduch v tomhle vedru ztěžuje viditelnost, myslím však, že to bylo jeho letadlo. Celou dobu jsem si jenom přál, aby se držel co nejdál ode mě. Kdyby nás Britové spatřili příliš blízko u sebe, jistě by v nich vzbudilo podezření, že na sebe neútočíme.“

„Měl jste nějaké potíže?“

„Nestály ani za řeč. Ale teď musím podat důležité hlášení a nemohu se zdržovat zbytečnými řečmi.“ Než stačil von Stalhein něco namítnout, Biggles se spěšně vzdaloval směrem k tvrzi.

Hrabě Faubourg se netvářil zrovna přívětivě, když zvedl oči k právě vstupujícímu Bigglesovi.

„No tak, co nám povíte?“ zeptal se popudlivě.

„Australská jízda se schovala mezi palmami v lesíku Sidi Ariš, pane majore,“ hlásil Biggles bez úvodu.

Výraz úžasu se rozhostil ve Faubourgově obličeji. Rychle ho však vystřídal jiný — zlostný a podezíravý.

„Tak?“ řekl hrabě a pokýval hlavou. „Tak? Kdepak je setník von Stalhein?“

„Na přistávací dráze, pane majore — viděl jsem ho tam před chvílí.“

„Řekněte mu, aby sem přišel. To je všechno, můžete jít.“

Biggles opouštěl velitelovu pracovnu v rozpacích. Zdálo se mu, ze něco není v pořádku, ale nevěděl, co by to mohlo být. Potěšila jeho zpráva hraběte či nikoli? Biggles si nedokázal na tuto otázku odpovědět. Zanechal raději dlouhého uvažování a rychle se vydal za setníkem von Stalhein. Když ho spatřil, překvapením se zastavil. Setník totiž cosi kutil u jeho letadla.

Vtom Biggles zaslechl blížící se kroky. Nechtěl být přistižen, jak špehuje nadřízeného důstojníka, a proto vykročil na volné prostranství směrem k setníkovi. Když setník zaslechl, že někdo přichází, rychle upustil do kapsy malý předmět, který předtím velmi pozorně prohlížel.

„Pane setníku, máte se ihned hlásit u pana majora,“ řekl mu Biggles s jistotou, kterou ani zdaleka nepociťoval.

„Zajisté, rád k němu zajdu," odpověděl setník s nádechem posměchu v hlase a bez dalšího slova se odkulhal směrem k tvrzi. Biggles se za ním díval se smíšenými pocity. „U sta hromů, co ten chlap má za lubem ?" bručel nazlobeně, když Němec zmizel v tvrzi. Rychle se odebral k místu, kde předtím stál von Stalhein. Okamžitě poznal, co se stalo. V krytu jeho motoru zela zřetelná kulatá dírka, která mohla být způsobena jedinou věcí — kulkou z kulometu. V Bigglesovi se rozbušilo srdce.

„Tomu prohnanému ďáblovi nic neunikne," rozzuřil se Biggles. Náhle se ho zmocnil děs. Otevřel kryt motoru a uviděl přesně to, čeho se nejvíc obával: v dřevěné přepážce mezi motorem a kabinou bylo vidět druhou dírku s vroubkovaným okrajem. Otvor nevedl skrz, takže kulka musela uvíznout někde v tuhém jasanovém prkně. Ale už tam nebyla.

„Ten mizera ji našel a vydlabal perořízkem," pomyslel si Biggles a navlhčil si jazykem okoralé rty. „Pozná hned, že je to německá kulka!" říkal si dál, rychle se pokoušeje pochopit plný dosah nového nebezpečí. Potom si vydechl, když ho napadla vytáčka. „Vždyť ta střela mohla být vypálena již před delší dobou. Jestli se mě setník zeptá, řeknu mu, že tam zbyla patrně po Němci, který letadlo sestřelil," usoudil Biggles. Nyní se vracel z letiště, protože si nepřál, aby jej von Stalhein zastihl při prohlížení letadla.

Vteřinu či dvě cítil Biggles pokušení skočit do letadla a uletět za britské zákopy. Co když je to jeho poslední příležitost? Nakonec se mu podařilo tento pocit ze sebe setřást. V tu chvíli zpoza rohu vykročili dva vojáci. Biggles si všiml, že mají pušky. Jakmile spatřili Bigglese, zastavili se a opřeli se o stěnu hangáru.

„Špehujete mě, chlapci? To byste mě asi zastřelili, kdybych se pokusil o útěk, že ano?" pomyslel si jízlivě Biggles. „Teď už tedy vím, na čem jsem, takže mohu klidně odejít do jídelny a trochu se najíst; vypadá to na můj poslední oběd."

Biggles již nepospíchal. Když se ve svém pokoji převlékl, zamířil do jídelny. V tu dobu zde sedávala většina důstojníků, kteří vyčkávali, až se začne podávat jídlo. U bufetu se bavila skupinka mužů, z jejichž rozhovoru zachytil Biggles pár slov. Byl by rád rozuměl všemu, co si povídají, ale na to jeho znalost němčiny

nestačila. Při slovech Leffens…opozdil…nové střelivo… mu přejel mráz po zádech.

Většina německých důstojníků si zpravidla Bigglese vůbec nevšímala, nepochybně pro jeho domněle zrádnou povahu. To ho samozřejmě nijak netrápilo. Nyní však došlo k něčemu nečekanému. Jeden z důstojníků, jakýsi Otto Brandy, se zvedl a šel rovnou k němu.

„Fiděl ste Leffense?“ zeptal se ho obstojnou angličtinou.

Biggles cítil, že se pozornost všech lidí v jídelně upřela na něj.

„Ano, spatřil jsem ho dnes ráno, nebo alespoň si to myslím, nedaleko Džebel-Tel, ale jistý si tím nejsem. Proč se ptáte?“

„On se eště nefrátil. To být tragické — felmi slé,“ odpověděl Němec zádumčivě.

„Velmi zlé?“ vyzvídal Biggles a také se zachmuřil.

Ja, felmi slé — jestli tam padl. Ví — on zkoušet nofé sčelivo, které došlo teprve fčera. Jestli on padl do anglických zákopů, půdou Britains hned fědět o našich nových střelách pro kulomet. To pude pro nás felmi špatné.“

„Ano, jistě,“ vypravil ze sebe poněkud stísněně Biggles. Divil se, že vůbec byl schopen promluvit, neboť Brandtova informace předčila jeho nejhorší představy. Biggles poodešel k oknu.

„Tak tedy Leffens měl u sebe nový druh střeliva a von Stalhein našel jednu takovou kulku v mém letadle. To bude asi chtít nějaké vysvětlení. Kéž by mi Němci nechali trochu času, abych mohl večer vyhodit nádrž do povětří, potom už mi na ničem nebude záležet.“

Tyto skličující myšlenky už neopouštěly Bigglese ani na vteřinu. Chvíli se procházel po jídelně, potom se naobědval a zase se vrátil na letiště. Ani ho nepřekvapilo, když za sebou zahlédl své dva anděly strážné. Přišel právě včas. Spatřil dvousedadlové letadlo značky Halberstadt, které vystartovalo směrem k britskému území. Následovalo je asi půl tuctu letadel značky Pfalz. Vzápětí tato skupina vytvořila leteckou formaci.

„Vida, letí fotografovat s doprovodem,“ řekl si Biggles klidně, když letadla zmizela v oparu. Rád by věděl, co dělá von Stalhein, ale ještě víc by ho zajímalo, jak dlouho bude muset čekat, než na něj vytáhne Leffensovu kulku a obviní ho ze zrady. Nakonec usoudil, že

nemá smysl, aby vycházel vstříc nějaké mrzutosti a rozhodl se udělat něco užitečného. Vzpomněl si, že by měl zjistit přesnou polohu vodní nádrže. Za tím účelem se vypravil do místnosti, kde visely všechny letecké mapy. S uspokojením shledal, že vodní nádrž může najít i za tmy. Po cestě do svého pokoje přemýšlel, kam by měl uložit bombu. Posadil se do křesla a vyčkával, co se bude dít dál.

Nemusel dlouho čekat. Ozvaly se těžké kroky, doprovázené šouravými kroky chromého setníka von Stalhein. Kroky se zastavily před dveřmi pokoje, které byly kvůli vedru stále otevřeny dokořán.

„Smím vejít ?“ vyzvídal von Stalhein poněkud zbytečně.

Ukazováčkem oklepal z cigarety popel. Dělal to vždy stejným, nenapodobitelným gestem, jež Bigglese pokaždé zaujalo.

„Jistě,“ odpověděl Biggles pohotově. „Není tu sice mnoho místa, ale…“

Nedělejte si s tím starosti,“ pokračoval nenuceně von Stalhein. Velitel vám chce jen položit několik otázek.“

„Vynasnažím se na ně co nejlépe odpovědět, tím si můžete být jistý,“ odpověděl Biggles. Zatímco spolu takto rozmlouvali, Biggles koutkem oka spatřil vracející se letadla.

„Brunowe, dnes ráno jste mi hlásil, že jste objevil celou divizi australských vojáků v Sidi Arišš.“

„Ano, pane majore.“

‚A nemýlíte se?“

Bigglese tato otázka opravdu překvapila. „Mám obavy, že nechápu, co máte na mysli,“ odpověděl upřímně a rozpačitě se díval z jednoho muže na druhého.

„Nuže, tak já vám to tedy povím,“ pokračoval klidně hrabě. „Ta pohádka, kterou jsem vám dnes ráno vyprávěl o přemístění australské jízdy z Egypta sem, byla zcela vymyšlená. Chtěl jsem jen vyzkoušet vaši horlivost, jak byste si počínal za takových okolností. Prozraďte mi tedy, co jste sledoval, když jste mi podal hlášení, o němž jste musel vědět, že je nepravdivé.“

„Vy o mých slovech pochybujete, pane majore?“ vzkřikl pohoršeně Biggles. „Nechápu, proč si myslíte, že mám zapotřebí podvádět vás. Pokud pochybujete o mé pravdomluvnosti, uctivě žádám, pane majore, abyste mě přeložil jinam, kde by moje služby

byly vítanější než tady.“ Biggles se podíval zostra na setníka von Stalhein způsobem, který nenechával nikoho na pochybách, koho činí odpovědným za vznesená podezření.

Hrabě se zřejmě polekal těchto poněkud příkrých vět.

„Jakže? Vy tedy stále trváte na tom, že vaše hlášení je pravdivé? Vskutku, to by byla opravdu velmi pozoruhodná shoda…“

Po rázném zaklepání na dveře vešel Mayer, velitel letky. „Je mi líto, nerad vás vyrušuji, pane majore,“ řekl, „ale bylo mi řečeno, že jste tady. Přináším závažné zprávy.“ S těmito slovy podal hraběti fotografii, z které ještě kapal ustalovač.

Hrabě i setník začali prohlížel fotografii.

„Donnerwetter.“

Hrabě otevřel údivem ústa dokořán, setník si Bigglese tázavě přeměřil.

„Brunowe, pojďte se podíval!“ zvolal hrabě. „Ale ovšem, vy jste to už viděl ráno, byl bych zapomněl."

Biggles popošel k hraběti. Na fotografii mohl rozeznat skupiny bílých domů s plochými střechami, mezi nimiž se sbíhalo několik cest. V nevelké vzdálenosti od domů byla tři jezírka, ale mohly to být i nádrže, za nimiž se rozprostíraly rozsáhlé lesíky palem. To samo o sobě nebylo nijak zajímavé. Teprve po pečlivějším prohlížení objevil mezi palmami dlouhé řady a hloučky malinkých teček. To mohli být pouze lidé a jejich koně.

Hrabě se vztyčil.

„To je skvělé, Brunowe! Vy, Mayere, jste to také provedl dobře. Stalheine, pojďte, musíme se dát do práce.“

„Ale…“ začal von Stalhein, avšak hrabě jej přerušil.

„Tak už nezdržujte, člověče!“ vyjel na něho. „Teď nemáme na nic jiného čas.“ Hrabě pokynul Bigglesovi na rozloučenou a opustil místnost, následován oběma důstojníky. Stalhein se ve dveřích otočil. Vrhl na Bigglese zvláštní, neurčitý pohled. Pokud měl něco na jazyku, neřekl to. Jakmile na chodbě dozněly jeho kroky, Biggles klesl vyčerpaně do křesla.

„Tohle řemeslo mi dává pořádně zabrat!“ zabručel unaveně. „Musí se při něm myslet až příliš složitě. Nuže, měl bych co nejdřív vyhodit tu nádrž do povětří, jinak to moje nervy už nevydrží.“

KAPITOLA ŠESTÁ

DALŠÍ TRÁPENÍ

Biggles zůstal ve svém pokoji, dokud nezapadlo slunce. Jemná, purpurová náruč pouštního soumraku sevřela celé letiště do tajuplného objetí. Potom si Biggles klidně a beze spěchu oblékl svou německou uniformu. Při pohledu do zrcadla se trochu pousmál. Jasně věděl, že pozdvižení, které nastane po jeho činu, se dotkne i jeho osoby.

Zdáli od vesnice, jejíž polohu určovala chvějící se světla, se ozývaly tlumené zvuky. Kdesi nedaleko zněl z gramofonu oblíbený valčíkový nápěv. Jinak nebylo slyšet nic. Biggles vyhlédl ze dveří, ale nikoho neviděl. Potřeboval by zjistit, jestli hlídka, která ho měla sledovat, byla odvolána nebo číhá někde nablízku. Když zavřel dveře, vrátil se opět k oknu. Pozoroval, jak mizí denní světlo a přitom uvažoval. Náhle se vyhoupl na okno a skočil tiše do písku.

Neměl mnoho času, musel dojít pro bombu dřív, než vyjde měsíc. Dnes sice nebyl úplněk, ale i srpek mohl zaplavit celé letiště svou září. Těžko by potom hledal na otevřeném prostranství úkryt. Sám se musel spokojit světlem, jež poskytovaly hvězdy.

Rázně došel na konec přistávací dráhy. Chvíli se rozhlížel, aby se přesvědčil, že ho nikdo nepozoruje. Teprve potom se odvážil vejít do otevřeného prostoru letiště. Ještě jednou se zastavil, rozhlédl se kolem sebe a naslouchal. Bylo slyšet jen bzučení, které způsobovaly lampy v budovách na letišti.

Pak přidal do kroku a zamířil k místu, kde zanechal bombu.

Hledal ji déle, než předpokládal, přestože si místo dobře zapamatoval. Když ji zvedal ze země, dolehl k němu zpovzdálí slabý zvuk. Téměř instinktivně se přitiskl k zemi. Cítil, jak mu buší srdce. Zvuk sílil. Již rozeznával zcela zřetelně vrzání oblázků.

Bigglesovi bylo jasné, že ani na poušti se oblázky nepohybují bez cizího přispění. Proto ležel na zemi tiše jako pěna, téměř nedýchaje — a vyčkával. Zakrátko se zvuk natolik přiblížil, že v něm Biggles poznal blížící se lidské kroky. Zoufale se začal rozhlížet po nějaké skrýši. Pár metrů od něj stálo řídké křovisko akácií. Na této odlehlé straně letiště bylo jedno z posledních, které nepodlehlo v boji

s horkem a vysušujícími větry. Za denního světla by to byla zcela beznadějná skrýš, ale v matném svitu hvězd přece jen skýtala jakousi ochranu. Sotva se Biggles stulil za keřem, vyrostla před ním silueta vysoké postavy Araba ve vlajícím burnusu. Co dělá tento Arab v místech na hony vzdálených od domorodých cest, nemohl Biggles pochopit. Ten muž — ať už to byl kdokoli — šel za určitým cílem, neboť kráčel rozhodně, nedívaje se doleva ani doprava. Brzy zmizel v temnotách. Biggles ležel tiše na zemi ještě asi pět minut. Nepřestával v duchu vrtět hlavou nad tím neobvyklým zjevením. Byla to skutečná postava, nebo jen výplod fantazie, která rozezvučela nějakou polozapomenutou strunu v jeho paměti? Teď však neměl čas zdržovat se dlouhým přemítáním o záhadném zjevení. Vstal, vsunul bombu do kapsy a vyrazil svižně, ale obezřetně zase zpátky ke vzdáleným světlům.

Byl již téměř na konci rozjezdové dráhy, když z míst, odkud právě přicházel, zaburácel nastartovaný motor. Rachot nabýval na síle postupně, jak se letadlo přibližovalo, jistě se chystalo vzlétnout. Bigglese se zmocnila hrůza, že by ho letadlo mohlo srazit na zem a dal se do běhu. Utíkal téměř bezhlavě, dokud se nedostal do bezpečí. Mezitím letoun stoupal k obloze ozářené hvězdami. Biggles udiveně zvedl hlavu k večernímu nebí. Všechno nasvědčovalo tomu, že letadlem odletěl Arab, jejž viděl před chvílí. Biggles se cítil čím dál zmatenější, ale úvahu o všech záhadách odložil na pozdější, klidnější dobu. Nyní se musí pustit do provedení svého nebezpečného úkolu. Rozhlédl se tedy kolem sebe, a když nikoho nablízku neviděl, vyrazil rychle ke svému bytu. Při chůzi bombu raději přidržoval těsně u boku.

„Napřed zjistím, jak se s tou věcičkou zachází. Kdybych se v tom vrtal někde potmě, mohl bych vyletět do povětří místo nádrže já sám," pomyslel si. Do svého pokoje došel již bez dalších příhod. Bombu položil na jedinou lenošku v pokoji a začal si kartáčovat písek ze své uniformy. Vtom se venku ozvaly tiché kroky. Ve dveřích se objevil muž ve spacím oblečení a v kanafasových střevících. Byl to hrabě Faubourg.

Biggles zachoval kamennou tvář, jen se trochu smutně podíval na lenošku, kde ležela krabice s bombou.

„Mohu vám něčím posloužit, pane majore?“ zeptal se klidně.

„Ne, děkuji,“ odpověděl hrabě. „Zahlédl jsem ve vašem okně světlo a tak jsem si řekl, že za vámi ještě zajdu. Chci vám vyjádřit pochvalu za splnění vašeho ranního úkolu. Dnes odpoledne jsem o tom nemohl příliš mluvit, protože Stalhein — inu, je to dobrý chlapík, ale rád někdy dělá potíže, víte…“

„To nevadí, pane majore, já ho chápu,“ usmál se Biggles, uchopil polštářek z jedné ze dvou židlí a hodil jej nedbale na krabici s bombou. Pak postrčil směrem k majorovi obyčejnou židli a vyzval ho: „Posaďte se, pane majore.“

„Rád,“ poděkoval hrabě. Ale k Bigglesovu zděšení si hrabě nepovšiml nabízené židle a ztěžka se posadil do lenošky.

„Co to tady je, u všech čertů?“ zvolal, jakmile dosedl.

„Omlouvám se, pane majore, to bude asi krabice s cigaretami,“ odpověděl Biggles. Rychle sebral bombu a zlehka ji hodil na prádelník. Přesto, že se po celou dobu ovládal, škublo to s ním, když krabice žuchla na prádelník.

„Copak je to s vámi?“ zvolal hrabě. „Celý jste pobledl, není vám špatně?“

„To bude zřejmé tím vedrem, ještě jsem si na něj nezvykl,“ přiznal se Biggles. „Nedáte si něco k pití, pane majore?“

„Ne, děkuji, nemám mnoho času, musím se jít převléknout. Chtěl jsem vám ještě říci, že váš čin z dnešního rána bude zaznamenán. Jen se držte tak jako dosud, a já se postarám, aby se vám dostalo patřičného uznání.“

„Děkuji vám vřele, pane majore,“ odpověděl zdvořile Biggles, ale uvnitř si myslel: „Vsadil bych se, že to neuděláš, ty starý lháři.“ Hrabě měl totiž pověst muže, jenž vždycky shrábne všechna uznání pro sebe, bez ohledu na to, komu skutečně patří.

Biggles byl v pokušení využít situace a zeptat se hraběte na letadlo, které před chvílí odstartovalo, ale pak se rozhodl jinak; bude lepší neprojevovat velký zájem o některé věci, jichž si všiml.

„Už bych se měl zvednout,“ opakoval hrabě. „Abych nezapomněl, dal bych si jednu z vašich cigaret,“ řekl a sáhl po domnělých cigaretách na prádelníku.

„Zkuste tyto, pane majore, jsou lepší!“ vybídl ho Biggles, popadl křečovitě své pouzdro a nabídl je majorovi. K jeho neskonalému potěšení si hrabě jednu cigaretu vzal a vykročil ke dveřím.

„Uvidíme se u večeře,“ rozloučil se nakonec.

Biggles srazil podpatky, potom se předpisově uklonil.

Jakmile za velitelem zaklaply dveře, posadil se sklesle na židli a setřel si z čela pot.

„Ještě pár takových událostí a raní mě z toho mrtvice,“ zabručel tiše. Letmým pohledem na hodinky zjistil, kolik času mezitím ubylo. K provedení úkolu mu už zbývala pouhá hodina. Potom se ozve gong svolávající všechny k večeři, které se musí zúčastnit, protože jeho nepřítomnost by mohla být někomu nápadná.

Biggles otevřel krabici. Uvnitř ležel kovový válec, který si Biggles se zájmem prohlížel. Na dolním konci měl časomíru ve tvaru hrušky, ovladatelnou pomocí malého šroubku. Z druhé strany byl červený píst, na němž výstražný nápis upozorňoval, že po stisknutí pístu bude celé zařízení uvedeno do chodu.

Biggles nařídil časový spínač na třicet minut, bombu vložil do krabice a schoval si ji do kapsy. Potom si nasadil čapku a lehce nervózní vyrazil do tmy.

K pahorku, na němž byla nádrž umístěna, to nebylo dál než kilometr. Biggles šel ale úmyslně oklikou. Nechtěl riskovat setkání s některým z vojáků, vracejících se z vesnice. Už si natolik zvykl na nepředvídané situace, že ho překvapilo i potěšilo, když došel na úpatí kopce bez jakékoli příhody. Tam okamžitě narazil na úzkou cestičku, vinoucí se k vrcholu kopce. Brzy ho dovedla až k vodní nádrži.

Byla to stavba vysoká asi jeden a půl metru, vybudovaná z nestejně velikých žulových kvádrů. Biggles na jednom místě, kde k sobě kvádry nedoléhaly, objevil dutinu tak širokou, že se do ní bomba celá vešla. V tu chvíli se nad obzor vyhoupl měsíc, ale vzápětí ho přikryl mrak. Biggles bez otálení uchopil krabici, vyňal z ní bombu, stiskl píst a vložil ji do dutiny. Chvilku váhal, protože nevěděl kam s krabicí. Nakonec ji také vsunul do dutiny, aby měl jistotu, že bude zničena. Teď bylo třeba co nejrychleji zmizet, měsíc právě vyplul z mraků.

Biggles se pustil nazdařbůh z kopce. Sotva udělal deset kroků, něco ho chytilo za nohavici. Zpočátku vůbec netušil, co by to mohlo byl. Když ale zjistil, že se zapletl do drátěného zátarasu, měl pocit, jako by mu čísi ledová ruka sevřela srdce. Být pár metrů od bomby, která mohla každým okamžikem vybuchnout, to nebyla záviděníhodná situace.

Biggles se úzkostlivě rozhlížel doleva i doprava, ale nikde neviděl pěšinu, která ho přivedla k nádrži.

Dalších pět minut prověřilo, jak pevné má nervy. Jindy rozvážný Biggles nejprve těkal sem a tam temnotou, ale pak se vzpamatoval. Soustředěně se pustil podél drátěného plotu a mezeru našel. Potom se rychle rozběhl, obávaje se, aby snad bomba nevybuchla dřív, než dorazí do tábora. Celý roztřesený konečně doklopýtal přes kaktusy a akácie k letišti. „Ale teď už toho mám právě po krk," řekl si, sotva popadaje dechu. Byl již na cestě ke svému bytu, když uslyšel povědomý hukot klouzajícího letadla, chystajícího se přistát.

Biggles počkal, až letoun zajede k hangáru. Byl velice zvědavý, kdo létá v tuto pozdní večerní hodinu. Okamžitě mu vytanula na mysli vzpomínka na záhadného Araba, ale byl zklamán. Z kabiny letounu značky Halberstadt vyskočil Mayer. Nejspíš se mu něco nezdálo na směrovém kormidle, protože je šel přezkoušet. Nikdo další již z letadla nevystoupil, takže se Biggles dál nezdržoval a pospíchal do svého pokoje. Musel si před odchodem na večeři ještě vykartáčovat šaty. Když vstoupil do důstojnické jídelny, hodiny ukazovaly za pět minut osm. V osm hodin se pravidelně podávala večeře. Jestli se časový spínač neporouchal, měla by nádrž za minutu vyletět do povětří.

Několik letců Bigglesovi pokynulo na pozdrav. Asi se již rozšířila zpráva o jeho úspěšném letu. V jídelně panoval čilý ruch. Někteří důstojníci měli na sobě místo uniformy letecké kombinézy. Biggles pozorně naslouchal, o čem spolu debatují. Z úryvků jejich rozhovoru pochopil, že tito letci byli vybráni pro dnešní noční nálet. To znamenalo, že těsně před půlnocí odstartuje letka bombardérů směr Sidi Ariš.

„Poletí bombardovat palmové lesíky," pomyslel si Biggles, „a já…"

Nestačil již dokončit myšlenku, protože zvenku do jídelny pronikl neobvyklý zvuk. Byl to tichý, lahodně znějící bzukot letadla, jež se rychle přibližovalo. Přítomnost letadel sama o sobě zde byla naprosto běžným jevem, ale ne takových, která měla motor anglické značky Rolls – Royce. Biggles ihned rozpoznal jeho hluboký, měkký bas — a bylo mu jasné, že nějaké britské letadlo se blíží k jejich táboru. Stejného názoru byli zřejmě i ostatní přítomní. Okamžitě nastal zmatek, v němž se všichni tlačili ke dveřím.

„Zhasněte světla!“ zařval hrabě Faubourg, který se tu právě objevil. Asi spěchal, neboť byl bez kabátu.

„Teď to bude pěkná šfanda,“ řekl Brandt, stojící těsně vedle Bigglese. „Uvidíte požádný ohňostroj!“ Biggles sebou škubl, neboť také on teď myslel na začátek ohňostroje. Napjatě pozoroval oblohu nad pahorkem s nádrží. „Ohňostroj ?“ zeptal se Brandta, protože nechápal, co měl tím ohňostrojem na mysli.

„Ta nofá paterie na kopci patší mezi nejfětší. Je pšímo se sápadný fronty, kde se moc uplatňovat. Koukejte na ten Engeländer pši ten ohňostroj — ha ha!“

Brandt nadšeně vykřikl, když světlomety začaly pročesávat noční oblohu. Byly rozestavěny na strategicky výhodných místech, odkud vrhaly světelné kužele na nebe.

Pilot britského letadla si zřejmě uvědomil nebezpečí a sklonil nos dolů, aby dosáhl vyšší rychlosti. Pozorní posluchači na letišti to ihned poznali podle sílícího hukotu motoru. Letadlo zůstávalo i nadále ukryté ve tmě. Nyní se zdálo, že se letoun pohybuje nad zadním traktem tvrze, potom se vznesl svíčkou nahoru. Mezi pozorovateli se rozhostilo ticho, když motor letadla náhle vynechal, pak zabral, a ještě jednou vynechal a nakonec opět naskočil.

V Bigglesovi se rozbušilo srdce. Vždyť to byl smluvený signál.

„Kriste pane, to je Algy!“ zhrozil se Biggles. Rád by na něj zavolal, aby se rychle klidil pryč, než ho světlomety vypátrají, ale mohl pouze stát a nečinně přihlížet.

Několik vzrušených hlasů zaznělo z hloučku německých vojáků, když se ve světelném kuželu jednoho ze světlometů smýčících oblohu zablýskl trup letadla. Objevil se v něm sice jen na okamžik, ale netrvalo to dlouho, světlomet ho opět našel a už ho neztratil.

Letadlo značky F.E.2D vyvstalo před diváky v celé své kráse. Další světlomety se k němu také stočily a zvýraznily celý ten obraz. V tom okamžiku se vzduch naplnil pekelným rachotem. Protiletadlová baterie, ukrytá na blízkém kopci, zahájila prudkou palbu.

„Beng-vhum…beng-vhum…beng-vhum…," hřímala děla. Britský pilot, plně si vědom nebezpečí, začal kličkovat a kroutit se jako had, chtěje se tak dostat z dosahu světelných kuželů, které se ho držely jako chapadla obrovské chobotnice.

Jeden šrapnel vybuchl těsně pod nosem britského letounu a z úst Němců se ozval radostný jásot.

‚Já sem šíkal, abyste si dal posor na tu ohňostroj," řekl Brandt uznale, usmál se a přátelsky kývl na Bigglese, ale potom se ho křečovitě chytil, aby se ubránil pádu. Země pod jejich nohama se zakymácela, jako by se kopec s nádrží proměnil v rozzuřenou sopku. Vyrazil z něho do výše oslnivý oheň, doprovázeny rachotem, který se podobal hromu. Div jim z toho hluku nepraskly bubínky.

Současně s detonací zhasly oba světlomety. Všude kolem se rozhostilo ticho, přerušované duněním trosek padajících na zem. Nastala vřava; výkřiky, rázné povely, rachot padajícího zdiva — a pak ještě hukot valící se vody, který celou tu vřavu přehlušil.

V očích většiny německých vojáků se objevilo opravdové zděšení. Biggles, jenž v tom vzrušení úplně zapomněl na svou bombu, — čekal totiž, kdy Němci rozstřílejí Algyho letadlo — byl v první chvíli vyděšený stejně jako ostatní, přestože jediný přesně věděl, co se stalo.

Někteří důstojníci si utíkali prohlédnout tu pohromu. Druzí debatovali o výbuchu. Biggles neříkal nic, zato se snažil, aby mu neuniklo nic důležitého, o čem spolu Němci mluvili. Jedni se klonili k názoru, že výbuch způsobila bomba, svržená z britského letadla, jiní to vylučovali. Podle jejich mínění letadlo nad kopcem neletělo. I kdyby nad ním zakroužilo předtím, než ho zaregistrovali, doba, jež uplynula od té chvíle až do okamžiku výbuchu, byla příliš dlouhá. Po setníkovi von Stalhein nebylo vidu ani slechu. Biggles se divil, co se s ním stalo. Neobjevil se však ani tehdy, když se důstojníci, kteří se odešli podívat na kopec, již začali vracet.

Všichni barvitě líčili, co spatřili. Jedna zeď nádrže byla výbuchem zcela zničena. Valící se vodní příval smetl všechno, co mu stálo v cestě. Dělostřelce z protiletadlové baterie unášel až do vesnice, kde pobořil domy a zaplavil vojenská skladiště. Děla se skutálela z kopce a nyní byla pohřbena pod tunami kamení, písku a trosek. Hrabě se dostavil na místo zkázy se všemi muži, kteří zde byli k mání. Okamžitě se dali do odstraňování následků pohromy. Poručil shromažďovat prozatímní zásoby vody do prázdných kanystrů od benzínu, do kozích kůží domorodců i do všech nádob, které byly po ruce.

Biggles všechny ty zprávy vyslechl, aniž by pohnul brvou. Konečně se ujistil, že se mu podařilo úkol splnit. Nikdy by si nepomyslel, ani v těch nejsmělejších snech, že by se mu to mohlo podařit. Doufal, že výbuch viděl i Algy a ohlásí splnění úkolu majoru Raymondovi. Ten se již postará, aby se o tom dozvěděli na hlavním velitelství. Teprve teď si zase vzpomněl na Algyho signál. Rád by zjistil, co naléhavého je ve zprávě, s kterou Algy přiletěl, ale s tím bylo třeba vyčkat do rána, až se rozední.

Biggles seděl v důstojnické jídelně dlouho do noci. Z četby německé mluvnice ho vytrhl hukot spouštěných motorů. Zavřel tedy knihu a odešel na letiště pozorovat přípravy na noční bombardování.

Zvláštní pocit neskutečna se zmocnil Bigglese, když sledoval ruch a shon neodlučitelný od takového podniku. Kolikrát se díval na správné straně fronty ve Francii na podobné výjevy. Podruhé se ho v Zabale zmocnil pocit osamění, nyní s obnovenou silou. Biggles celým svým srdcem nenáviděl práci, kterou zde vykonával. Jak rád by usedl do kabiny některého bombardéru a čekal, až se zahřeje motor; asi by ani nic nenamítal, kdyby měl zaujmout místo v některém z Halberstadtů, buďto jako pilot nebo jako pozorovatel, a třeba i riskovat, že bude sestřelen svými vlastními lidmi.

„Nestojí to všechno za nic!“ bručel mrzutě, když bombardéry jeden po druhém vzlétaly a hukot jejich motorů zanikal v dálce. Světla zhasla a na letišti se rozhostilo licho. Jen z místa zkázy sem doléhaly jednotlivé zvuky; vojáci tam prováděli záchranné a opravné práce. Biggles pocítil ke všemu velkou nechuť a ponořen hluboko do

svých myšlenek vykročil ke svému bytu. Aniž rozsvítil, hodil sebou na lůžko.

Náhle vyskočil z postele a napjatě se zaposlouchal do nočního ticha. Nejspíš jenom dřímal, protože jinak by stěží zaslechl onen dobře známý zvuk letadla, klouzajícího k zemi. Rychle přešel k oknu a udiveně se zamračil.

„Co se zase děje?“ zabručel. „Nikdy v životě jsem nezažil takový provoz jako na tomto letišti.“ Pak ho napadlo, že by to mohl být jeden z bombardérů, který se vrací s porouchaným motorem. Biggles čekal, až přijede blíž. Když se však dlouho nepřibližoval, Bigglesův zájem se změnil v údiv. „To není možné. Vsadil bych se, že je to týž drak, jejž jsem viděl vzlétat, než jsem se vydal k nádrži. Musel přistát na druhé straně letiště,“ pomyslel si. Opřený o okenní zárubeň upřené pozoroval poušť, zalitou chladným svitem měsíce. Ale nikde neviděl nic, co by se podobalo letadlu. Již se chystal odvrátit, když se ze tmy vynořila postava, kráčející rychle směrem k němu. Zprvu byla nezřetelná jako stín, ale po chvíli v ní Biggles poznal onoho Araba v burnuse. Je to opravdu týž muž…?

Biggles téměř nedýchal, když pozoroval blížícího se Araba. Nejraději by vyběhl za ním, aby si ho lépe prohlédl, ale nechtěl ho ani na chvíli spustit z očí. Byl to okouzlující žánrový obrázek.

Mlčenlivá poušť ozářená měsíčním svitem a Arab, jenž kráčí dlouhými kroky vpřed, jako zde kráčívali kdysi za biblických časů již jeho předkové.

Brzy bylo zřejmé, že Arab směřuje do tvrze. Biggles viděl, jak vstoupil dovnitř, a za nějakou dobu se objevilo světlo v jednom z rohových oken. Kouzlo přestalo působit a Biggles se svezl z okenního rámu na zem, odkopl boty a vyplížil se na chodbu.

Pokradmu jako indián se sunul podél zadní stěny hangáru k tvrzi. Ukázalo se, že osvětlené okno je asi dva metry nad zemí. Biggles si chtěl pospíšit, aby se dostal pod okno včas, ještě než světlo v místnosti zhasne. Málem přitom upadl přes starý sud od oleje, napolo vyčnívající z písku. Bez váhání jej vytáhl a odkutálel pod okno, kde se na něj postavil.

Srdce v něm bušilo, když se začal pomalu narovnávat centimetr po centimetru až k úrovni okna. Pomalu se napřímil a nakoukl přes okraj.

Ale v okamžiku byl zase dole. U velkého stolu v pokoji seděl von Stalhein v košili s krátkými rukávy a něco psal. Z koutku mu visela nezbytná cigareta, na oku měl monokl. Hole stály opřené o stůl.

Zděšení, které pocítil v prvním okamžiku, rychle vystřídalo zklamání. Všechno nasvědčovalo tomu, že objevil pouze soukromou pracovnu. Smutně slezl ze sudu, uhladil písek pod oknem a vrátil sud na původní místo. Po návratu do svého pokoje vyhlédl do tmy. V žádném okně se již nesvítilo.

Biggles si pomalu svlékal uniformu, pohroužen v propletenec různých odporujících si myšlenek.

„Zvláštní, velmi zvláštní," mumlal tiše, „to je opravdu zvláštní."

Otázka, na kterou usínající Biggles nemohl najít odpověď zněla: jak se může štíhlý světák s chromou nohou změnit v urostlého Araba, odvážného jezdce, bytost opředenou pověstmi a na obou stranách zákopů známou pod jménem El Šerif?

KAPITOLA SEDMÁ

PRSTEN A KULKA

Po vyčerpávající noci zůstal Biggles v posteli déle, než měl ve zvyku. Náhle ho však vyrušilo důrazné zaklepání na dveře. Do místnosti hned nato vstoupil hrabě Faubourg v doprovodu setníka von Stalhein. Bylo-li třeba ještě nějakého dalšího důkazu, že se děje něco vážného, potvrdila to přítomnost řady vojáků, stojících přede dveřmi.

Biggles vyskočil z postele a nevypadal při tom překotném spěchu pravě důstojně. Na vetřelce se díval s nepředstíraným úžasem.

„Dobře, dobře, zůstaňte tam, kde jste!" nařídil mu krátce hrabě. „Kdepak jste byl minulou noc?"

„Ve svém pokoji, pane majore. Vždyť jste mě tu sám viděl," odpověděl Biggles okamžitě. „Po večeři…"

„To nás nezajímá. Kde jste byl v době mezi mou návštěvou a večeří?"

„Po vašem odchodu jsem ještě chvíli zůstal zde, ale potom, jelikož vedro bylo velmi tíživé — snad si vzpomínáte, že jsem si na něj stěžoval — jsem odešel ven sednout si na přistávací dráhu."

„Byl tam ještě někdo kromě vás?"

„Nikoli, pane majore, byl jsem tam sám."

„V tom případě nebudete moci dokázat, že jste tam skutečně byl."

„Naopak, já vám to dokážu, pane majore."

‚A jak?"

„Zatímco jsem tam seděl, spatřil jsem Mayera, jak přistává ve svém Halberstadtu. Můžete si to ověřit. Kdybych tam nebyl, sotva bych ho uviděl."

„To ještě není žádný důkaz. Kdekdo v důstojnické jídelně mohl zaslechnout, že Mayer byl včera v noci na letu," namítl posměšně setník von Stalhein.

Biggles se mu podíval zpříma do očí. „Mohu vám přesně říci co dělal, když přistál," navrhl Biggles klidně. „To bych se v jídelně jen stěží dozvěděl."

„Pošlete pro Mayera!" poručil hrabě.

Trvalo asi dvě či tři minuly, než přivedli Mayera. Dokázal byste si vzpomenout, co jste dělal bezprostředně po včerejším nočním přistání?" zeptal se ho stručně a jasně hrabě.

Mayer se na něj rozpačitě podíval.

„Mohl bych mu osvěžit paměť, pane majore?" zeptal se Biggles. Potom se zadíval na Mayera a pokračoval: „Když jste včera večer dojel k hangáru, vyskočil jste z letadla a rovnou jste šel k ocasu. Chvíli jste prohlížel směrové kormidlo, jako byste nebyl spokojený s tím, jak funguje"

Mayer přikývl. „To je svatá pravda," souhlasil.

„Dobře, můžete jít," přikázal mu hrabě a potom se obrátil k Bigglesovi.

„Nuže, dobrá, řekněme tedy, že jste byl v té době na přistávací dráze, ale v tom případě asi těžko vysvětlíte, jak se tohle dostalo do blízkosti vodní nádrže.“ A hrabě hodil na stolek malý zlatý kroužek.

Biggles jej okamžitě poznal; byl to jeho pečetní prsten! Neseděl mu příliš dobře na prstu a jistě mu sklouzl, když se zamotal do drátěných zátarasů. Nejvíc ho ale překvapilo, že jej vůbec nepostrádal. Kdybychom řekli, že byl nyní Biggles vyděšený, zdaleka by to nevystihovalo situaci. Biggles prsten upřeně pozoroval a počáteční úděs se postupně měnil v hrůzu. Připadalo mu neuvěřitelné, že se tak malý kousek kovu může stát usvědčujícím důkazem.

V panujícím tichu působilo Stalheinovo škrtnutí zápalkou jako prásknutí bičem.

Bigglesův mozek opět začal pracovat na plné obrátky. Spěšně odtáhl pohled od neklamného důkazu své viny a podíval se vyzývavě na hraběte. Cítil, jak rádi by oba důstojníci nahlédli do jeho myšlenek.

„Myslím, že vám to budu moci vysvětlit, pane majore, ačkoli vy mi to asi nebudete chtít věřit.“

„Jen ven s tím, my posloucháme.“

„Ten prsten tam jistě ztratil Leffens.“

„Leffens?“

„Ano, pane majore, on měl totiž můj prsten.“

„On že měl váš prsten?“ Mozek hraběte pracoval pomalu a setník von Stalhein si nedovolil jej rušit.

„Ano, pane majore, půjčil jsem mu svůj prsten včera ráno. Setkal jsem se s ním na rozjezdové dráze, právě když nastupoval do letadla. Řekl mi, že zapomněl prsten doma. Bál se, že by mu to přineslo smůlu, kdyby se pro něj musel vrátit. A tak, protože již velmi spěchal, půjčil jsem mu svůj prsten.“

„Ale vždyť jste ho ještě včera měl na prstě,“ snažil se Bigglese usvědčit setník, který nebyl s to se ovládnout.

„To nebyl můj prsten, nýbrž Leffensův,“ odpověděl Biggles. „Dovolil mi, abych si vypůjčil jeho prsten, dokud bude pryč. Řekl mi, že ho najdu v toaletním stolku. Došel jsem si pro něj a od té doby jsem ho nosil. Zprvu jsem to měl v úmyslu hlásit.“

„A proč ho tedy nemáte na ruce?“

„Odkládám jej vždycky před mytím,“ řekl klidně Biggles.

Vytáhl Leffensův prsten z toaletního stolku, kam jej uschoval včera, když se vrátil z ranního průzkumného letu, a položil jej na stůl vedle svého prstenu.

Opět se v pokoji rozhostilo ticho. Biggles v něm zřetelně rozeznával tikot svých náramkových hodinek. I přes velké vzrušení, které se ho zmocnilo, jeho mozek pracoval klidně a s ďábelskou vynalézavostí, která se zrodila z nouze hrozícího nebezpečí. Biggles pozoroval své soudce s nemalým potěšením, neboť ohromeně se pro změnu tvářili oni.

Kupodivu první se vzpamatoval hrabě. Napůl omluvně, napůl nechápavě vzhlédl k Bigglesovi. „Ale vždyť váš prsten byl nalezen nedaleko vodní nádrže,“ řekl skoro šeptem. Jistě si nemyslíte že měl Leffens něco společného s vyhozením nádrže do vzduchu?“

Biggles pokrčil rameny. Podíval se na setníka, jenž právě něco lovil v kapse. Hned věděl, že tam hledá kulku, jež by ho měla usvědčit. Raději na nic nečekal a pokračoval: „Pane majore, já nevím, jak se tam ten prsten dostal, vím pouze, že mě Leffens z nějakého neznámého důvodu musel nenávidět. Dokonce se mě pokusil zabít.“

„Pokusil se vás zabít?“ Hrabě se málem zapotácel.

„Ano, pane majore, snažil se mě sestřelit, když byl proti slunci a já jsem ho nemohl spatřit. Byl to z jeho strany šikovný útok. Některé kulky zasáhly moje letadlo. Potom se vznesl svíčkou nahoru a zmizel mi z očí. Ale nebyl dostatečně rychlý, měl jsem čas prohlédnout si značky na jeho letadle. Existuje však určitá možnost, že si spletl mé letadlo s nepřátelským letounem.“

Biggles viděl, že jeho slova udělala dojem i na setníka von Stalhein.

„Ale proč jste to nehlásil na velitelství?“ zvolal hrabě.

„Byl bych to jistě udělal, pane majore, kdyby se Leffens vrátil. Nějakou dobu jsem na něj čekal na přistávací dráze, abych ho nejdřív požádal o vysvětlení. Ale Leffens nepřiletěl. Napadlo mě, že byl možná sestřelen a rozhodl jsem se, — ať už správně či nesprávně — že to raději nechám plavat, než abych vznesl proti němu tak závažné

obvinění v jeho nepřítomnosti. Nebudete mít jistě nic proti tomu, když si zapálím, pane majore?“

„Jistěže ne, Brunowe, jen si zapalte!“ vybídl ho hrabě laskavě.

Biggles si zapálil cigaretu. Koutkem oka spatřil, jak von Stalhein právě upustil kulku do kapsy. Hrozba byla zažehnána!

„Dovolíte mi nyní, pane majore, abych se oblékl?“ zeptal se klidně. „A pak bych si s vámi rád pohovořil o jedné věci, až budete mít trochu času nazbyt.“

Jistě, jistě. Ale proč byste se mnou nemohl promluvit hned? Mě dnes čeká opravdu mnoho práce. Tu pohromu s vodní nádrží nám byl čert dlužen!“

„Velmi rád, pane majore!“ Biggles se zatvářil rozhodně. „Měl bych k vám jednu prosbu, ale dřív než ji vyslovím, chtěl bych vás zdvořile upozornit, že jsem k vám nastoupil s otevřenými kartami. Nikoli ze své vůle či na své přání, nýbrž na rozkaz německého generálního štábu. Ale zdá se mi, že někteří členové vašeho štábu na mě pohlížejí z nějakých mně neznámých důvodů podezíravě, a to od prvního okamžiku mého příchodu do Zabaly. Toto postavení je pro mě velice nepříjemné, a proto vás prosím o přeřazení k jiné posádce nebo o propuštění, abych mohl jít svou vlastní cestou.“

To bylo od Bigglese troufalé — vsadit všechno na jednu kartu. Teď jen čekal, jak to dopadne, neboť nyní si samozřejmě vůbec nepřál, aby byl někam převelen.

Hrabě se však zachoval přesně podle Bigglesova předpokladu.

„Nic takového, Brunowe,“ řekl otcovským tónem. Je mi líto, že došlo k několika nedorozuměním, ale nyní doufám, že jsme si již všechno vyjasnili a budeme spolu dobře vycházet.“ Přitom se podíval tázavě na setníka von Stalhein. „Oblečte se, ať nepropásnete ranní kávu,“ pokračoval hrabě. „Zatím vás nebudu potřebovat, ale buďte nablízku pro případ, že bych vás přece jen potřeboval. Pojďte, Erichu!“

Oba Němci odešli a zavřeli za sebou dveře.

Biggles si nalil do sklenice vodu třesoucí se rukou. Cítil se náhle slabý. Padl do křesla a zabořil obličej do dlaní.

„Hrom do toho!“ vyhrkl. „To byl ale silný tabák, až příliš silný, aby mohl někomu chutnat.“

KAPITOLA OSMÁ

NOUZOVÉ PŘISTÁNÍ

Nuže, na jeden den práce to byl docela slušný začátek," shrnul si v duchu dosavadní vývoj událostí Biggles, když se zase vzpamatoval. Čekala ho snídaně v důstojnické jídelně, a tak se rychle pustil do oblékání. „Pro tentokrát jsem se z toho dostal, ale nemohu to takhle dělat do nekonečna. Ještě jedna taková pitomost — a je se mnou amen," uzavřel svou úvahu.

Po snídani se Biggles vydal do olivového háje. Jakmile se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, začal prohledávat místo, aby našel avizovanou zprávu. Trvalo to dlouho, než ji Biggles objevil zachycenou ve větvích starého stromu, který tu jistě už stál, když křižáci táhli na Jeruzalém. Byl to malý kus sukna barvy khaki, zatížený dvěma patronami. I kdyby si někdo toho cáru všiml, jistě by ho nenapadlo, že skrývá důležitou zprávu.

Biggles se ještě jednou obezřetně rozhlédl a potom rychle sundal smotek z větve. Uvnitř smotku nalezl složený kousek papíru. Jedním pohledem přejel očima krátkou zprávu. Stálo tam:

DŮLEŽITÉ ZPRÁVY SCHŮZKA NA DOHODNUTÉM MÍSTĚ CO NEJDŘÍVE.

To bylo vše. Biggles zmačkal papír do kuličky, strčil si ji do úst, rozžvýkal ji na kaši a pak vyplivl.

„Copak se asi děje?" brnčel si pod vousy cestou na letiště.

„Teď bych si měl co nejrychleji vymyslet nějakou výmluvu." Na letišti se pohybovalo několik mechaniků. Většina z nich prováděla opravy nebo údržbu letadel. Ostatní stroje schopné letu byly ve vzduchu. Nikde tu nebylo vidět setníka von Stalhein ani hraběte Faubourg. Kdepak asi teď je ten podivný muž? Bigglese včera v noci poprvé napadla možná souvislost mezi von Stalheinem a Arabem alias El Šerifem, jejž potkal včera v noci. Jakkoli mu tato myšlenka připadala fantastická, nemohl ji zcela vyloučit. Mátlo ho, že setník se od Araba lišil svým tělesným vzezřením. Biggles došel k závěru, že bude sledovat oba. Považoval za vrcholně zajímavé, že tento Arab

má volný přístup jak na letiště, tak na hlavní velitelství. Vypadalo to, že se konečně dostal na stopu něčeho velmi důležitého. Avšak v této chvíli měl jiný cíl — dostat se do oázy Abba Sud.

Pokud si nechtěl způsobit zbytečné nepříjemnosti, nemohl bez Faubourgova svolení opustit tábor, zvláště když ho hrabě požádal, aby se zdržoval nablízku. Proto se vypravil do tvrze získat povolení k letu. Směle se obrátil na majora a stěžoval si, že ho nicnedělání náramně otravuje. Hrabě proti tomu neměl, k velké Bigglesově radosti, žádné námitky. Biggles opouštěl místnost v povznesené náladě, jen mu vadilo, že má na sobě německou uniformu. Z toho důvodu si musel vzít německé letadlo. V případě nouzového přistání — ať už na britské či německé straně — by se vojáci na německého důstojníka v britském letadle jistě dívali úkosem. Biggles se rozhodl pro letoun značky Halberstadt. Nikdy v něm ještě neletěl a chtěl si vyzkoušet, jaké má řízení. Brzy nato se ocitl ve vzduchu.

Nejprve se držel kurzu směrem k zákopům, ale jakmile se dostal z dohledu letiště, stočil letadlo na východ k oáze Abba Sud. Dvakrát ho zpozorovala a pronásledovala britská letadla. Biggles nechtěl riskovat srážku s britskými piloty, protože by z pochopitelných důvodů na ně nemohl pálit, a proto se svým letounem vystoupal až na hranici jeho dostupu.

Asi deset minut trval klidný, ničím nerušený let. Již si chtěl blahopřát, že se dostal mimo oblast leteckých útoků, když jeho bystrý zrak zachytil daleko na jihovýchodě maličkou pohyblivou skvrnu. Nejprve si myslel, že je to orel — k podobným omylům docházelo často v těchto oblastech fronty. Když se ale ke skvrně přiblížil zjistil, že skvrna je ve stejné výši jako jeho letadlo. Teď nebyl na pochybách — muselo to být letadlo. Okamžitě se otočil o několik stupňů na jih. Zaujmul tak strategicky výhodnou polohu mezi sluncem a letounem. Potom sklonil nos svého stroje, aby získal vyšší rychlost a mohl tak dohonit neznámého letce. Asi na vzdálenost tří kilometrů určil značku letadla — byl to také Halberstadt. Poněkud ho udivovalo, že letoun míří do volné pouště.

„U čerta, kam ten chlap letí?“ zabručel Biggles. Pokud si dobře pamatoval, nebylo v tomto směru na stovky kilometrů daleko nic než poušť. Dále potom přecházela v holé kopce, ale ani tam nebyla žádná

vojska ani jiné vojenské cíle, které by vyžadovaly letecké pozorování.

„Na tebe si musím dát pozor, holoubku," pomyslel si nedůvěřivý Biggles. „Bude zajímavé zjistit, co máš za lubem.“ Pak ho napadlo, že by to mohl být zbloudilý pilot, ale přímý kurz, který vytrvale udržoval, tuto domněnku vyvracel.

„Hrom do toho! To je ale horko,“ vrčel Biggles, dívaje se do slunce, jež náhle zčervenalo. Biggles nebyl na východě tak dlouho, aby se s tímto úkazem mohl setkat a pochopit, co znamená. Po chvíli se tím však přestal zabývat, protože si všiml, že druhé letadlo začalo klesat. Okamžitě přiškrtil plyn na polovičku a letěl za ním, nepřestávaje si udržovat své strategické postavení proti slunci. Potom se udalo něco neuvěřitelného. Biggles si dokonce posunul brýle na čelo, aby lépe viděl.

Letadlo před ním zmizelo, jako by se do země propadlo. Biggles si nevzpomínal na nic podobného v celé své dosavadní letecké kariéře. Viděl letadla mizet v mracích nebo v přízemní mlze, ale nic takového zde nebylo. „Ale počkat! Co když je tu opar z horka!“ napadlo ho. Letadlo se začalo náhle kymácet a vzpínat. Biggles se musel přidržet střední vzpěry a zároveň dávat pozor, aby mu z druhé ruky nevypadlo řízení. Pak ucítil, jak se mu zvedá žaludek. Právě se propadal nejstrašnější vzdušnou bublinou, jakou kdy poznal. Konečně se padající letadlo zastavilo o stoupající sloup vzduchu. Byl to tak prudký náraz, až se všechny dráty a výztuhy napjaly a rozezpívaly.

Biggles byl natolik vyděšený, že ho v tu chvíli přestalo zajímal, co se vlastně děje. Pakliže vůbec na něco myslel, byla to možnost, že letadlu upadla křídla, neboť se řítilo k zemi jako kámen. Podle výškoměru poznal, že během pádu ztratil šest set výškových metrů. Potom ho začaly švihat do obličeje drobné krupky a obzor zmizel. Biggles již pochopil — dostal se do písečné bouře. Nikdy předtím ji nezažil, ale několikrát o ní slyšel vyprávět piloty, kteří měli to štěstí, že z ní vyvázli se zdravou kůží. Neztráceje čas neplodnými úvahami o této pohromě, snažil se uniknout z pekla. Jemný písek mu ucpával nosní dírky a ostré úlomky ho šlehaly do tváří. Otevřel naplno škrtící klapku, stočil se do pravého úhlu, oběma rukama zatlačil řídící páku

dopředu a uháněl napříč letící bouří. Zprvu se viditelnost ještě zhoršovala, neboť se letadlo dostalo přímo do středu běsnícího živlu. Letoun se v něm zmítal jako suchý list unášený podzimním vichrem. Avšak brzy se nárazy větru začaly zmírňovat. A již se objevila země. Nejdříve nezřetelně jako pod clonou, ale po chvíli se Bigglesovi otevřel pohled na nekonečnou poušť, na níž se vlnily písečné duny jako mořský příboj. Nedaleko před ním se náhle vynořil úzký pruh palem, vypadající jako ostrov v rozbouřeném oceánu. Biggles k němu hned zamířil. Palmy se pod náporem orkánu ohýbaly až k zemi. Biggles se sice obával přistání za těchto povětrnostních podmínek, ale neměl jinou volbu. Věděl, že písek, který si našel cestu do jeho uší, očí a nosu, by si zakrátko našel cestu i do motoru, který by zničil. Proto už neváhal a zahájil přistávací manévr. Sklonil nos letadla téměř kolmo k zemi a zamířil k palmám s úmyslem dosednout na zem na jejich závětrné straně. Když letadlo vyrovnal, nevěděl, jaký má pod sebou povrch, neboť těsně nad zemí uháněl proud hustého, vichrem unášeného písku, jenž byl pohyblivý jako rtuť. Brzy ucítil, jak se kola podvozku dotkla země a letadlo několikrát poskočilo. Potom sešlápl pedál, aby zabránil srážce se stromy, které se před ním objevily. Letadlo již bezpečně zastavovalo a nebylo třeba provádět žádný další manévr. Biggles bleskově vyskočil z kabiny, drže v ruce dva pytle, jimiž jsou vybavena všechna letadla, létající v oblastí pouště. Biggles klekl na zem, nahrabal písek a naplněné pytle přivázal k lyžinám křídel. Stihl to právě včas, neboť i s těmito kotvami začalo letadlo ujíždět po zemi. Protože prudkost vichřice se nijak nezmírňovala, vzal Biggles další dva pytle a naplněné pískem je uvázal k ocasní ostruze.

Jestli mi ještě teď uletíš, nebude to mojí vinou! Já už pro tebe nemohu víc udělat," pomyslel si Biggles a rozběhl se k oáze. Napůl slepý a udušený si našel prohlubeň, do níž se schoulil. Zabalil si hlavu do blůzy a čekal, až se bouře vyzuří.

Nevěděl, jak dlouho tam leží. Mohla to být hodina, ale také dvě. Jemu to připadalo jako věčnost. Všechno, co Biggles podnikl na svou ochranu, bylo marné. Písek pronikl i pod blůzu a navíc pod ní bylo horko k zalknutí. Ulehčeně si oddechl, když zjistil, že se bouře vzdaluje. Konečně ztichla docela a Biggles ze sebe radostně shodil

blůzu. Když se posadil, jeho první myšlenka patřila letadlu. K velké radosti shledal, že neutrpělo žádnou škodu. Nyní měl čas prozkoumat okolí.

Oáza byla přesně taková, jak očekával; opravdu, byla taková, jak si Biggles oázy vždycky představoval. Některé věci nejsou ani zdaleka takové, jak by nám umělci a spisovatele chtěli namluvit — některé nás dovedou naprosto zklamat, a velmi málo jich dosáhne té kouzelné dokonalosti našich snů, ale tato oáza jistě patřila mezi ně.

Z písčitého koberce pokrytého kapradím se tyčily do výšky štíhlé kmeny datlových palem, na jejichž koncích vyrůstaly vějíře listů, podobné velkým ptačím perům. Blíže ke středu oázy vyrážely z písku trsy ostré trávy a slibovaly, že je tam jistě více zeleně a možná i voda. Oáza byla obehnána písečnými dunami, jak je tam vítr navál.

„Rozhodně nemůže být voda příliš hluboko pod povrchem," pomyslel si Biggles a rozběhl se kupředu s nadějí, že konečně uhasí žízeň. Vyběhl na vyvýšeninu, ze které spatřil ještě další. Přeběhl jedno údolíčko a již se šplhal po druhém svahu. Konečně zdolal poslední překážku, a již se chtěl zaradovat. Avšak náhle zůstal stát jako přikovaný a vzápětí klesl k zemi. Potom se pomalu plížil k vrcholu terénní vlny. Několik vteřin ležel bez hnutí, neboť se ještě nevzpamatoval z úleku, který mu na okamžik ochromil mozek.

„Já sním. Nebo mám nějaké vidění. To je jistě přelud, fata morgana!" šeptal si pro sebe Biggles. Opatrně se odplížil za křovisko, které mu poskytovalo úkryt a zároveň i lepší výhled. Zvuk lidských hlasů doléhal až k němu a tím se Biggles přesvědčil, že přelud to není.

Terén před ním se asi tak po padesáti metrech svažoval k prohlubni, na jejímž dně byla zřejmě studna. U studny spatřil asi dvacet odpočívajících Arabů. Někteří seděli, jiní leželi na zemi, ostatní se opírali o roubení studny. Ale všichni ti Arabové se dívali jedním směrem a naslouchali muži, jenž stál na druhé straně studny. Opíral se rukama o roubení a něco jim vysvětloval. Byl to setník von Stalhein!

Pro Bigglese to byla událost natolik překvapivá, nečekaná a zároveň absurdní, že zůstal ležet na zemi a němě na setníka zíral. Čím déle se na něho díval, tím nepochopitelnější celá věc byla.

Jak se sem mohl dostat, když ještě před dvěma hodinami ho vyslýchal v Zabale, vzdálené víc než sto kilometrů? A co tady dělá s těmi Araby? Co jim tak ohnivě vykládá?

Bigglesův údiv ustoupil zvědavosti a potom pronikavému zájmu Zdálo se mu, že setník vybízí Araby k něčemu, co buďto neměli chuť udělat, nebo o čem měli jiné mínění. Po nějakém čase bylo zřejmé, že silnější osobnost bělocha na ty lidi zapůsobila takže se nakonec ozvalo souhlasné mručení. Když byla porada skončena, Arabové se rozdělili na dvě skupiny. Jedni odešli ke skupině stromů, kde měli přivázané koně. Druzí odešli se setníkem do malé chýše, která stála kousek od studně. Byla postavena z vepřovic usušených na slunci a střechu měla pokrytou došky ze suchých palmových větví.

Arabové, kteří se odebrali ke koním, skočili do sedel a vyjeli do pouště. Ostatní brzy vyšli z chýše a také odjeli pryč. Všude se rozhostilo ticho prosáklé žhavým sluncem.

Biggles se nehýbal a nespouštěl chatrč z očí ani na okamžik. Trpělivě čekal, až se setník objeví. Ale uplynula hodina, pak druhá a neobjevil se nikdo. Slunce již překročilo svůj zenit a začalo se sklánět k západu. Setník dosud z chatrče nevyšel. Bigglesova žízeň se stávala nesnesitelnou. „Musím se napít, nebo pojdu!“ konstatoval nakonec. Zvedl se a vrávoral ke studni. Jestli mě uvidí von Stalhein, řeknu mu pravdu. Že jsem byl přinucen nouzově přistát v písečné bouři, to nebude moci popřít,“ pomyslel si.

Biggles došel ke studni, vytáhl si okov s životodárnou tekutinou a zhluboka se napil. Zbylou vodou si omyl bolavý obličej a ruce. „A nyní nám Erichu ukážeš, jak se chováš, když se lekneš,“ řekl si Biggles vesele, neboť ho voda občerstvila. Směle přistoupil ke dveřím chatrče a otevřel je. Celé stavení se skládalo z jedné místnosti. Biggles učinil první zběžnou obhlídku a s otevřenými ústy zůstal stát. Chata byla prázdná! Bigglesův mozek zprvu odmítal přijmout tuto nečekanou skutečnost, pak se ale náš letec začal zkoumavě rozhlížet, nejsou-li někde nějaké dveře, které by se mohly otevřít a v nichž by se pohřešovaný Němec objevil. Tím však jen ztrácel čas. Žádné dveře se neotevřely, protože tom nebyly, a také se nikde nic nepohnulo.

„No, zažil jsem už různá překvapení, ale tenhle případ překoná všechna," nepřestával se divit Biggles. Nebylo pochyb, že setník von Stalhein do této chýše vstoupil, ven však vyšli jen Arabové! Kam tedy zmizel von Stalhein? Biggles vyběhl z chatrče a utíkal po stopách koní, jež vedly do pouště. Daleko odtud směrem na jihozápad uviděl vzdalující se skupinu jezdců, dále na jih jednoho osamělého jezdce na bílém velbloudu z plemene Bišerinů. Tento velbloud dokázal polykat kilometry dlouhými kolébavými skoky, jimiž byl schopen udolat i závodní koně z nejušlechtilejších plemen. Bišerinští velbloudi jsou v poušti nepřekonatelní.

„Tak vy jste zase změnil barvu pleti, pane von Stalhein?" pomyslel si Biggles, když mu tohle jedině možné rozluštění záhady blesklo hlavou.

„Nu, alespoň už vím, na čem jsem. Domnívám se, že začínám chápat tvou hru — El Šerife!"

Biggles pocítil obdiv k tomuto Němci. Je to ale ďábel, jen co je pravda! Ale jak se sem u čerta doslal? Musel sem přiletět. Jiným způsobem se za tak krátký čas taková vzdálenost urazit nedá. Jistě letěl v tom letadle, jež jsem spatřil před začátkem písečné bouře. Nejspíš ho sem někdo dopravil a potom se zase vrátil. Arabové mě neslyšeli, když jsem přiletěl, protože vítr příliš burácel a navíc jsem přistával na závětrné straně. Oni zde čekali na setníka a po válečné poradě se vydali každý na svou stranu. Rád bych věděl, mají-li v této oáze pravidelná dostaveníčka."

Při slově dostaveníčko si Biggles vzpomněl na schůzku s Algym. „Algy si určitě myslí, že už nepřiletím," zabručel a dal se do běhu. Již se dostal na kopeček, za nímž ukryl letadlo. Rychle uskočil stranou, ale bylo již pozdě. Obklopil ho hlouček snědých, podmračených tváří. Marně se bránil přesile. Byl stržen k zemi, kde se div nezadusil pískem, ruce mu byly pevně svázány za zády.

Biggles pozdě litoval své malé obezřetnosti Zejména postrádal pistoli, kterou zanechal v kabině. Vzdorně si prohlížel Araby, kteří ho zajali. Bylo jich asi patnáct, ozbrojeni byli zastaralými mušketami. Rozpoutala se hádka, v níž se přeli, Biggles to pochopil z jejich gest, jak s ním naloží. Ti, co neustále sahali po nožích, by ho jistě nejraději poslali na onen svět, ale byli zde i jiní, kteří jim cosi

vzrušeně vysvětlovali a ukazovali přitom směrem na západ. Nakonec se zastánci Bigglesova rychlého konce uklidnili; zdálo se, že pochopili, proč má být zajatec ponechán naživu. Potom Bigglese posadili na koně, jejž přivedli z řady koní, stojících nedaleko. Celá tlupa skočila do sedel a s Bigglesem uprostřed vyrazila pouští směrem k západu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

PŘEPADENÍ A ÚTĚK

Biggles si brzy uvědomil, že tato jízda hned tak nevymizí z jeho paměti. Vedro, prach, žízeň a mouchy, které je doprovázely v celých hejnech, to všechno dohromady činilo jízdu téměř nesnesitelnou. Když se slunce začalo sklánět k obzoru, modlil se Biggles, aby konec té cesty nastal co nejdřív, ať už jakýmkoli způsobem.

Ten konec posléze nastal, ale způsobem nečekaným jak pro Bigglese, tak pro jeho únosce. V místech, kde poušť pozvolna ustupovala udusané hlíně pokryté oblázky a kde se objevily první hloučky akácií, byli napadeni jezdci, kteří v plném trysku zasypali deštěm olova nic nerušící skupinu.

Rychlý a nečekaný útok vyvolal paniku a způsobil, že se Bigglesovi únosci dali na bezhlavý útěk. Zachránili se jen dva nebo tři jezdci, kteří měli nejrychlejší koně. Ostatní byli brzy dostiženi a přinuceni k nerovnému boji s přesilou. Zajatce sedícího na koni si nikdo nevšímal. Náhle však odražená kulka zasáhla koně, jenž se vzepjal a bezbranného Bigglese shodil na zem. Pád mu sice nezpůsobil žádné těžké zranění, ale vyrazil si při něm dech. Zůstal odevzdaně ležet na zemi, očekávaje, kdy si ho za cíl vybere některá zbloudilá střela. Bylo mu jedno, jak skončí tato bitka, v níž se nejspíš jednalo o výměnu názorů mezi dvěma domorodými kmeny. Pokud zvítězí únosci, nic se pro něj nezmění, kdyby vyhráli tito noví útočníci, nijak se jeho osud nemohl zhoršit. Bigglesovi v této chvíli připadalo všechno — včetně smrti — lepší, než být vláčen touto pustinou.

Po krátké přestřelce palba ustala. Nikdo z jeho únosců už nebyl naživu. Leželi na zemi mrtví nebo umírali. Byla to hrozná podívaná, ale Bigglese příliš nedojímala. Vítězové, jichž bylo asi padesát, přijížděli k němu a zřetelně dávali najevo radost ze svého vítězství.

K velkému Bigglesovu překvapení ho postavili na nohy, přeřezali mu pouta a posunky mu dali najevo, že se již ničeho nemusí obávat. To pochopil okamžitě. Když se mu potom snažili stejným způsobem vysvětlit něco jiného, tomu již přes veškerou jejich i svou snahu neporozuměl. Po krátkém odpočinku byl vybídnut, aby nasedl na koně, a celý houf Beduínů vyrazil ve svižném tempu k pahorkům. Brzy se ale setmělo a karavana musela tempo zvolnit.

Biggles se zhroutil v sedle a v polospánku vnímal jediné — smrtelnou únavu. Náhle se ozval zvučný povel britské vojenské hlídky.

„Stůj! Kdo tam?“

Několik hlasů odpovědělo jazykem, který Biggles považoval za arabštinu. Pak nastal všeobecný rozruch. Biggles byl vybídnut, aby sestoupil z koně a následoval vůdce Arabů za ostnatý plot, jenž se matně rýsoval v šeru mizejícího denního světla. Za plotem stála řada plátěných stanů, které byly maskované nepravidelnými skvrnami v barvách pouště. U největšího stanu, lišícího se od ostatních také tvarem, stála řada vojáků v blůzách a krátkých kalhotách, s těžkými přilbami na hlavách. Mladý britský důstojník, sluncem opálený do bronzova, vykročil Arabům vstříc. Nastala dlouhá debata. Biggles však porozuměl pouze jedinému slovu, stále se opakujícímu — bakšiš. Důstojník po chvíli rezignoval a odebral se do velkého stanu. Hned se zase objevil s desátníkem a dvěma vojáky, kteří měli na puškách nasazeny bodáky. Důstojník přinesl nějaký doklad, odevzdal jej muži, jenž se zdál být vůdcem Arabů, a ten již bez dalších slov obrátil koně a zmizel i s doprovodem ostatních jezdců ve tmě.

Biggles byl nyní předveden k britskému důstojníkovi. Stráž dostala pokyn zaujmout místo před vchodem do hlavního stanu.

Pak uzřel Biggles další podivnou věc. Na plátěnou stěnu stanu se promítl stín muže, jenž zdvihl ruku a nenapodobitelným gestem oklepal popel z hořící cigarety. Biggles tento pohyb několikrát zvětšený viděl již mnohokrát. Znal pouze jediného muže který

oklepával popel ukazováčkem tímto nenapodobitelným gestem. Byl to setník von Stalhein! Biggles užasle pozoroval ten stín a nebyl si jistý, nejde-li o nějaký klam, protože stín náhle zmizel. Současně ho oslovil britský důstojník: „Umíte anglicky?“ zeptal se stroze.

„Ano — trochu,“ odpověděl Biggles s nejlepším německým přízvukem, jakého byl schopen.

„Chcete mi dát své slovo, že se nepokusíte o útěk?“ Biggles zavrtěl odmítavě hlavou a řekl drsně: „Nein!'“

„Jak si přejete. Ale bylo by to pro vás lepší, kdybyste mi je dal. Varuji vás však, abyste dělal nějaké potíže. Zřejmě byste měl vědět, že jsem za vaši bezcennou kůži musel vyplatit britské peníze.“ „Peníze?“

„Ano, ti vydřiduchové za vás žádali výkupné ve výši padesáti liber a hrozili, že jinak vám podříznou krk. To jsem nemohl dopustit, i když jste Němec. Dostali šek na padesát liber, který si mohou vyměnit za hotové peníze v kterékoli britské bance. Říkám vám to proto, abyste mi nedělal žádné zbytečné potíže, dokud se mi nepodaří zbavit se vás. Mám svých starostí až nad hlavu. Jak se jmenujete?“

„Leopold Brunow.“

„Sloužíte jako letecký důstojník?“

Biggles přikývl.

„Kde máte letadlo?“

„Tamhle — někde v poušti.“

„Jaké číslo má vaše letka?“

„.Lituji, ale na tuhle otázku vám nemohu odpovědět.“

„Co se dá dělat,“ podotkl lhostejně důstojník. „To nevadí, na hlavním velitelství se vás budou kromě mnoha jiných věcí vyptávat i na tuto, takže já se teď s vámi trápit nebudu. Dnešní noc strávíte u nás a zítra ráno vás pošlu za frontu. Snad vám nemusím připomínat, že při pokusu o útěk budete okamžitě zastřelen. Dobrou noc.“

Důstojník se obrátil k svému pobočníkovi a řekl mu: „Desátníku, ujměte se ho!“

Biggles se prkenně uklonil a následoval v doprovodu dvou dalších vojáků desátníka. Zavedli ho do stanu stojícího opodál.

„Tady zůstaneš, Němčoure. Ne abys prováděl nějaké skopičiny

— koukni se, nebo tě…“ A desátník udělal známý posunek, výmluvnější než všechna slova.

Biggles dal najevo, že rozumí, a praštil sebou unaveně na polní lůžko, jediné vybavení stanu. Byl vyčerpaný tělesně i duševně, ale musel se tomu všemu smát. Jeho situace nepostrádala humor — byl uvězněn svými vlastními lidmi! Kladl si jen otázku, nenaruší-li toto dobrodružství jeho práci. Kdyby ho zde někdo poznal, nejspíš by to byl konec jeho výzvědné činnosti. V každém případě to znamenalo zdržení. Jednak se nebude moci dostavit na schůzku s Algym v Abba Sud a také jeho nové objevy nebudou zatím využity. Možnost, že by odhalil svou pravou totožnost důstojníkovi, velícímu předním strážím, zcela — vyloučil. Ani útěk se nezdál být tím nejlepším řešením. Nemusel se zdařit a v tom případě by byl zastřelen, nebo se i mohl podařit, ale potom by musel čelit nebezpečím pouště.

Biggles si vzpomněl na stín ve stanu. Jeho objev ho nepřestával znepokojovat. Stále nemohl uvěřit té možnosti, že šlo o setníka von Stalhein, i když tomu všechny okolnosti, včetně gesta a ruky sklepávající popel z cigarety, nasvědčovaly. Že se zdržoval někde v okolí, tím si byl jistý. Skutečně, byl to znamenitý nápad – slídit tady v přestrojení za Araba. Za vrchol všeho Biggles považoval fakt, že von Stalhein seděl ve stanu velitele britské polní stráže.

Tyto protichůdné myšlenky probíhaly Bigglesovi hlavou, než upadl do neklidného spánku. Ještě před rozedněním byl nevybíravě probuzen, aby se připravil na cestu. Desátník mu ovšem neřekl, kam pojede. Byla sice tma, ale podle pohybu v táboře Biggles usoudil, že do svítání nebude daleko. K snídani dostal čaj a trochu hovězího masa se suchary. Jak tak jedl, objevil ve stanovém plátně trhlinu. Okamžitě se k ní vrhl, doufaje, že spatří něco zajímavého. Ale v tom se zklamal, neboť jediné, co mohl vidět, byli angličtí vojáci a pak arabští branci, kteří se právě rozcházeli za různými pracemi. Biggles se vrátil ke své snídani a začal plánovat, čím se bude zabývat, až se dostane do zajateckého tábora. O tom, že se tam octne, vůbec nepochyboval.

Z úvah byl vyrušen dusotem koňských kopyt. Již chtěl přiskočit k otvoru v plátně, ale než to stačil udělat, vkročil do stanu onen mladý důstojník z předešlé noci. Před stanem sedělo na koních šest

Arabů, ozbrojených moderními puškami, jeden vedl za uzdu volného koně.

„Umíte jezdit na koni?“ otázal se důstojník.

„Ja,“ odpověděl zasmušile Biggles.

„Tak si nasedněte. Tito Arabové vás doprovodí do britského zázemí. Čím dřív tom budete, tím lépe pro vás. Tady bude brzy zatraceně horko. Ještě bych vás rád upozornil, že moji lidé mají rozkaz střílet, kdybyste se pokusil o útěk.“

Bigglese se nemile dotklo, že měl být odveden Araby, ale nebyl v takovém postavení, aby si mohl dovolit odporovat. Rozloučil se tedy s důstojníkem a se šesticí mužů vyjel do pouště.

Několik kilometrů jeli směrem na západ, ale když se slunce vyhouplo nad obzor, stočili se na jih a potom na východ. Provedli tak obrat o třistašedesát stupňů a nyní mířili na úplně opačnou stranu. Biggles si tohoto manévru všiml díky svému výjimečnému orientačnímu smyslu, jimž bývají obdařeni letci, kteří jsou zvyklí hodiny a hodiny hlídat kurz. Nijak se jím však neznepokojoval.

„Asi tam bude nějaká překážka, jíž je nutné se vyhnout,“ našel si vysvětlení. Ale když se jezdci drželi stále stejného směru, pocítil Biggles nervozitu. Buď selhala jeho představa o místě, kde se nacházejí, nebo jeho představa o umístění přední hlídky byla mylná, neboť ať jeli kamkoli, bylo zcela jisté, že nejedou k britským zákopům. Biggles by si rád o tom promluvil se svými strážci, ale ti bud předstírali, že mu nerozumějí, nebo mu opravdu nerozuměli. Jeho otázkám vůbec nevěnovali pozornost.

Slunce již bylo vysoko na obloze, když dojeli do vádí vybíhajícího do rovné planiny. Zde strážci sestoupili z koní, napili se trochu vody a pojedli datle. Potom jeden z nich, nejspíš jejich velitel, odevzdal Bigglesovi malý balíček a naznačil mu, že má zůstat tam, kde je. Pak zašel s ostatními Araby za nejbližší skalní vyvýšeninu. Bigglesovi jejich počínání připadalo podezřelé, ale nevěděl, co by mohl udělat. Nejprve ho napadlo, že uteče. Bohužel, neměl koně, protože Arabové ho i s ostatními odvedli. Pustit se pěšky do pouště, to se Bigglesovi zdálo riskantní, nejen proto, že by byl brzy chycen, ale zejména proto, že neměl žádné zásoby. Proto se rozhodl, že vyčká příchodu svých průvodců.

„Ti chlapi si ale dávají na čas!“ pomyslel si Biggles po nějaké době. Šel se tedy podívat ke skále, za níž zmizeli. K jeho neskonalému překvapení nebyla za skálou ani živé duše. Uviděl jen do dálky se táhnoucí rovinu. Biggles se rozhlížel do všech stran, ale spatřil jen šakala, kradoucího se mezi skalami. Biggles vykřikl, ale nic se neozvalo.

Přemýšleje o své situaci, vrátil se do údolí. Napadlo ho, že klíč k rozluštění této záhady by mu mohl poskytnout balíček. Nemýlil se. Když jej dychtivě rozbalil, nalezl v něm to, co se obvykle dává na cestu pro případ nouze. Balíček obsahoval suchary, tabulku čokolády a opletenou láhev s vodou. K láhvi byla gumičkou připevněna zpráva, napsaná velkými tiskacími písmeny. Skládala se ze tří slov: Čekat! Váš Přítel!

Biggles podržel papírek proti slunci. Ze rtů se mu vydralo tiché hvízdnutí. „Tak tedy já, německý důstojník, mám přítele v britské přední stráži!“ pomyslel si, když objevil korunku, jež zdobila vodoznak. „Opravdu, to je velmi zajímavé!“

Biggles složil pečlivě papírek a uložil jej do kapsy. Potom se s chutí pustil do čokolády. Náhle se odněkud z dálky ozvalo letadlo. Biggles se nestačil divit, když zahlédl blížícího se Halberstadta, který se právě chystal přistát. Přílet letounu pozoroval s rostoucí zvědavostí.

„Pokud bude k takovým událostem docházet častěji, nebudu za chvíli vědět, kdo s kým vlastně bojuje,“ zabručel bezmocně Biggles. Jestli jsem si myslel, že něčemu v této válce rozumím, asi jsem se mýlil,“ dumal dál. „To bych rád věděl, kdo v tom éru sedí? Nedivil bych se, kdyby se dostavil sám císař Vilém!“

V letadle ale nebyl císař Vilém, nýbrž Mayer, který právě dosedl na tvrdou zem a pomalu dojížděl až k Bigglesovi. Když zastavil, pokynul mu, aby si nasedl.

Ten již bez další výzvy přistoupil k letadlu. „Hallo, Mayere, odkud jste u všech čertů přiletěl?“ zeptal se ho.

Mayer opětoval jeho pozdrav a ukázal na zadní kabinu.

„Kam poletíme?“ vykřikl Biggles, aby přehlušil řvoucí motor.

„Domů, k ďasu, kam jinam byste chtěl?“ vyjel na něho Mayer a přitáhl plynovou páčku, aby otevřel naplno škrtící klapku.

KAPITOLA DESÁTÁ

SESTŘELENI

Mayer se odlepil od země a stoupal nahoru, aby nabral výšku. Biggles seděl v kabině za ním a díval se, jak údolí ubíhá dozadu. Neměl letecké brýle ani čapku. Ztratil je v oáze, když zápasil s Araby. Naštěstí je nepotřeboval, protože bylo horko.

Nyní se rozhlížel po krajině s nadějí, že někde objeví orientační bod, podle kterého by mohl určit, kudy letí. V duchu současně probíral okolnosti, za nichž byl zachráněn. Kdo asi byl tím přítelem v britské přední stráži? Nenapadal ho nikdo jiný než setník von Stalhein. Asi by na tuto možnost nikdy nepřišel, nebýt stínu, který spatřil na stanovém plátně. Jak ale dosáhl toho, aby mu arabští strážci pomohli k útěku? Vypadalo to, že Arabové hrají na obě strany. Formálně sice slouží v britském vojsku, ale ve skutečnosti poslouchají německé rozkazy.

„Teď teprve začínám chápat, proč zde britské plány tak často ztroskotaly. Vypadá to, jako by celá oblast byla prolezlá rakovinou vyzvědačství," zabručel Biggles. I když došel k závěru, že von Stalhein má na svědomí jeho útěk, jak si měl vysvětlit rychlost, s níž se Mayer dozvěděl, kde se nachází? A že se neobjevil na tak odlehlém místě náhodou, to bylo jisté!

Všechny události, zdálo se, mají společného jmenovatele — von Stalheina, převlečeného za Araba. Setník ve svém převleku se pohyboval suverénně na britské straně zákopů. To bylo nejdůležitější zjištění, na němž se zakládalo všechno ostatní. Von Stalhein měl na svědomí, že se šejkové obraceli proti Britům i přes skvělé a nebojácné úsilí majora Sterna, který kladl setníkovi do cesty překážky. Někdy se majorovi podařilo obrátit nepřátelství v oddanost kouzelnou mocí zlata, pušek a střeliva, což jsou jediné druhy zboží, ke kterým mají Arabové nějakou úctu či vážnost. Německá letka v Zabale, která se většinou věnovala obvyklým povinnostem vojenských letců, spolupracovala se setníkem von Stalhein. Dopravovala ho přes frontu a vysazovala na předem určených místech — to nebylo tak složité, uvážíme-li rozměry a charakter

krajiny. Průběh minulého dne Bigglesovi poskytl praktický příklad této spolupráce, když von Stalhein byl dopraven přes frontu do oázy, kde se snažil přesvědčit Araby pro svoji věc. Později se asi dozvěděl, že byl Brunow zajat britskými vojáky a nějakým rafinovaným způsobem dosáhl toho, aby Bigglese eskortovali Arabové, kteří byli zřejmě v jeho službách. Nezachránil ho samozřejmě z osobních pohnutek, nýbrž proto, aby ho měl na německém území.

Čím víc Biggles o celé věci přemýšlel, tím víc nabýval přesvědčení, že se konečně dostal na stopu hlavních příčin britských neúspěchů na Blízkém východě. Když uvažoval, kde asi Němci přelétávají frontu, usoudil, že to musí být někde v blízkosti skalnaté oázy. Pokud si to dobře zapamatoval, měli by se nyní nacházet asi patnáct až třicet kilometrů na východ nebo jihovýchod od oázy Abba Sud i oázy, v níž spatřil setníka. Biggles se otočil a začal si prohlížet krajinu v těch místech, kde předpokládal, že by oázy mohly ležet.

Daleko na obzoru zahlédl stín. Považoval jej za oázu, nedokázal však na tak velkou vzdálenost určit, která z obou oáz to je. Snad má Mayer u sebe mapu, mohl by si ji vypůjčit. Biggles se předklonil a poklepal Němci na rameno, ale hned se zase vrátil do původní polohy. Kdesi zcela nablízku se ozval štěkot kulometu. Byl to přímý zásah. Letadlo se zachvělo pod náporem olova. Pak se ozval pronikavý třeskot, jak kov narážel na kov, a zároveň zvuk praskajícího dřeva. Letadlo zasažené střelami se zapotácelo jako opilé a motor najednou zmlkl. Vyvalil se z něj oblak černého, olejnatého kouře, který pronikal do celého letadla.

Biggles bezděčně uchopil pistoli a cloně si oči, snažil se proti slunci zahlédnout útočníka. Oslnivý kotouč slunce ho sice oslepoval, ale přece stačil postřehnout na okamžik šedý stín, který se stočil dokola v strmém překrutu, aby mohl znovu zaútočit. Biggles se obrátil, chtěje varovat Mayera. Ze rtů se mu vydral výkřik zděšení, když spatřil, že jeho kolega bezvládně visí ve svém bezpečnostním popruhu. Zpod ušních klapek jeho kukly vytékal pramínek krve.

Biggles jako v nějakém hrozném snu zaslechl znovu staccatový štěkot kulometu a ucítil, že se letadlo chvěje jako plachetnice, jejíž kormidlo se bezmocně zmítá ve větru. Jeho nos se naklonil k zemi, a v nejbližším okamžiku se začalo řítit k zemi v divoké vývrtce.

Biggles přes svůj strach začal jednat s chladnou rozvahou dlouhé zkušenosti. Věděl, že letadlo je vybaveno dvojitým řízením. Mělo to ale jeden háček. Zadní řídící páka nebyla nasazena pro případ, že by pozorovatel na zadním sedadle byl zasažen a padl by na ni. Tím by znemožnil řízení letadla. Proto byla páka uložena v plátěné schránce na bočnici zadní kabiny. Biggles ji rychle vytáhl, konec nasadil do kovového závitu a zašrouboval ji. Aniž se zdržoval zjišťováním situace pod nimi, postrčil ruční páku dopředu a plnou silou se opřel o pedál. Letadlo začalo okamžitě poslouchat řízení.

Jestlipak se dostane z vývrtky včas? Nyní měl Biggles chvíli čas zběžně se podívat dolů. Země se nebezpečně přibližovala. Ještě nebylo rozhodnuto, kdo vyhraje. Nos letadla se pomalu zvedal, jak se dostávalo z vývrtky.

Chyběl tak metr až dva a podařilo by se přistát bezpečně. Letadlo však stále ztrácelo výšku v důsledku velké rychlosti, které nabylo ve vývrtce. Nyní se dostalo do vodorovné polohy. Biggles přitáhl řídící páku zase k sobě a zatajil se v něm dech; motor neběžel. Zbývala poslední možnost — přistát propadnutím. Štěstěna se však k němu zřejmě obrátila zády. Osou podvozku zachytil o jeden balvan, jimiž v tomto místě byla země poseta. Chvíli se zdálo, že dolní část letadla se oddělila od horní. Potom došlo k několika událostem, jež následovaly rychle jedna za druhou. Biggles byl vymrštěn proti palubní desce, hlava vrtule se zavrtávala do země, metajíc přitom třísky a kamení do všech stran, ocas letadla se zvedl nahoru. Nastal přemet, po němž následoval strašný rachot. Pak bylo ticho.

Biggles napůl oslepený benzínem, který začal stříkat, když se nádrž utrhla a praskla, si klestil zuřivě cestu z vraku, nedbaje škrábanců ani pohmožděnin. Zmocnila se ho hrůza z požáru, k němuž při leteckých haváriích často dochází. Okamžitě si vzpomněl na svého společníka.

„Mayere, kde jste?“ zvolal chraptivě Biggles. Avšak nic se neozvalo. Biggles začal odtahovat trosky, až konečně Němce našel. Podařilo se mu — později se nemohl upamatovat jak — vyprostit ho z popruhů a vynést z kabiny tak daleko, aby se dostal mimo dosah plamenů, kdyby trosky vzplály. Potom se zhroutil na zem, sklonil hlavu, zakryl si obličej dlaněmi a snažil se uklidnit, protože se mu

chtělo plakat. Viděl už silnější muže než byl sám, kterým povolily nervy. Šlo jen o to dostat se z šoku, způsobeného havárií.

Potom se nejistě postavil, z rozbitého rtu setřel krev a vrátil se ke svému zraněnému druhovi. Příčina jejich neštěstí se vzdalovala v podobě maličké skvrny na obloze. Útok byl tak rychlý a tak dokonale vypočtený, že Biggles neměl ani čas zjistit značku letadla, které je sestřelilo.

Biggles sňal Mayerovi kuklu. Pod ní objevil dlouhý rudý šrám, který vysvětloval celou příhodu. Ze šrámu bylo jasné, že kulka neproletěla hlavou, jen o ni zavadila. I když ho střela pouze omráčila, následky by byly stejné, jako kdyby ho zabila. Biggles prohlédl celé Mayerovo tělo, ale nikde již neobjevil žádné další zranění, ačkoli celá jeho uniforma byla potrhaná. Uložil raněného do stínu skály tak pečlivě a tak pohodlně, jak jen to bylo možné Potom se šel podívat, zda nezbyla v prasklém chladiči ještě nějaká voda.

Voda byl horká a olejnatá, avšak lepší než žádná. Byl by rád zachytil trochu té drahocenné tekutiny, ale neměl žádnou nádobu, a tak jen s lítostí pozoroval, jak se vsakuje do země. Biggles v ní alespoň navlhčil kapesník a vrátil se k nešťastnému Mayerovi.

Očistil mu ránu, jak nejlépe dovedl. Za několik minut nato Mayer otevřel oči a zadíval se udiveně na Bigglese. Jeho údiv ustoupil, když se mu vrátilo plné vědomí, trochu se i usmál.

„Co se stalo?“ byla jeho první slova.

Jakýsi Englander se na nás vrhl přímo ze slunce a srazil nás dolů hned prvními výstřely,“ odpověděl Biggles. Jedna kulka vás škrábla do hlavy a náš pekáč se octl ve vývrtce dřív, než jsem stačil spustit kulomet. Podařilo se mi dostat stroj z vývrtky náhradní řídící pákou, takže jsme nenarazili do země, ale potom selhal motor a já jsem musel přistát nouzově. Jak vidíte, příliš se mi to nepovedlo,“ dodal suše Biggles. Je tu nějak moc balvanů, aby člověk mohl pěkně přistát, ale měli jsme štěstí, že letadlo nezačalo hořet!“

Mayer se snažil pohnout, ale ze rtů mu vyrazilo jen slabé zasténání.

„Být na vašem místě — zůstal bych pěkně v klidu ležet,“ poradil mu Biggles. „Brzy vám bude lépe.“

„Ale vy byste měl odtud odejít co nejdříve," řekl mu netečně Němec.

„Odejít a nechat vás tady? V žádném případě, já na vás počkám."

„Máte vy vůbec představil, kde jsme?" zeptal se Mayer trpce.

„Přesně to nevím."

„Jsme osmdesát kilometrů od našich zákopů. To znamená osmdesát kilometrů bezvodé pouště. Udělal byste tedy lépe, kdybyste se dal na cestu hned."

„Nemám naspěch, počkám na vás."

„Nemá smysl, abyste na mne čekal."

„Proč?"

„Protože s vámi nepůjdu."

„Nechápu, proč byste neměl jít?"

„Mám zlomenou nohu."

„Biggles trochu zbledl, když si uvědomil, co znamená toto Mayerovo sdělení. „Kriste pane!" vyhrkl.

Němec se smutně usmál. „Smůla!" podotkl. „Ale než odejdete, mohl byste pro mě něco udělat."

„Co by to mělo být?"

„Běžte se podívat do kabiny, není-li tam někde moje pistole, budu ji potřebovat."

„Pistoli potřebovat nebudete!" řekl Biggles stručně, jakmile pochopil, co má Mayer v úmyslu.

„Přece nedopustíte, abych tu musel umřít žízní — nebo aby mě sežraly hyeny," odporoval tichým hlasem jeho společník.

„Kdo říká, že bych něco takového dopustil?" zlobil se Biggles. „Jen klidně ležte, já si to všechno ještě promyslím."

„Máte-li jen špetku rozumu, odejdete. Není přece třeba, abychom zemřeli oba," naléhal Mayer s obdivuhodnou odvahou. „Mluvit o umírání je předčasné," prohlásil rozhodně Biggles. „Nějak už se odtud dostaneme, nechte mě v klidu přemýšlet." Potom se usmál. Napadlo ho, jak je to směšné, když Angličan a Němec se snaží zachraňovat život jeden druhému.

„Co je vám k smíchu," zeptal se podezíravě Mayer.

„Nic — měl bych snad brečet?“ zeptal se ho Biggles vesele. Pak odešel k letadlu a dal se do zevrubné prohlídky vraku. V chladiči zůstalo pár kapek vody, ale vypadala nějak jedovatě. Pak se mu podařilo objevit mapu. Sedl si a zakreslil do ní jejich nynější stanoviště. Podle toho, co věděl od Mayera, byly osmdesát kilometrů od německých zákopů a ještě dál od britských. Na jihu ve vzdálenosti asi dvaceti až třiceti kilometrů zaznamenal dvě či tři oázy beze jména, podle všeho malé. Byly dosažitelné v tom strašném vedru? Pro samotného Bigglese možná, ale se zraněným společníkem rozhodně ne. Co kdyby tady nechal Mayera a pokusil se najít oázu, v níž zůstalo jeho letadlo? Mohl by se potom pro něj vrátit. Nikoli, Biggles usoudil, že by Mayer zatím zemřel žízní.

Myšlenka opustit ho zde a nechat bez pomoci byla pro Bigglese nepřijatelná. V zoufalých nesnázích, do nichž se společně dostali, se již na Mayera nedíval jako na nepřítele, nýbrž jako na druha — pilota, jemuž je třeba pomáhat tak dlouho, dokud nezmizí poslední jiskřička naděje. Biggles pozoroval vrak zkoumavým pohledem. Náhle se na jeho obličeji objevil úsměv. Dostal nápad a k nápadu ho inspirovalo kolo utržené z podvozku. Nemělo sice pneumatiku, ale jinak bylo nepoškozené. Druhé kolo leželo kousek dál. Biggles pro ně došel a pustil se do díla. Použitelného materiálu tu byl nadbytek. Za hodinu sestavil pěkný, jízdy schopný vozík se dvěma koly. Nakonec ještě potřeboval sedadlo. Pátral po něm v troskách kabiny a tu se mu naskytl nevšední pohled na vlastní tvář, kterou zahlédl v pilotově zrcátku. Nemohl se ubránit úsměvu, když uviděl zarostlý, krví potřísněný obličej. Sebral polstrování, jež zbylo ze sedadla, hodil je na improvizovaný vozík, posbíral pár dalších užitečných věcí — kus plátna a dřevěné části výztuh — a s celým tímto bohatstvím se vrátil k Mayerovi.

Mayer se na Bigglesův výtvor podíval pochybovačně. „Vidím, že jste promarnil spoustu času,“ řekl popuzeně.

„Možná,“ odpověděl klidně Biggles. „Teď budu potřebovat vaši pomoc, je třeba fixovat vaši zlomeninu.“

„Co je třeba?“ vyděsil se Mayer. „Co chcete dělat?“

„Chci vám upevnit nohu do těchto třísek, abychom ji nepoškodili, až vás budu nakládat do toho dětského kočárku.“

„Vy jste se snad zbláznil!“

„Nebudete-li klidně ležet, udělám vám šlic i na druhé straně vaší kotrby, milý příteli“, vyjel na něho Biggles. „Snad si nemyslíte, že tu hodlám okounět celý den? Jdeme na to, a rychle!“ S trochou potíží upevnil Biggles Mayerovu nohu mezi improvizované dlahy a potom ho vyzdvihl, těžkého jako hrom, na připravený vozík. Potom mu podal kus plátěného potahu, aby se chránil před dotěrnými slunečními paprsky a bez dalšího vysvětlování vyrazil směrem, kde by podle jeho mínění měla být oáza.

Krajina zde nebyla členitá, daleko až k obzoru se táhla rovina. Vozíček zatím fungoval dobře, až na kolo s prasklou pneumatikou, které v hlubokém písku drhlo. Naštěstí takových míst, alespoň zpočátku, nebylo mnoho. Slunce vystoupilo na nejvyšší bod své dráhy a pražilo tak nemilosrdně, že proměnilo i tak dost nevlídnou poušť v rozžhavenou pec.

Biggles neviděl nic, na čem by si jeho oči odpočinuly; do všech stran se rozprostírala pustina — bezbarvá a fádní, nekonečně rozlehlá plocha hnědi a šedi, přecházející do chvějícího se obzoru. Nic kromě osamocených akácií neozvláštňovalo jednotvárnost písku a kamení. Nevyskytovala se zde žádná zvířata — a pokud tam nějaká byla, Biggles je nespatřil. Jednou si narovnal záda a prohlížel si prostor před sebou až k obzoru. Zmocnil se ho tak silný pocit opuštěnosti, že raději rychle znovu zabral a pokračoval ve své dřině, aby ze sebe setřásl tu sklíčenost, jež náhle vtrhla do jeho nitra.

Pak ho začal trýznit démon žízně. Uplynula hodina, pak další a Biggles nepřestával zápolit s horkem a žízní. Rty mu vyschly a zčernaly, kolem nich se utvořil prstenec ze slepeného prachu. Biggles se už ani nepotil, neboť sluneční paprsky vysály každou kapku vlhkosti, jakmile se objevila na kůži. Mayer už nic necítil, upadl do bezvědomí. Biggles neměl sílu clonit si tvář plátnem, utrženým z potahu, a tak se lopotil dál bez něho. Měl pocit, že ten vozík tlačí celý život. Všechno ostatní, co se kdy přihodilo, zůstalo jen matnou vzpomínkou, skutečné byly jen písek a kamení.

Biggles začal reptat proti slunci. Zavřel oči, zvedl tvář k nebi a zavrčel: „Já bych ti něco pověděl, ty lotře, kdybych měl s sebou kulomet.“ Avšak ani v těchto chvílích nesnesitelného horka a žízně

nepomyslel na to, že by svého společníka opustil. Pomáhala mu v tom jeho houževnatost, která byla dobře známa i ve Francii.

„Ubohý brach Mayer," litoval ho Biggles. „Měl ale smůlu. Proč u všech čertů tady není Algy? Vytahám ho pořádně za uši, nedochůdče jedno. Takhle se hlídkuje?"

Mayer začal něco blábolit; byly to dlouhé, nesouvislé věty, v nichž se často vyskytovalo slovo Rýn.

„Až natáhneme hodinky na Rýně," opakoval Biggles. „Tvoje hodinky jsou už skoro nataženy, ty starý frajere," dodal potom a zasmál se. Přitom zakopl o kámen, v návalu vzteku se otočil a zlostně, avšak zcela bezúčelně do něj kopl. Pak se zastavil u osamělé vyvýšeniny a upřel oči, v nichž ho nepředstavitelně pálilo, na řadu chladivých zelených palem. „Ha, ha, ha, na to mě nikdo nenachytá!" zachechtal se Biggles „Fata morgana! Už jsem o tobě hodně slyšel. Myslíš si, že mě nachytáš? Ha, ha, ha!"

Náhle těsně před ním těžce usedl na písek velký pták a prohlížel si ho chladnýma očima. Biggles pustil držadlo vozíku, zvedl kámen a mrštil jím po něm vší silou. Pták odletěl o pár metrů dál a znovu si sedl.

„Ty jeden Hune!" zavrčel Biggles. „Ty jeden špinavý, zlodějský Hune! Ty zbabělče, vyrazím ti duši z těla a tak se s tebou vypořádám," vztekal se Biggles, ale opět se chopil vozíku a lopotil se dál.

Náhle se začal potácet. Pak upadl a zůstal ležet celou minutu. Okamžitě se však vzpamatoval, když si vzpomněl na Mayera. To mu dodalo novou energii. Vyškrábal se znovu na vyvýšeninu, z níž spatřil zelené palmové větve, rýsující se proti modré obloze nad dalším svahem. Biggles je pozoroval netečně, ale pomalu probleskovalo jeho myslí, že ty stromy jsou skutečné a skoro na dosah.

Vzdálenost, která mu zbývala do cíle, by nejraději proletěl. Pokusil se běžet, ale na to už neměl dost sil. Těžce oddychoval, nepouštěje přitom držadlo vozíku z ruky. Zdálo se mu, že palmy tančí směrem k němu, až se konečně octl mezi nimi. To místo mu bylo nějak povědomé. Bez dlouhého rozmýšlení se vydal přímo do středu oázy. Radostí zavyl, když našel studnu i chýši, u níž včera

odpoledne spatřil setníka von Stalhein. Odklopýtal ke studni, třesoucíma se rukama vytáhl okov naplněný vodou a napil se tak jako nikdy předtím. Potom naplnil nádobu ještě jednou a utíkal k místu, kde zanechal Mayera. Opatrně ho sundal z vozíku a se značnými potížemi mu vpravil pár kapek mezi vyprahlé rty. Zároveň mu postříkal tvář a krk. Po nějakou dobu ho napájel po troškách tekutinou, občas si také zhluboka přihnul. Když byl hotov, vrátil se ke studni a ponořil obličej i ruce do chladivé vody.

Biggles se dal do žvýkání čokolády, jež mu zbyla od rána v kapse. Téměř okamžitě pocítil, že je mu lépe. V chatrči, jak předpokládal, nikoho nenašel. Zašel tedy opět za Mayerem, aby se přesvědčil, jestli je pohodlně uložený ve stínu. Sám se chtěl vypravit na místo, kde včera zanechal letadlo. Náhle se ho zmocnila tak strašná únava, že se musel posadit. Líbezný podvečerní stín palem způsobil, že Biggles neodolal a zavřel oči. Nejprve mu klesla hlava a pak se pomalu svalil do chladného písku. Vzápětí upadl do zdravého a hlubokého spánku.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

NOČNÍ LET

Ze spánku se Biggles probral s leknutím. Zmateně vyskočil a rozhlédl se kolem sebe. Byla už noc. V prvním okamžiku si na nic nemohl vzpomenout — nevěděl kde je a co se stalo. Nízko nad pouští visel úzký srpek měsíce. Když spatřil nedaleko ležícího Mayera, rázem si všechno vybavil. Letcova tvář vypadala v bledém měsíčním světle tak děsivě, že se Biggles polekal, není-li už mrtvý. Rychle si k němu klekl. Poslouchal, jestli dýchá. Raněný dýchal sice slabě, ale Bigglese to uklidnilo.

Náhle cosi zaslechl. Napřímil se a snažil se zjistit, odkud ty zvuky přicházejí. Připomínaly mu příboj na vzdáleném mořském břehu, chvílemi slábnoucí a potom zase sílící. Uvědomil si, že je to týž zvuk, který ho před chvílí probudil. Neměl ani tušení, co by mohlo být jeho zdrojem. Zamířil rychle, ale opatrně k malému

návrší, odkud bylo vidět do celého kraje. Když vystoupil nahoru a rozhlédl se, zatajil se v něm dech. Rychle se schoval do stínu zakrslé palmy a v němém úžasu sledoval zajímavý výjev.

Nic určitého vlastně neočekával, ale zcela jistě nebyl připravený na to, co se před jeho očima právě odehrávalo. Na prostranství poblíž oázy se shromáždila celá armáda Arabů. Stáli tam v sevřených řadách jako na přehlídce. Biggles odhadoval jejich množství na čtyři tisíce. Ale nebyl to konečný počet, protože stále ještě přijížděly další a další skupiny. Biggles si nedělal žádné iluze o důvodu, který je sem přivedl. Zřejmě se chystali na nějaký nájezd. Kam mají asi namířeno? Svolal je setník von Stalhein, nebo major Sterne? To byly otázky, na něž si Biggles nedokázal odpovědět. Pevně doufal, že se mu to podaří odhalit. Při pomyšlení, že by si za shromaždiště vybrali oázu, ho obešla hrůza. Oáza nebyla ale dost veliká, a proto se k tomuto účelu vůbec nehodila.

Asi půl hodiny se Biggles krčil za palmou a pozoroval Araby. Potom se celá masa lidí pohnula kupředu. Nekonečný zástup se vlnil jako dlouhý had do pouště. Brzy bylo jasné, kam míří. Za několik hodin dorazí k předním hlídkám britského vojska.

Jestliže tato malá armáda neočekávaně napadne pravé křídlo našich pozic, odřízne vojáky v první linii zákopů od zásob a od všeho ostatního," zabručel starostlivě Biggles. „Musím uvědomit naše velení." Zamyšleně hleděl za vzdalujícími se Araby, pak se podíval na měsíc a začal rychle počítat.

„Může být asi jedenáct hodin — ne víc," pomyslel si. „Při průměrné rychlosti deset kilometrů za hodinu, a to Arabové snadno dokáží, budou za sedm hodin připraveni k úderu na náš bok. Tou dobou svítá, což je patrně doba, kterou stanovili pro začátek útoku."

Biggles se zvedl a utíkal nejprve k Mayerovi. Když zjistil, že je stále v bezvědomí, rozběhl se na opačnou stranu, kde měl schované letadlo…

„Nebude-li letadlo na svém místě, znamená to konec všem nadějím na záchranu našich vojáků." Biggles rychle překonával všechny překážky, až se dostal k místu, kde letadlo mělo být. Stálo tam neporušené tak, jak je tam nechal.

„Nuže, jak budu postupovat dál?“ tázal se Biggles sám sebe. „Mám zde nechat Mayera a zaletět sám do Kantary, nebo ho mám vzít s sebou? V žádném případě tam nemohu přistát, neboť by se hned všude rozkřiklo, že se na letišti objevil německý letoun. Nerad bych to vysvětloval hraběti Faubourgovi. To by bylo zbytečně riskantní. Druhá možnost je — napsat na kus papíru zprávu, shodit ji na letiště a potom dát Algymu smluvený signál, jak jsme si ujednali. Ano, tohle bude mnohem rozumnější. Ale co s Mayerem? Nechat ho tu nemohu, těžko bych zde v noci přistával, nehledě na to, že by mi mohl dojít benzín. Uvíznout někde na poušti — to je to poslední, po čem toužím. Vezmu ho s sebou. Ale nejdřív se podívám na letadlo.“

Bylo v pořádku. Děkoval šťastné náhodě, která to zařídila tak, že musel přistát mezi palmami, kam nebylo vidět. Nejdřív odstranil pytle s pískem, potom zvedl ocasní ostruhu a nakonec vytáhl letadlo na volné prostranství. Šlo mu to lehce, neboť terén se zde svažoval. Biggles se usadil v kabině, otevřel benzínový uzávěr a odešel otočit vrtulí, aby se benzínová směs nasála do válců motoru. Letadlo nebylo vybaveno automatickým startérem, takže Biggles zapnul zapalování a opět se odebral k vrtuli. Ještě si musel připravit zprávu pro Algyho. Napsal ji na lístek vytržený ze zápisníku. Zabalil ji do plátna z košile a zatížil oblázkem, který také vložil dovnitř.

Spuštění motoru proběhlo hladce. Ozval se ohlušující rachot, jenž se rozléhal na všechny strany.

„Hrom do toho, to je ale řev!“ bručel Biggles. Letadlo se zvolna blížilo k Mayerovi. Teď čekala Bigglese nesnadná práce. Musel naložit bezvládné tělo zraněného muže do zadní kabiny letadla. Pokoušel se ho zvednout několika různými způsoby, ale teprve pomocí hasičského hmatu se tělo konečně přehouplo přes okraj kabiny a žuchlo jako pytel brambor na sedadlo. Když ho připoutával bezpečnostními popruhy, v duchu si říkal: „Vždyť je v bezvědomí, víc už mu snad ublížit nemohu.“ Než Biggles nastoupil do letadla a odstartoval, postál chvíli a kriticky hodnotil dráhu, po níž by se měl rozjet. „Zavadím-li o nějaký kámen, udělám z toho Halberstadta kůlničku na dříví.“ To byla poslední Bigglesova myšlenka, než se usadil v kabině a uvolnil škrtící klapku. Žádná z jeho obav se naštěstí

nevyplnila. Letadlo se půvabně vzneslo do vzduchu a Biggles se s pocitem úlevy věnoval řízení.

Byl to nevídaný zážitek letět nad pouští ozářenou měsícem, kde se již v dávných dobách odehrálo tolik válek. V Bigglesových představách se vynořovaly známé biblické postavy. Svatý Josef, který tudy kdysi putoval a marnotratný syn, jenž někde tady utrácel své peníze.

„Obávám se, že dnes by zde neměl mnoho příležitosti k utrácení," pomyslel si s úsměvem Biggles, když pozoroval tu neplodnou zem, kdysi tak bohatou. „Snad se sem zase vrátí alespoň část ztracené slávy, až lidé dostanou rozum a přestanou válčit," říkal si pro sebe. Z obavy, aby zvuk motoru nezaslechli arabští jezdci, a zejména von Stalhein, jenž je s největší pravděpodobností vedl, odklonil se od jejich trasy a zvolil severnější kurz.

Náhle začal pročesávat oblohu bílý zpytavý prst a ihned nato se v Bigglesově zorném poli objevily rudé záblesky. Bylo zřejmé, že se blíží k britským zákopům. Ostražití vojáci u světlometů a protiletadlových baterií ho nechtěli jen tak vpustit na britské území. Nenechal se tím nijak vyvést z míry a okamžitě začal šplhat co nejvýš. Zmenšil tak pravděpodobnost zásahu na minimum. Když palba ještě zesílila, přiškrtil plyn a začal dlouze klesat směrem k letišti v Kantaře. Několik světlometů sice po něm neustále slídilo, ale Biggles se jim vyhnul a usmál se, když zahlédl světla letiště.

„Kdybych vezl náklad bomb místo toho prožluklého Němce, ti chlapi by ihned dostali, oč si říkají," zavrčel Biggles. Vypnul zapalování a snášel se strmě dolů. Bílé čáry kulometných střel protínaly oblohu. Ve tmě však taková střelba byla neúčinná. Všechny střely míjely letadlo v bezpečné vzdálenosti. Biggles ale věděl, že po spuštění motoru se situace patrně změní v jeho neprospěch.

Jednou rukou svíral plynovou páčku, druhou si připravil na klín zprávu pro Algyho. Konečně se dostal dost nízko nad letiště. Sotva vyhodil zprávu z okénka, dvakrát za sebou rychle otevřel a zavřel škrtící klapku. Potom ji otevřel naplno a jako vyplašený pták se po klikaté dráze vzdaloval z dosahu světlometů, pátrajících po obloze. Britská děla zdvojnásobila své úsilí, Biggles se však brzy dostal

mimo nebezpečí a uháněl k německým zákopům. Jen jednou se ohlédl, aby se ujistil, že Mayer je stále v bezvědomí.

„Kdyby byl před chvílí přišel k sobě, asi by se divil, co se to děje," pomyslel si Biggles, „a nejspíš bych musel odpovědět na nejednu nepříjemnou otázku hraběti Faubourgovi. Teď se ale bude divit dvojnásobně, až zjistí, že je v Zabale!"

Po zbytek letu musel Biggles neustále přemáhat únavu, jež se ho zmocňovala stejně jako všech pilotů při delším klidném letu. V kabině bylo příjemné teplo od monotónně předoucího motoru, a hučení ve výztužích působilo jako ukolébavka. Biggles nejednou vystrčil hlavu ven, aby si ochladil obličej.

Nakonec se v dálce objevila rozptýlená světla v Zabale a Biggles začal klouzat dolů, aniž vyčkal, až se rozsvítí přistávací světla. Protože nad letištěm panovalo bezvětří, přistál Biggles přímo u hangárů. Potom vypnul zapalování a zůstal sedět v kabině. Nyní, když splnil všechno, co si uložil, vypovědělo mu tělo službu a Biggles se zcela poddal únavě.

Jakoby ze sna k němu promlouvaly nějaké hlasy, také slyšel povely, ale zdálo se mu, že přicházejí z velké dálky, a tak sotva pronikly do jeho rychle se ztrácejícího vědomí. Když na něj kdosi posvítil lucernou, zamžoural jenom očima jako noční pták. Ještě ucítil, jak ho čísi ruce zvedají ze sedadla.

„Mayer…vytáhněte Mayera! Pozor na jeho nohu!" vypravil ze sebe těžce Biggles. Potom se zhroutil naprosto vyčerpaný do tvrdého spánku.

Když se Biggles probudil, napůl staženými roletami pronikaly do místnosti sluneční paprsky. Chvíli je pozoroval, aniž by chápal, co to je, ale pak se úplně probral a se zíváním se posadil na posteli.

„No tak, už jsme zase v Zabale," pomyslel si. Když přehlédl všechny věci v pokoji, zjistil, že s nimi nebylo za jeho nepřítomnosti hnuto. Pak se chytil za bradu, na níž zatím narostlo pořádné strnisko. Vyskočil z postele, vytáhl rolety a podíval se do zrcadla.

Vlastní vzezření ho nijak nepotěšilo. „Vypadám pěkně," zabručel. Docela půvabný mladík. Hrom do toho, vždyť je ze mně hotový nedomrlec. Nikdy jsem sice nevypadal jako obrázek, ale na

mou duši, nikdy jsem si také nepomyslel, že by se ze mě mohl stát hastroš.“

Asi to s tou kritikou Biggles trochu přehnal, nicméně jeho zjev trochu naháněl hrůzu. Dvoudenním růstem řídkých štětin se mu na bradě vytvořilo krásné pozadí pro ošklivou ránu na rtu, která nepěkně opuchla. Pravé oko bylo ozdobeno zelenavě modrým monoklem. Na čele měl šrám, pokrytý zaschlou krví. Bylo třeba tento bezútěšný obrázek trochu napravit. „Nejdřív se dám do pořádku,“ řekl si Biggles a sáhl po holicím strojku.

Zatímco ležel ve vaně, objevil se vojenský sluha. Sotva zjistil, že jeho velitel už vstal, otočil se na podpatku a uháněl pro snídani. Za chvíli mu přinesl plný tác vybraných dobrot. Široký úsměv na jeho tváři Bigglesovi prozradil, že už je u letky dobře zapsaný.

Sotva se Biggles oblékl, přišel také hrabě Faubourg. Celý zářil radostí. Blahopřál mu k zachránění Mayera. Potom mu slavnostním hlasem oznámil, že ho navrhl na vyznamenání německým železným křížem.

„Tak velkou poctu si nezasloužím,“ bránil se Biggles, neboť pomyšlení, že by mu měl být udělen nepřátelský vojenský řád, ho nenaplňovalo nadšením. „Abych nezapomněl, jak se daří Mayerovi?“

„Tak dobře, jak jen to je za daných okolností možné,“ řekl hrabě. „Zranění na hlavě není nic vážného, ale ta noha bude vyžadovat trochu času, než bude zase v pořádku. Po procitnutí byl dlouho při vědomí. Čekal jsem s ním na ambulanci, která ho měla dopravit do nemocnice v Jeruzalémě. Mayer mi vypravoval, co všechno se událo, či aspoň tolik, kolik věděl. Jak se, prosím vás, stalo, že jste byl zajat?“

„Vletěl jsem do písečné bouře a musel jsem přistát,“ odpověděl Biggles podle pravdy. „Když bouře skončila, vracel jsem se k letadlu a zcela nečekaně se přede mnou objevila tlupa arabských hrdlořezů. Ti mě potom zavlekli k nejbližší britské polní hlídce. Posloužil jsem jim jako zboží — chtěli za mne výkupné.“

Hrabě se zamračil. „To jsou nepolepšitelní ďáblové, tihle Arabové,“ řekl. Já jim nevěřím ani za mák. Jsou připraveni zradit kohokoli za hrst piastrů a nejraději by zde podřízli každého bělocha, kdyby směli. Setník von Stalhein má o nich jiné mínění. Snad proto,

že ví, jak na ně. Byl tady již před válkou. Naučil se arabsky a zná jejich zvyky. Proto je tady. Mezi námi, on zorganizoval na dnešní ráno pořádný cirkus, který…“ Major se uprostřed věty odmlčel, neboť si zřejmě uvědomil, že řekl příliš mnoho. „Přijďte za mnou do jídelny, jakmile budete hotov,“ podotkl ještě, jako by chtěl zavést hovor jinam. „Rád bych vás seznámil s Kurtem Hessem.“

„S Kurtem Hessem? To jméno je mi nějak povědomé. Kdo to je?“

„Inu, je chloubou našich pilotů na východě. Má za sebou již dvacet šest vítězství. Je na to patřičně hrdý, což mu ovšem lze prominout. Přijel dnes ráno a zdrží se jen několik dní. Mezi námi,“ hrabě ztlumil hlas, „moc se mu nelíbí, že tu všichni mluví jen o vás a o vašem hrdinském činu. Snad si myslel, že tu budeme mluvit jen o něm.“

„Chápu,“ přikývl Biggles, kartáčuje si přitom blůzu, ale hned ho napadlo, že nejspíš v tomto výtečníkovi najde vyloženého nepřítele.

„Budu opravdu potěšen, seznámíte-li mě s ním,“ pokračoval Biggles. V duchu se musel smát. Jak by se asi hrabě tvářil, kdyby věděl, jak směšná je Němcova hromádka sestřelených nepřátelských letadel ve srovnání s množstvím letadel, které sestřelil on.

„Tedy za chvilku se uvidíme,“ ukončil hrabě svoji návštěvu.

„Tak setník Stalhein je vůdcem Arabů,“ konstatoval Biggles v duchu, „a dosud se nevrátil. Nuže doufám, že konečně dostal přes prsty.“ Zvenku se ozval hukot motoru. Letadlo značky Halberstadt klouzalo strmě po křídle k přistání. Ukázkovým manévrem zajel pilot se svým letounem až k hangáru. Z kabiny vystoupil setník von Stalhein v německé uniformě a odbelhal se k německému velitelství.

„Těším se, že brzy uslyším nějaké zajímavé zprávy,“ zabručel Biggles v předtuše. Potom se vydal do důstojnické jídelny.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

NOVÝ PILOT — NOVÉ POSLÁNÍ

Nebylo třeba hádat, kdo ze shromážděných důstojníků je Hess. Stál uprostřed hloučku obdivovatelů, doširoka rozkročený. Byl to

vysoký štíhlý muž středního věku s prestižním řádem Pour le Merite na krku. Jeho chování a tón hlasu byly tak naduté a povýšené, že k němu Biggles pocítil ošklivost, ačkoli s něčím podobným počítal už předem…

„Němci jsou ale podivný národ," pomyslel si Biggles a hleděl se špatně skrývaným opovržením na přepjatá gesta toho výtečníka. „Vůbec si nedovedu představit, že by někdo s takovým chováním mohl obstát u nás. Hodně brzy by narazil a nikdo by se nad tím ani nepozastavil. Takový nafoukanec a tady před ním všichni div že nepadají na zadek, jako by se setkali s nějakým božstvem, a to jen proto, že se mu podařilo sestřelit pár britských letadel. Kdo ví, jestli se vůbec setkal s nějakým pořádným pilotem; ve Francii by doslal pořádně na frak, tím jsem si jistý."

Biggles se připojil k hloučku důstojníků, kde zdvořile poslouchal, co Němec vykládá. Nemohl sice rozumět každému slovu, ale z těch několika výrazů, jež pochytil, pochopil, že se Němec naparuje, jak je snadné zabíjet anglické a americké letce, neboť jim chybí odvaha a potřebné schopnosti.

Biggles dostal zlost, ale i přesto se jeho domýšlivostí bavil. Bohužel to neuniklo Němcově pozornosti, protože se náhle uprostřed věty odmlčel a zamračil tak hloupě, že Biggles musel vynaložit velké úsilí, aby se nahlas nerozesmál.

Němec se zatvářil jako král, který právě přijal hold svých milců, zvolna se protlačil k Bigglesovi, potom zkřivil rty a řekl něco velmi rychle německy, čemu Biggles vůbec nerozuměl. Že to bylo něco nezdvořilého, vycítil z rozpačitého chování přítomných.

Biggles se rozhlédl kolem sebe. „Chtěl by mu některý z přítomných pánů říci, že mu nerozumím?" zeptal se klidně anglicky.

Ale tlumočníka nebylo třeba. „So!" řekl Hess touž řečí s poněkud strojeným překvapením. „Jaká pocta — Englander!"

„Je z výzvědného oddělení," skočil mu do řeči Schmidt, Mayerův pozorovatel. Patrně pociťoval vůči Bigglesovi vděčnost za záchranu velitele. „To je ten důstojník, jenž v nocí přiletěl s Mayerem."

„So!" zvolal Hess tak ironicky, že se Biggles jen stěží ovládl a nevrazil mu políček. „My už víme, jak na Angličany, my od Hessovy

stíhací letky. Třeba by vás mohlo zajímat, jak to děláme, že se uškvaří na svém sedadle," pokračoval, obraceje se přímo na Bigglese. Já sám mám na kontě dvacet šest nepřátelských letadel, dva — cet — šest —." oddělovat pečlivě slova, aby nikomu nemohlo uniknout, kolik jich opravdu sestřelil. Potom přešel ke grafickému znázorňování taktiky, kterou v soubojích používá, ale Bigglesovi to bylo prostě k smíchu.

„Dvacet šest," zopakoval znovu Hess, „a dnes v noci jich bude dvacet sedm," dodal ještě, „protože dnes mám narozeniny a přísahal jsem, že si nepůjdu lehnout dřív, dokud neudělám z dalšího Brita roštěnku v jeho vlastním pekáči."

Biggles cítil, jak se mu v žilách pění krev, ale zároveň si uvědomoval, že si nesmí dovolit žádné společenské konflikty, a určitě by k nim došlo, kdyby se do téhle německé modly pustil. „Výborně, Herr Hauptmann," řekl, „ale dejte si pozor, abyste se nesetkal s britským pilotem, který by naopak proměnil vaši bednu v rakev, neboť co by si potom vlast bez vás počala?"

Jízlivost, kterou Biggles již nedokázal skrýt, Němci unikla, ale nebyla přehlédnuta jedním či dvěma jinými německými piloty, kteří se tím pohoršili.

Německý výtečník se vypjal do výšky a zaujmul postoj, jaký by mu v britské důstojnické jídelně jen tak neprošel. „A vy si myslíte, že by mě nějaký Angličan či Američan nebo dokonce Rus mohl sestřelit?" zeptal se sebejistě.

„Možné je všechno," odpověděl Biggles klidně, přitom však zatínal pěsti. „Angličané mají například ve Francii několik prvotřídních bojovníků, a jednoho dne se tam také třeba octnete. Ostatně, což nebyli Immelmann a Boelcke…"

„Eh! To byli troubové," přerušil ho Hess a mávl rukou na znamení, že je sice lituje, ale zároveň jimi pohrdá, neboť jeho kvality jsou přece nesrovnatelné.

Těžko odhadovat, jak by debata skončila, ale naštěstí se ve dveřích jídelny objevil hrabě v doprovodu setníka von Stalhein. Jeden pohled na jejich obličeje prozradil Bigglesovi vše, co si přál vědět o úspěchu arabského útoku. Bylo jisté, že ztroskotal, neboť

hrabě vypadal ustaraně a von Stalhein byl bledý i přes svou snědou pleť. Na levé paži měl obvaz.

Hrabě se obrátil k Hessovi, von Stalhein kývl na Bigglese, že by si s ním rád promluvil.

„Právě jsem se dozvěděl od hraběte Faubourga o Mayerově případu," začal von Stalhein stroze. „Oceňuji váš pozoruhodný čin. Vzpomněl byste si, kde jste se s Mayerem zřítili?"

„Myslím, že bych to místo dokázal určit na mapě s přesností dvou až tří kilometrů, protože však letadlo řídil Mayer, nemohl bych zaručit, že můj údaj je přesný," odpověděl Biggles. Byl zvědavý, co von Stalhein sleduje.

„A troufnul byste si vrak najít?"

„Jistě, to by nemělo být nijak složité."

„Dobrá. V tom případě tam zaleťte a svrhněte na něj zápalnou bombu. Musí to být přímý zásah, protože letadlo je třeba zcela zničit. Dokážete to?"

Jsem si tím naprosto jistý," odpověděl spěšně Biggles a podíval se z okna, aby si snad setník nevšiml, že je nadmíru spokojený s tímto posláním, které mu poskytne vytouženou příležitost.

„Výborně. Vykonejte to okamžitě a vezměte s sebou fotoaparát! Potřebuji vidět kontrolní snímek, pro klid duše!"

„Vy snad pochybujete o mé pravdomluvnosti, pane setníku?" zeptal se Biggles s výrazem uražené hrdosti v obličeji.

„Nikoli. Ale v sázce je důležitá věc a jediná možnost, jak se o ní přesvědčit, je vidět ji na vlastní oči."

„Ano, rozumím," odpověděl Biggles. „Vezmu letadlo Pfalz a ihned tam poletím." Biggles se uklonil a odešel si pro leteckou kombinézu. Cestou na přistávací dráhu se zastavil u hangáru, aby si prohlédl novou stíhačku Pfalz D.III, kolem níž se shromáždil hlouček mechaniků. Všichni se nad tímto novým výrobkem pověstné továrny na letadla rozplývali nadšením. Byl to nejlepší stroj, jaký tato továrna zatím vyrobila. Na Blízkém východě nebylo letadla, jenž by se mu mohlo rovnat rychlostí letu a stoupání. Jelikož Biggles něco věděl o hodnotě takových vlastností u bitevního letadla, pochopil, proč se Hess může chlubit tolika úspěchy. Vůbec totiž nepochyboval, že letadlo patří Hessovi.

Nyní Biggles vešel do hangáru letadel značky Pfalz a požádal o jednu stíhačku, kterou potřeboval pro splnění zvláštního úkolu. Zároveň si objednal čtyři desetikilové zápalné bomby, jež mu byly okamžitě připevněny do bombových věšáků. O několik minut později se letadlo vzdalovalo po rozjezdové dráze.

Nebylo toho málo, co potřeboval Biggles promyslet. Jednak se snažil odhalit, co by mohlo být příčinou neobyčejné Stalheinovy péče ohledně zničení havarovaného Halberstadtu, a potom si dělal starosti kvůli Algymu, jenž jistě už dva dny na něj čeká v Abba Sud.

Co se týče rozbitého letadla, byl přesvědčený, že v něm musí být něco důležitého, jinak by setník sotva tak naléhal na jeho okamžité zničení. „Nejdřív se pokusím zjistit, o co von Stalheinovi jde, a pak teprve spustím ohňostroj," rozhodl se Biggles. „Až to skončím, poletím na Abba Sud, Algy snad ještě chvíli počká."

Biggles našel zbytky letadla bez potíží. Několik minut nad nimi kroužil, hledaje vhodné místo k přistání, protože v nejbližším okolí vraku se nacházely samé velké kameny. Biggles nechtěl v žádném případě riskovat poškození dalšího stroje. Nakonec našel ve vzdálenosti jednoho kilometru od místa havárie kousek rovné země, na němž nebyly žádné balvany. Po přistání nechal spuštěný motor a rychle se rozběhl k rozbitému letadlu. Okamžitě se pustil do soustavného prohledávání — nejprve se soustředil na zničenou pilotní kabinu, avšak ani při pečlivém zkoumání všech koutů kabiny nic neobjevil. Po půlhodině intenzivní práce se rozhodl zanechat marného pátrání. Dospěl k přesvědčení, že von Stalheinovi se jedná pouze o zničení samotného letadla. Ještě naposledy přelétl očima vnitřek letadla a jeho pohled se zastavil na trhlině zející v přepážce mezi přední a zadní kabinou. Když se mu po chvíli podařilo vniknout do otvoru, objevil v něm polní čapku britského důstojníka. Užasle si prohlížel výrobek jedné solidní londýnské firmy s vojenskou výzbrojí, ale nepodařilo se inu na něm nalézt nic, z čeho by se dalo poznat, komu patří.

„Kdyby se mě někdo zeptal, co jsem tu chtěl najít, nevím, co bych odpověděl, ale jedno vím jistě: že z tisíce možností bych nikdy nevolil tuto," pomyslel si Biggles, obraceje přitom čapku v ruce. ‚Je tato čepice opravdu onou věcí, která tak znepokojovala Ericha, nebo

je to jen pouhá trofej? V žádném případě ji nespálím, bylo by jí škoda," uzavřel úvahu Biggles. „Teď se ještě pojistím pro případ, že bych vrak minul svými bombami," řekl si Biggles a vyndal z kapsy zápalky. Plátno, vysušené sluncem, se okamžitě vzňalo. Když se oheň začal šířit, Biggles již na nic nečekal a pospíchal ke svému letadlu. Za chvíli bylo slyšet, jak bomby jedna za druhovi vybuchují. Potom udělal fotoaparátem pár snímků hořících trosek. Ani to ho však neuspokojilo. Počkal dalších několik minut, až bylo zřejmé, že letadlo je zcela zničeno. Na závěr zhotovil ještě jeden kontrolní snímek a konečně obrátil stíhačku směrem na Abba Sud.

Zdaleka již spatřil Algyho jako malý bod, kroužící nad tmavým ostrůvkem. Ale kupodivu se z něho náhle vyklubalo letadlo jiného typu, než bylo to, v němž Algy obvykle létal. Horní nosnou plochu mělo rovnou, kdežto spodní plochy vykazovaly zřetelný úhel vzepětí. Takto konstruovaná křídla nemohla patřit jinému letadlu než anglickému výrobku značky Sopwith Camel. Přítomnost neznámého letadla Bigglese překvapila, a proto použil smluvený signál — vystřelil červenou světlici. Za chvíli ho bylo vidět, jak vyskakuje z kabiny a utíká k letadlu, které přistálo poblíž něj.

„Algy, kde jsi vzal to žihadlo?"

„A kde u čerta pořád vězíš?" zavrčel Algy místo odpovědi. Já se tady smažím na slunci celé dva dny. Už jsem si myslel, že je s tebou amen."

„Měl jsem plné ruce práce," odsekl Biggles. „Ty si nejspíš myslíš, že nemám jiné starosti, než se honit mezi Zabalou a Kantarou, co? Raději mi řekni, kde jsi sebral toho Velblouda?"

„To je speciální letoun, který jsme dostali z Heliopole jen pro potřeby našeho velitelství. Mládenci od nás si stěžovali na jednoho Němce — doslechli jsme se, že se jmenuje Hess — který provádí nálety, kdy se mu zlíbí. Používá k tomu letadlo značky Pfalz D.III, a my nemáme nic, čím bychom se mu dostali na kobylku."

„To se nedivím. Právě dnes ráno jsem s tím Hessem mluvil. Všichni ho považují za bůhvíjaký zázrak, ale ve skutečnosti jde jen o domýšlivého náfuku."

„Mám tu čest, že stíhačka zatím byla svěřena mně," pokračoval Algy. „Včera jsem s ní sestřelil jednoho Halberstadta."

Bigglesem to trhlo a přimhouřil oči. „Kdepak?“ zeptal se chladně.

„Asi třicet kilometrů severovýchodně odtud. Chlap v tom pekáči narazil do země a rozbil ho na kusy.“

„To vím i bez tebe. Seděl jsem v něm,“ odsekl Biggles.

„Ty jsi… Kriste Pane! To jsem nemohl vědět! Proč jsi nevypálil světlici?“

„Dal jsi mi ale co proto! Jak jsem měl vystřelit světlici, když jsem tě ani nespatřil. Najednou se na nás sesypalo krupobití střel.“

„Ani jsem na tebe nevzdechl. Čestné slovo. A mohl jsem tě zabít?“

„Mohl! To je slabé slovo. Moc tomu nechybělo.“

„Spatřil jsem nepřátelské letadlo a šel jsem po něm. Ani ve snu by mě nenapadlo, že bys v něm mohl být ty, myslel jsem si, že se touláš někde jinde — například za britskými zákopy.“

Biggles se na něho udiveně podíval. Jak ses to ale u všech čertů mohl dozvědět?“ zeptal se.

„Tak někdy kolem půlnoci telefonoval našemu veliteli mladý Frazer, velitel přední stráže číslo pět, že právě převzal od nějaké skupiny Arabů nepřátelského důstojníka jménem Brunow, a chtěl vědět, co má se zajatcem dělat. Velitel mu dal pokyn, aby ho do rána zajistil a potom aby ho poslal do zázemí. Obratem vzkázal výzvědné službě, jestli si ho chtějí vyslechnout. Ubohého starého Raymonda div neranila mrtvice, když se dozvěděl, že ten zajatec jsi ty. Rychle pro mě poslal a za svítání jsem odletěl se zvláštním rozkazem. Měl jsem tě převzít a dopravit do Kantary. Předběhl mě ale major Sterne, jenž tě poslal v doprovodu čety Arabů…“

„Kdo že mě poslal?“ vyhrkl Biggles.

„Major Sterne — proč, co je na tom divného?“

Biggles se na Algyho podíval s nepředstíraným úžasem. „A on tam byl, když jsi přiletěl?“

„Ne, těsně před mým příletem odešel do pouště na jednu ze svých cest.“

Biggles se zadíval upřeně před sebe a chvíli nic neříkal. Potom vyzval Algyho, aby pokračoval.

Já jsem se musel vrátit, abych podal hlášení. Někdy pozdě odpoledne přijeli Arabové a snažili se nám namluvit jakousi báchorku o tvém útěku.“

„A jak jsem jim měl podle té báchorky utéci?“

„Tak, že ses zmocnil nejlepšího koně, když jste odpočívali. Bylo to v blízkosti hluboké propasti, kterou jsi s koněm přeskočil. Žádný jiný kůň nebyl schopen tuto překážku překonat, a ačkoli na tebe stříleli, zmizel jsi jim. Získal jsi prý veliký náskok, a i když po tobě usilovně pátrali, už tě nenašli.“

„A víc si toho nevymysleli?“ poznamenal ironicky Biggles. „To se jim ale povedlo! Řekl bych, že pohádky z Tisíce a jedné noci jsou ve srovnání s touhle báchorkou tak na úrovni příběhů z výročních kalendářů. Doufám, že jsi jim neuvěřil?“

„Pročpak? Tys nepráskl do bot?“

„Práskl do bot? Vlastně bych se ani neměl divit, že sis to myslel. Vždyť ještě nebyl čas, abych ti řekl, co všechno se seběhlo. Mayer, jeden německý pilot ze Zabaly, mě sebral na poušti, a právě když jsme se vraceli, jsi nás sestřelil. Mayera jsi zasáhl do hlavy, ale zranění nebylo smrtelné, takže jsem ho potom odtáhl do jedné oázy. Po několika hodinách odpočinku jsem v noci spatřil velké množství Arabů, kteří se shromažďovali na pláni před oázou. Když odešli, odletěl jsem neprodleně do Kantary, abych vám oznámil, co se děje. Pokud bys nechápal, kde jsem vzal letadlo, jsou to jen detaily, kterými nemáme čas se zabývat. Dostala se k vám moje zpráva?"

Jistě. Asi si umíš představit, jaký kolotoč nastal vzápětí. Telefonní dráty se pořádně rozžhavily, protože bylo třeba dát dohromady pár vojáků, kteří přišli o svůj spánek, většinou hoši z australské jízdy. Když se pak šejkové přihrnuli, naši vojáci už na ně čekali. Dali jim takovou náplast, že na to patrně dlouho nezapomenou. Mnoho jich bylo zabito, někteří práskli do bot, ale pěknou hromádku jsme také zajali. Ti všichni teď volají po krvi bílého muže, který je zavedl podle jejich mínění do pasti, když…“

„Už mi začíná svítat. Tys mi teď objasnil několik záhad najednou,“ přerušil ho Biggles. „Abych nezapomněl, viděl jsi, jak vyletěla vodní nádrž do povětří?“

Algy se zasmál a zvolal: „To bych řekl, že ano. Jaký úchvatný pohled! Řval jsem nadšením jako blázen i přes to, že do mě šila děla.“

„Podal jsi o tom hlášení?“

„Samozřejmě. Byl z toho poprask. Nikdo totiž dosud neví, kdo to udělal, ani jak to bylo provedeno. Raymond mlčí jako hrob.“

„To mě opravdu těší, že mlčí,“ prohlásil Biggles. „A jaké jsi to vlastně měl důležité zprávy, že jsi kvůli nim přiletěl do Zabaly?“

„Ó ano. Zrovna jsem ti to chtěl říci. Raymond obdržel šifrovanou depeši přímo z Londýna. Z hlavního štábu tě varují před Broglacem.“

„Před Broglacem? Co u čerta má tady Broglace se mnou společného? Vždyť má být v Londýně.“

„Nikoli, už tam není. Něco se tom muselo semlít. Naši lidé ho sice hlídali jako kočka myš, ale jemu se podařilo zmizet. Jako by se propadl do země. Musel dostat od někoho echo. Lidé od výzvědné služby se domnívají, že jeho zmizení bude nějak souviset s tebou. Sledovali ho až do Hullu. Tam jeho stopu ztratili.

Domnívají se, že odcestoval přes Holandsko do Německa. Proto máš být varován pro případ, že by se tu náhle objevil.“

„A proč by sem jezdil?“

„Mě se na to neptej, vím možná méně než ty.“

„Dobře.“

„Poslyš, abych nezapomněl,“ pokračoval Algy. „Vybudovali jsme falešné letiště asi dvacet kilometrů jihovýchodně od Kantary. Shora vypadá jako opravdové. Kdybys chtěl získat přízeň Němců a zároveň jim vyplýtvat trochu munice, informuj je o něm. Je tak pěkné, že si zrovna říká o bombardování,“ skončil Algy svou řeč úšklebkem.

„To je báječné!“ Biggles přistoupil ke svému letadlu, ze zadního sedadla sebral důstojnickou čepici, kterou objevil v Mayerově letounu a podal ji Algymu. „Vezmi ji k sobě! V Kantaře ji odevzdej Raymondovi. Může ji schovat nebo pro mě za mě třeba i zakopat. Může s ní dělat, co chce, ale ať ji v žádném případě nikomu neukazuje.“

„Ano, vyřídím mu to.“

„A teď bych potřeboval, abys mi půjčil svého Velblouda. Můžeš zde na mě počkat. Brzy se vrátím.“

Algymu poklesla brada. „Abych ti půjčil Velblouda?“ vyhrkl.

„Slyšel jsi dobře,“ odpověděl Biggles. „Co na mě tak otvíráš pusu? Je na mé žádosti snad něco divného?“

„Ale ne. A na co ho vlastně potřebuješ?“

„Inu, pociťuji silnou touhu stát se na několik minut znovu sám sebou.“

„Být znovu sám sebou? Mluvíš jako kniha. Dostal jsi snad úžeh nebo co?“

„Kriste Pane! Stojíš si na vedení, Algy! Chtěl jsem říci, že umírám touhou zapomenout na to, že jsem Brunow, a být zas tím, kým skutečně jsem — totiž důstojníkem britského vojenského letectva.“

„Ale proč?“

Biggles se na něho popuzeně podíval. „Nuže dobrá, chceš-li to po lopatě,“ řekl pomalu a rozvážně, „tady si poletuje jeden chlap v červenobílém letadle značky Pfalz D.III, a ten chlap si představuje, že je kohoutem na hradě. Slíbil, že dnes usmaží svého sedmadvacátého Angličana — osel jeden. Když jsem spatřil tvého Velblouda, hned mě napadlo, abych se do toho smažení trochu vložil.“

„Ty máš na mysli Hesse!“

„Ano, tak nějak. Nemohu se té šarvátky už dočkat,“ podotkl Biggles. „Zkrátka, vynasnažím se ze všech sil, abych pana Hesse dostal do takové bryndy, jakou ještě nezažil. Máš v pořádku kulomety?“

„V naprostém pořádku.“

„Tak mi natoč vrtuli!“

Algy vyplnil Bigglesův příkaz. Motor naskočil okamžitě. Velbloud s tupým nosem se rozletěl po poušti jako střela. Vzdušný proud způsobený vrtulí vířil mračna písku, která se vznášela do výšky za ocasem letadla.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

VICKERSOVY KULOMETY PROTI ŠPANDAVSKÝM

Od první chvíle, kdy Biggles spatřil Hesse v důstojnické jídelně, toužil, aby byl při tom, až se mu dostane poučení, které si zasluhuje, a které mu dříve či později někdo z Britů nevyhnutelně musí udělit. Později se Biggles rozhodl, že se do toho úkolu pustí sám. Měl v úmyslu půjčit si Algyho letadlo značky Pup, ale když jeho přítel přiletěl v letounu značky Sopwith Camel, měl z toho velkou radost, neboť šance na úspěch v boji s německou stíhačkou byly vyrovnané.

V prvním případě by si Hess mohl diktovat místo i způsob souboje, a pokud by pro něj byl soupeř moc velkým soustem, šlápnutím na plyn by se ho lehce zbavil. V některých obdobích válečných let 1916 a 1917 se lépe vybavená německá letadla prosazovala ve vzdušných soubojích proti zastaralým britským letounům a umožňovala tak německým letcům získávat pro sebe mnohá vítězství. Tento stav, v němž se tehdy octli dohodoví letci, skončil nasazením britských letadel značky Sopwith Camel a S.E.5 na západní frontu, jak ukazuje dlouhý seznam padlých německých letců koncem roku 1917.

Letadla Sopwith Camel se již nějakou dobu účastnila bojů ve Francii, kde letecké bitvy byly nejzuřivější, ale zatím ani jedno nebylo nasazeno do okrajových oblastí války. Proto tedy německý pilot, jenž přiletěl na takové bojiště v nově vybavené stíhačce, snadno vítězil nad zastaralými nepřátelskými letouny a získal si pověst znamenitého bojovníka. Pokud se ovšem setkal z protivníkem, jenž měl stejně vybavené letadlo, ukázalo se, jestli jeho pověst byla zasloužená.

Ale Biggles neměl ve zvyku vymlouvat se na kvality letadla. Nyní se rychle blížil k německým zákopům, kde měl v úmyslu změřit svoje síly s číhajícím německým útočníkem. Biggles se ještě jednou zaradoval, že sedí v kabině Velblouda. Poskytovalo mu to dvě výhody; byl zvyklý na jeho řízení a kromě toho mohl Němce donutit k boji, i kdyby se on sám s ním utkal nechtěl.

Biggles mohl Němce sestřelit i ze svého německého letadla Pfalz, ale to pro tak čestného muže, jakým Biggles beze sporu byl,

vůbec nepřipadalo v úvahu. V britském letadle naopak pociťoval, že má plné právo zaútočit na nepřítele. Na chvíli se stal obyčejným pilotem bitevní letky, jehož povinností bylo obstát v otevřeném boji.

Biggles se konečně dostal k linii zákopů. Zdálo se, že v této oblasti není žádný pohyb. Proto se vyšplhal co nejvýš, aby mohl začít soustavně prohledávat oblohu. V dálce spatřil letadlo značky Halberstadt, ale nevšímal si ho, neboť nebylo cílem jeho touhy, a pokračoval dál v letu, nepřestávaje pátrat po červenobílém trupu letounu značky Pfalz. O něco později se setkal se zastaralým britským letadlem značky B.E.2C, s jehož posádkou si vyměnil pozdrav. Pocítil obdiv k jejich odvaze pustit se do vzduchu v tak zastaralé rachotině.

„Vsadil bych se, že po takovém pekáči Hess pase," pomyslel si. „To by se mu to střílelo a ještě by z toho měl náramnou švandu. V Zabale by se pak měl čím chvástat — jak je snadné sestřelovat Angličany… Pch! Však uvidíme!"

Biggles se pohyboval v poměrně malém prostoru, kde pečlivě prozkoumával oblohu. Náhle byl varován svým instinktem, jenž bývá u zkušených letců často dokonale rozvinutý, že se něco děje. Rozhlédl se pátravě kolem sebe. Letadlo B.E.2C, kvůli kterému si dělal starosti, uviděl již jen jako malou skvrnu na východní obloze. Na okamžik měl pocit, že nad sebou zahlédl pohybující se bod. Přivřel oči a vzhlédl. Přestože ho slunce oslňovalo, soustředil do těch míst svůj pohled. Potom zatajil dech a strhl Velblouda prudce doprava, čímž vytočil zatáčku, která patřila k jeho parádním číslům. Biggles se nemýlil. Vysoko nad britským letounem se na zlomek vteřiny ukázal záblesk světla. Pilot s průměrnými schopnostmi by si stěží dokázal všimnout tak nepatrného záblesku, ale jen opravdu zkušený bojovník mohl pochopit, co znamená. Biggles hned poznal, že to jsou sluneční paprsky, které se odrazily od křídel letadla, jež se sklonilo do zatáčky. Za dvě či tři minuty už zřetelně viděl, co před chvílí spatřil na zlomek sekundy. Letadlo značky Pfalz pronásledovalo, skryto v oslňující sluneční záři, svou kořist. Zatím bylo příliš daleko, takže se nedalo rozeznat, jaké má barvy.

„Nu, nevadí," pomyslel si, „v každém případě musím varovat ty dva hochy, ať už to Hess je nebo není, jinak by útok Pfalze mohl pro ně mít osudné následky."

Biggles vyletěl o trochu výš nad úroveň letící německé stíhačky, která se zatím dostala těsně nad pomalu se pohybující dvoumístný letoun. Němec tak plně využil své výšky a výkonnějšího motoru. Biggles také nezahálel a dostal se do vzdálenosti pouhého kilometru od nepřátelského letounu. Nyní již bezpečně viděl jeho barvy — červená a bílá. Ústa se mu zkřivila tvrdým úsměvem tak jako vždy, když šlo do tuhého. Letadlo Pfalz se nyní dostalo do ideální útočné pozice. Pilot naklonil nos k zemi a chystal se zasadit britskému letounu ránu, která by zpečetila jeho osud.

Biggles postrčil řídící páku prudce dopředu. Ručička na tachometru vyletěla až na rysku značící rychlost 300 kilometrů v hodině. Biggles si toho vůbec nevšiml, neboť ani na okamžik nespouštěl oči z německé stíhačky, jež se právě „potápěla". Bleskově se podíval, co dělají jeho kolegové. Kulometčík se právě vykláněl z kabiny. Pozoroval něco dole na zemi a potom to klidně zapisoval do poznámkového bloku. Vůbec netušil, že se na ně z oblak řítí smrt.

Biggles již neměl dost času, aby mohl přímým zásahem odvrátit útok, a tak podnikl jedinou věc, která mu zbývala: stiskl spoušť kulometu a začal pálit z velkého odstupu na vzdáleného útočníka. Nepočítal s tím, že ho zasáhne, potřeboval jenom strhnout jeho pozornost na sebe. Hess patrně neslyšel výstřely, neboť pokračoval v letu střemhlav na britský letoun. Naštěstí je ale uslyšel pilot britské stíhačky. V následujících okamžicích si počínal s obdivuhodnou duchapřítomností. Podíval se nahoru, ale ne na Němce, nýbrž směrem, odkud se ozval štěkot kulometu a tam spatřil Velblouda. Zda se domníval, že ho pilot tohoto letounu omylem považuje za nepřítele, nebo zda vycítil přítomnost neviditelného nebezpečí, to se Biggles nikdy nedozvěděl. Následující obrat, který provedl, byl tak prudký a nečekaný, že se jeho kulometčík vyděšeně přikrčil v kabině a zcela instinktivně uchopil kulomet.

Britův manévr byl tak nečekaný, že úplně zmátl německého pilota, jenž se patrně domníval, že se jedná o nějakou léčku. Stočil letadlo na stranu a začal opisovat široký kruh, chtěje zjistit příčinu

nenadálého protivníkova chování. Z toho, jak zbrkle si počínal, se dalo usoudit, že německý pilot není příliš zkušený. Biggles se k němu spustil. Ze své pozice mohl bezmocného Němce okamžitě sestřelit, a tak celou věc rázem skončit. Ale Biggles své výhody nevyužil. Muselo to být nějaké pokušení, které bylo v rozporu s jeho povahou a obvyklým chováním ve vzdušných soubojích, že se připojil k boku německého letadla a doprovázel ho v tak těsné blízkosti, až se špičky jejich křídel téměř dotýkaly. Náhle si strhl z hlavy kuklu a brýle, mrštil jimi do kabiny a potom vbodl svůj ohnivý pohled do Němcovy tváře. Z úsměvu, který měl před chvíli na tváři, nic nezbylo, zračila se v něm jen nenávist vůči člověku, který sestřeloval letadla podřadnější výkonnosti a potom se chvástal svou udatností. Biggles spatřil v protivníkových očích výraz uznání, který ale vzápětí vystřídal strach.

„Teď už si nejsi tak jistý svou dovedností?“ chtěl na něj zakřičet Biggles. „Tak pojď, ty jeden zbabělce, pojď bojovat!“

Jak byl Biggles rozohněný, stočil letadlo a div se nesrazil s britským letounem B.E.2C, jehož pilot měl v úmyslu utkat se s německým protivníkem. Biggles ale viděl rudě. „Jdi mi z cesty, ty idiote!“ vztekal se úplně zbytečně. Naklonil letadlo k jedné straně a proletěl kolem něj ve vzdálenosti několika centimetrů, takže pilota k smrti vylekal.

Než Biggles letadlo vyrovnal, ztratil cenné vteřiny, které prchajícímu Hessovi stačily, aby získal náskok půl kilometru.

„Jenom žádný spěch, holoubku!“ zavrčel Biggles, sešlápl nožní řídící páku a ruční postrčil dopředu. Aniž by vzal v úvahu, že na takovou vzdálenost je vyloučené soupeře zasáhnout, vypálil plnou dávku za prchajícím letounem. Zlostně zavrčel, když Němec uhnul na stranu.

„Teď utíkáš jako vyplašený králík. A co bude s tím smažením, které jsi sliboval dnes ráno?“ Vzdálenost se zatím natolik zmenšila, že Biggles už začal prošívat červenobílý trup řadou olověných stehů. Němec se zase stočil stranou a ze zoufalství vychrlil trojitou dávku střel na svého nemilosrdného pronásledovatele, ale Biggles se nohou zlehka dotkl pedálu a sklouzl po křídle pryč z dostřelu Hessových

kulometů. Němec již vůbec nepochyboval o Bigglesově mistrovství a začal klouzat k zemi.

„Ty jedna kryso, snad si nemyslíš, že mi upláchneš!“ prskal Biggles a znovu v něm vzplál vztek nad zbabělým počínáním Němce. „Chceš-li se rychle dostat dolů, jen tak pokračuj a já ti pomohu, abys tam byl ještě rychleji,“ zavrčel a pustil se dolů za ocasem klesajícího nepřátelského letadla. Biggles s palbou vyčkal, dokud se jeho vrtule nedostala do vzdálenosti několika decimetrů od směrového kormidla označeného černým křížem, a potom zmáčkl spoušť. Dvojí čára oranžových plamenů vyrazila z krytu motoru. Biggles překvapeně a se znechucením pozoroval, že se Němec vůbec nesnaží bránit. Pouze se ohlédl a nejspíš vyčetl svůj neodvratný osud z ústí dvou hlavní Vickersových kulometů, z nichž šlehal oheň. Potom bylo jen vidět, jak se zhroutil do kabiny. Z benzínové nádrže vyrazil nejprve malý plamenný jazýček, který se však během několika vteřin rozrostl v požár.

Biggles se vytáhl z letu střemhlav a odvrátil pohled od hořícího letadla. Pocítil náhlou nevolnost, což se mu často stávalo, když sestřelil nepřátelské letadlo, které vzplanulo. Velké mračno černého kouře označovalo pohřební hranici Němce, jenž přísahal, že si dnes usmaží některého Angličana jako dárek ke svým narozeninám.

„Asi už je nejvyšší čas na návrat,“ pomyslel si Biggles a rozhlédl se po obloze. Britské letadlo zatím zmizelo a jiná v dohledu nebyla. Nyní, když se vybouřil a zlost z něho vyprchala, pocítil kromě únavy i jisté znechucení.

V oáze Abba Sud zastihl Algyho při zevrubné prohlídce německého letadla.

„Měl jsi štěstí?“ vyzvídal nedočkavě Algy.

„Můžeš tomu říkat štěstí,“ odpověděl prostě Biggles, „v každém případě ten Němec už nikoho trápit nebude. Napiš bitevní zprávu a na své konto si nech připsat jedno letadlo značky Pfalz, které se zřítilo v plamenech pět kilometrů severně od Džebel Tel v 10 hodin 51 minut. Někdo v přední hlídce jistě ten souboj spatřil a potvrdí ti to.“

„Proč bych to měl dělat,“ vzkřikl pohoršeně Algy. „Dám ho zapsat na tebe!“

„To bych si přál ze všeho nejméně, vždyť by se o tom v Zabale dozvěděli, ty chytráku!“ vyjel na něho Biggles. „Udělej, co jsem ti řekl! A nezapomeň, že nevíš, kdo stíhačku pilotoval. Zpráva se k Němcům musí dostat v patřičné podobě. To je pro dnešek všechno, hochu,“ dodal ještě Biggles změněným hlasem. Já už se musím vrátit.“ Biggles najednou vypadal unaveně a staře.

„Dobře, kapitáne,“ odpověděl Algy, jenž si povšiml Bigglesova rozrušení. „Kdy tě zase uvidím?“

„Nevím,“ zabručel Biggles, „ale doufám, že brzy. Řekni Raymondovi, že mám čerstvou stopu,“ dodal zamyšleně, „a že svůj návrat k letce č. 266 plánuji před koncem tohoto měsíce — jinak…“

Jinak?“ vyzvídal Algy.

„Ale nic!“ Biggles se upřeně zadíval na přítele. „Děkuji Bohu, že už se to brzy skončí, ať už tak či onak,“ řekl klidně. „Pro tohle řemeslo se vůbec nehodím a mám už ho dávno po krk. Musím však vytrvat — až do konce — to jistě chápeš, že ano, starouši?“

„Ovšem,“ odpověděl Algy, a pokud chtěl něco říci, raději to spolkl.

„Věděl jsem, že to pochopíš. No tak nazdar, chlapče!“

„Nazdar, starouši!“

Ruce obou letců se setkaly. Bylo to poprvé a naposledy během celé války, kdy dali najevo své city.

Algy stál vedle svého Velblouda a díval se za stíhačkou, dokud mu nezmizela z dohledu. „Ti necitové ze štábu by měli být za trest posazeni do vroucího oleje, když z takového chlapíka udělali špiona,“ zlobil se Algy. „Ale ovšem, nesmím zapomenout, že je válka,“ dodal ještě a pomalu se vyhoupl do kabiny.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

BIGGLES BOMBARDUJE BRITY

Biggles přiletěl do Zabaly ve chvíli, kdy se všichni chystali jít na oběd. Odevzdal fotokomoru šikovateli a nařídil mu, aby dal na desky zvlášť dobrý pozor a od každé mu co možná nejrychleji donesl otisk. Pak se odebral do úřadovny velitelství, kde zastihl hraběte

Faubourga i setníka von Stalhein, kteří ho patrně viděli přistávat a už na něho čekali.

„Měl jste nějaké problémy při plnění úkolu?“ vyzvídal von Stalhein a upřel pronikavý pohled na Bigglese.

„Zapálil jsem letadlo a pořídil jsem tam několik snímků. Zatím nemohu říci, jak dopadly, dokud nejsou vyvolané.“

„Přistál jste tam?“ Von Stalhein mu položil otázku tak, jako by ho chtěl nachytat při něčem nepatřičném.

„Proč bych tam měl přistávat?“ odpověděl zaraženě Biggles. „A vydávat se v nebezpečí pouště, když jsem měl zápalné bomby?“

„Jenom mě zajímalo, jestli jste tam z nějakých vážných, mně neznámých důvodů, nemusel přistát,“ vykračoval se Stalhein. „Byl jste dlouho pryč!“

„To je pravda,“ připustil Biggles. „Měl jsem v úmyslu vrátit se ihned zpátky, ale cestou jsem spatřil něco velmi zajímavého. Rozhodl jsem se, že to prozkoumám.“

„A co to bylo?“ zeptal se hrabě zvědavě.

„Nový typ britského letadla, pane majore,“ odpověděl Biggles. „Překvapilo mě, že Britové sem poslali takové letadlo.“

„Jaké to bylo letadlo?“

„Nová stíhačka, která nemá úhel vzepětí na horní nosné ploše. Pokud vím, Britové jim říkají Velbloudi a jsou vyráběny v továrně Sopwith.“

Hrabě se zamračil. „Znám je z Francie,“ řekl rychle. „Copak jste dělal potom?“

„Zaujal jsem postavení proti slunci a sledoval letadlo, neboť jsem doufal, že mě zavede na letiště téhle nové letky.“

„To byl dobrý nápad. A co bylo dál?“

„Letadlo přeletělo britské zákopy a začalo klouzat k zemi. Proto jsem se vyšplhal co nejvýš a pozoroval jsem, jak přistává na místě, které vypadalo jako nové letiště. Bylo to asi osmnáct kilometrů jihovýchodně od Kantary. Nejsem si úplně jistý, že to je nové letiště, protože jsem neměl ještě čas ověřit si to na mapě; možná, že je tam už dlouho, ale já jsem si ho nikdy nevšiml.“

„Také nevím, že by tam bylo nějaké letiště,“ prohlásil hrabě, kdežto von Stalhein vypadal rozpačitě.

„Před pár dny tam jistě nebylo," řekl pomalu.

Bigglese by zajímalo, jak to může vědět, ale neřekl nic.

„Skvělé, Brunowe! Teď si zajděte do jídelny na oběd!" vyzval ho hrabě. „Náš Brunow je pro nás čím dál užitečnější, že ano, Erichu?"

Von Stalhein se záhadně usmál a Biggles opět pocítil nepříjemné mrazení v zádech. Ať si setník myslel cokoli, nedal na sobě vůbec nic znát. Jeho obličej vypadal jako nějaká maska. Biggles zasalutoval a odešel na oběd.

Právě dojídal, když k němu přistoupil vojenský sluha se vzkazem, aby se dostavil k veliteli. Biggles pohodil na stůl ubrousek, spolkl poslední kapku kávy a s bezstarostnou myslí se odebral k hraběti do jeho pracovny.

„Konečně jste tady," začal bez úvodu hrabě. Seděl za stolem, o nějž se z jedné strany jako obvykle opíral setník, vypouštěje do vzduchu mocná oblaka kouře. „Právě jsme probírali vaši zprávu, týkající se nového britského letiště," pokračoval hrabě, „a došli jsme k závěru, že je víc než pravděpodobné, že na něj Britové přemístili novou letku. Je-li tomu opravdu tak, bude nutné vyřadit tato letadla co nejdřív z činnosti, jinak by nám mohla pořádně zatopit. Asi jste už slyšel, že se Hess dosud nevrátil ze své ranní hlídky? My z toho zatím nevyvozujeme žádné závěry, neboť nikdo z ostatních letců ho havarovat neviděl. Nejspíš přistál nouzově někde za frontou."

Biggles kývl hlavou. „To je nejpravděpodobnější, pane majore. Těžko si dovedu představit, že by se mu mohlo něco stát," dodal vážně.

„Jistě, to by bylo opravdu absurdní. Ale vraťme se k našemu problému. Bez pochyby jste si vyznačil přesnou polohu toho letiště?"

‚Ano, pane majore."

„Nuže, určil jsem šest letadel, která tam dnes odpoledne odletí, aby kula železo, dokud je žhavé. Abychom předešli nějakému omylu, přál bych si, abyste tam s nimi zaletěl, nejlépe v prvním letadle."

Bigglesem to trhlo. „Vy si přejete, pane majore, abych vedl bombardéry?" vyhrkl na něho.

„A proč ne? Je to trochu nezvyklé, já vím, a oberleutnant Kranz, jenž velí letce místo nepřítomného Mayera, se asi bude cítit dotčený,

ale protože vy jediný víte, kde to místo je, poletíte přímo. Přesto může být Kranz velitelem. Vy budete navigovat a on převezme velení nad útočnými operacemi, jakmile se octnete nad britskými zákopy. Je vám všechno jasné?“

„Naprosto, pane majore,“ odpověděl Biggles, jemuž se z toho úkolu zatočila hlava. Ani ve snu by ho nenapadlo, že se stane velitelem německé bombardovací letky!

„Každé letadlo vezme dvě těžké bomby,“ pokračoval hrabě, „a někdo bude fotografovat, abychom mohli prostudovat, jak vypadá nové letiště, a také zjistit, zda bomby způsobily nějakou škodu.“

„Já si vezmu na starost fotografování, nemáte-li nic proti tomu, pane majore,“ nabídl se ochotně Biggles. Bylo mu jedno, jestli bude oběšen pro něco velkého nebo malého.

„To by bylo znamenité. Podrobnosti můžete s Kranzem domluvit sám. Mnoho štěstí!“

Biggles zasalutoval a odcházel se smíšenými pocity. Vnadidlo falešného letiště zapůsobilo, ale úloha, jež Bigglesovi při náletu připadla, byla opravdu na pováženou. Možnost, že v nejbližších dvou hodinách bude sestřelen protiletadlovými bateriemi svých krajanů, se nedala vyloučit. Také se nedalo přehlédnout, že v případě útoku Britů na jeho letku se nebude moci vyhnout vzdušnému souboji nebo ho bude muset alespoň předstírat. Zároveň se děsil odpovědnosti za smrt některého britského pilota.

„Musím doufat v to nejlepší,“ pomyslel si Biggles, ubíraje se k hangárům, kde přípravy k náletu spěly ke konci.

Za půl hodiny nato opustilo letiště v Zabale šest bombardérů, které vytvořily na nebi formaci ve tvaru písmene V. Biggles letěl na hrotu tohoto útvaru a strmě stoupal, aby nabral dostatečnou výšku. Trvalo to asi hodinu, než se bombardéry octly nad nepřátelskými zákopy. Přeletěly je hladce, neboť protiletadlová baterie nedokázala vytvořit dostatečnou palebnou přehradu. Potom se již objevilo letiště.

Biggles byl překvapený, jak věrohodně z výšky vypadalo. Nic důležitého na něm nechybělo, dokonce tam stálo i několik letadel na rozjezdové dráze. Panovalo naprosté bezvětří. Útok mohl začít, aniž by letouny musely manévrovat. Prvních šest bomb se snášelo dolů. Biggles vysunul fotokomoru, aby mohl hraběti předložit snímky, na

nichž by bylo vidět zasažené cíle. Ale jako na potvoru bomby dopadly mimo kromě jedné, která sice vybuchla v prostoru letiště, ale nic nepoškodila.

Formace německých bombardérů se vracela širokým obloukem zpět a shodila zbylé bomby. Biggles se rozhodl, že se snese co nejníž, aby si na své konto mohl připsat přímý zásah. Ta představa, že bude bombardovat nepravé britské letiště, ho náramně bavila.

Zaměřování dopadlo lépe než v prvním kole. Dvě bomby dopadly na rozjezdovou dráhu a jedna dokonce zasáhla koncový hangár. Biggles se snesl střemhlav dolů, zaměřil budovu ve středu letiště a zatáhl za lanko. Pozoroval padající bombu, jak se rychle zmenšuje. Potom se z místa dopadu zvedl mohutný sloup kouře a plamenů. Byl to přímý zásah. Biggles okamžitě vystrčil z kabiny fotokameru. V tu samou chvíli, jako na povel, se rozpoutalo kolem něho takové peklo vybuchujících protiletadlových šrapnelů, že rychle kameru odhodil na dno kabiny a zvedl nos letadla vzhůru.

Zbývající bombardéry na tom nebyly o mnoho lépe. Vypadalo to, jako by sem Britové přemístili všechna protiletadlová děla z celé fronty. „U čerta, jsem já to ale hlupák!“ zlobil se na sebe Biggles. „Raymond už asi dostal hlášení a stačil se připravit na nálet. Připravil se opravdu dobře. Hrom do toho! To jsem měl vědět!“ Biggles sebou škubl, když jedna střepina proletěla křídlem a roztřásla letadlo od nosu až ke směrovému kormidlu. Pod ocasem se roztrhla další střela. Bigglesův pozorovatel, mladík jménem Bronfeld, mu dával zoufalé znamení, aby se snažil co nejrychleji dostat z dosahu děl.

Ani ho nemusel příliš pobízet. Měl jediný cíl — odklidit se co možná nejrychleji z tohoto hnízda sršňů, do něhož šlápl. Co tomu asi říkají piloti v ostatních letounech a co tomu řekne hrabě Faubourg, až se vrátí do Zabaly, jestli se tam vůbec vrátí. Vždyť to vypadá, jako by je zavedl do předem uchystané pasti! To Bigglesovi blesklo hlavou. Ale neměl čas se tím příliš zaobírat, neboť před ním náhle vyrostl trojúhelník šrapnelů. Hbitě sklouzl po křídle, aby mu unikl.

„Nikoli, nikdo mně nemůže dávat za vinu, že jsme byli napadeni britskými protiletadlovými bateriemi. Jen pošetilý blázen by se účastnil náletu, kdyby se jednalo o předem připravený plán. Teď vidím, jak je dobré, že jsem neodmítl účast v této akci, jinak…“

Bigglesovo uvažování opět přerušil výbuch šrapnelu, tentokrát pod koncem jednoho křídla. Letadlo se málem převrátilo vzhůru nohama. Pilot zkontroloval řízení a zašeptal několik vděčných slov, když zjistil, že kormidla jsou v pořádku, ale dlouhý cár plátěného potahu, vlající za letadlem, ho nijak nepotěšil. Jeden z německých bombardérů sklonil náhle nos a začal klouzat k zemi. Biggles viděl, jak se mu zastavuje vrtule. Snad se mu podaří doletět za německé zákopy, které se už matně rýsovaly na obzoru před nimi.

Formace bombardérů se během útoku protiletadlové baterie rozptýlila po obloze. Biggles zaujal místo vůdce a ostatní se začali slétávat k němu. Náhle se z obou stran vynořily dvě letky stíhaček. Nebylo třeba dívat se dvakrát, aby člověk poznal, komu patří. Vypadalo to, že jim odříznou cestu k německému území. Jednu letku, která se přibližovala ze západu, tvořilo osm letounů značky Sopwith Pup. Doprovázel ji jeden Velbloud. Druhá letka, letící od východu, se skládala ze šesti letounů značky Bristol.

Biggles užasle pozoroval Velblouda. Ještě nikdy neviděl, aby komedie a tragedie byly tak beznadějně svázané dohromady jako v tomto případě. „Vsadil bych celou svou měsíční mzdu proti jednomu piastru, že Algy má zálusk nejprve na mne; on si vždycky libuje v útoku na vůdce," zabručel Biggles. „A byl bych vyhrál," pokračoval trpce, když se Velbloud vracel strmou svíčkou nahoru, pak následoval překrut a zatáčka. Nakonec sklonil nos a vrhl se na německý bombardér.

Najednou byl Biggles na rozpacích, tisíc myšlenek mu blesklo hlavou. Ohlédl se na Bronfelda. Seděl schoulený za kulometem a čekal, až se mu Velbloud dostane do zorného pole. Zlostná tvář vyzařovala odhodlání, nice se mu vůbec netřásly. Bigglese sevřela hrůza.

„Tenhle spratek může docela slušně střílet," pomyslel si úzkostlivě. „A podle toho, jak Algy zachází s tím Velbloudem, nebude příliš těžké našít do něj pořádnou dávku olova. Ten popleta snad ztratil rozum, když letí dolů na naše křídlo, rovnou proti zadnímu kulometu."

Potom se ho zmocnilo něco mnohem silnějšího než strach. Představil si hrůzný obrázek, jak jeho kulometčík zabíjí Algyho,

nebo naopak, jak se Algy zděsí, až zjistí, že zabil svého nejlepšího přítele. „To se raději dám zastřelit Němci. Co kdybych vypálil signální raketu a dal Britům vědět, že tu jsem," napadlo Bigglese, jenž zatím zblednul jako stěna. Sáhl rychle po pistoli a vystřelil patronu. Nad nosem Velblouda, řítícího se dolů, se rozzářilo rudé světlo. Ale k jeho zděšení si pilot britské stíhačky signálu vůbec nevšiml, zato čtyři zbylé německé bombardéry se jako na povel připojily těsně k Bigglesovi. Další manévr Biggles provedl neúmyslně. Spíš z důvodu, aby zabránil srážce, strhl své letadlo do strmé zatáčky. Ostatní piloti to provedli přesně podle něho.

Tento pohyb překvapil britské letce, kteří s překvapením zjistili, že jsou obklíčeni zužujícím se kruhem německých letadel. Pokaždé, když se chtěli z knihu dostat, ozval se ze všech stran štěkot kulometů. Biggles využil chyby, které se protivník dopustil a vyrazil jako šíp se skloněným nosem domů. Než si Britové uvědomili, co se děje, ostatní bombardéry vytvořily za Bigglesovým letadlem vzorovou letovou formaci. Nebezpečí tak bylo odvráceno.

Biggles si unaveně přejel nikou po čele. „Fuj, měli jsme ale namále," zabručel a ohlédl se. Div neztuhl hrůzou. Britské stíhačky se vyjma jedné obrátily nazpět. Velbloud využil své rychlosti a pokračoval ve stíhání německé formace. Pilot byl zřejmě odhodlaný opět zaútočit na velitele. Rychle se k nim blížil se skloněným nosem. Když se dostal na dostřel, vyrazily z hlavní jeho kulometů jazyky oranžových plamenů. V témže okamžiku Bronfeld, který jako by si liboval v nebezpečí, zmáčkl spoušť svého kulometu. Nechybil. Biggles spatřil výměnu střel v prostoru mezi oběma letouny. Pocítil bodnutí v rameni, ale nevěnoval tomu pozornost, neboť byl zcela fascinován pohledem na Velblouda, jehož nos se právě vymrštil do kolmé svíčky. Na okamžik zůstalo letadlo viset v prostoru s vrtulí točící se naprázdno. Potom se pomalu převrátilo a podvozkem vzhůru se řítilo ve vývrtce k zemi.

Biggles celý výjev sledoval ve stavu duševního ochromení. Nebyl schopen přemýšlet, jen pozoroval, jak letadlo s jedním ulomeným křídlem padá dolů. Nemohl už dál snést pohled na hrůznou podívanou a raději se odvrátil. Bronfeld radostně tleskal. Když se jejich pohledy setkaly, vycenil mladík zuby ve

vítězoslavném úsměvu a obrátil palec dolů, což je gesto, které má stejný význam na celém světě. Biggles mu to nijak nezazlíval, neboť to bylo jeho první vítězství, a dobře věděl, co to pro něj znamená. Kdysi před dávnou dobou zažil něco podobného, jen s tím rozdílem, že letadlo, které tehdy padalo ve vývrtce dolů, mělo na křídlech černé kříže, a ne červené, bílé a modré kruhy.

Biggles se obrátil do své kabiny a najednou si připadal prázdný. Měl pocit, jako by v něm právě odumřel veškerý cit. Kromě nenávisti vůči válce a všemu, co s ní souvisí, nepociťoval vůbec nic. Po chvíli zaskřípěl zuby, když se v něm uvolnil žal a roztřásl se pohnutím. V hlavě mu stále zněl jeden refrén: „Algy je nebožtík… Algy je nebožtík!“ Zdálo se mu, že dráty ve výztužích se rozeznívají stejným nápěvem, i motor si jej pobroukává v jednotvárném rytmu.

V třpytícím se obzoru spatřil Biggles obrysy letiště v Zabale. Automaticky přiškrtil plyn, aby mohl přistát. Všechny další úkony prováděl jako stroj; vyrovnal letadlo a potom pomalu zajel k hangárům.

Hrabě Faubourg, setník von Stalhein a několik dalších důstojníků stáli na přistávací dráze a čekali na něho. Bigglesovi bylo všechno lhostejné, už se nebál setníka ani vězení či trestu smrti zastřelením.

Vypnul zapalování, vylezl prkenně z kabiny a ubíral se pomalu k místu, kde se scházeli všichni důstojníci. Pohltila ho směsice hlasů, znějících cizím jazykem, a zaplavila ho vlna nenávisti. Biggles přestával vnímat. Pak si uvědomil, že ho Bronfeld poplácává po zádech a přitom cosi říká Faubourgovi. Všichni důstojníci stojící kolem mluvili jeden přes druhého o tom, co se dělo ve vzduchu, často zde zaznívál i smích. Bigglesovi to všechno připadalo povědomé. Okamžitě si vzpomněl. Výjev, který se mu právě naskytl, byl stejný, jaký vídával na kterémkoli britském letišti po náletu, pouze uniformy tam byly jiné a letadla neměla na křídlech pochmurné maltézské kříže. Jakoby z dálky zaslechl Faubourgův hlas.

„Bylo to skvělé!“ řekl hrabě. „Skvělé! Kranz na vás pěje jen samou chválu. V tak nepříznivé situaci jste si počínal opravdu znamenitě. Červenou raketou, kterou jste signalizoval utvoření

kruhu, jste podle Kranze zachránil celou letku. A potom ta vaše bomba a způsob, jakým jste opustil formaci, abyste si pojistil přímý zásah, byly nádherné. Můj návrh, aby vám byl udělen železný kříž, odejde ještě dnes. A Bronfeld sestřelil Velblouda. Dozvěděli jsme se o tom, ještě než jste přistáli. Telefonovali nám to dělostřelci. Od nich jsme se také dozvěděli, že letadlo se zřítilo do zákopů. Pošlou nám sem pilotovu mrtvolu, abychom ji důstojně pohřbili. Ostatně Britové nenakládají s našimi mrtvými jinak. Ale co je tohle? Hrome! Vy jste zraněný, člověče!“ Hrabě ukázal na Bigglesovo rameno, kde blůzou prosakovala krev kolem malé trhlinky v jeho kombinéze.

„Tohle?“ zeptal se Biggles a zasmál se suše. „To nic není. Ani jsem si toho nevšiml. To po mně střelil ten Velbloud,“ dodal a pomyslel si, že mu střela měla spíš proletět hlavou než ramenem.

„Určitě jste v tu dobu udržoval letadlo v klidu, aby Bronfeld mohl mířit,“ podotkl hrabě. Jste odvážný a houževnatý chlapík. Ale teď si dejte ošetřit rameno. Potom mi napište zprávu! Jsem zvědavý na ty fotografie.“

Biggles si sundal kuklu a brýle a odcházel na ošetřovnu. Cítil, že ho von Stalhein pozoruje se stejně rozpačitým výrazem v obličeji, jako když zachránil Mayera.

„Ten chlap neví, co si má o mně myslet, ale mně je houby po tom. Zítra zaletím k Raymondovi a předložím mu své ultimatum: v budoucnu budu létat ve své uniformě ve Francii, nebo nebudu létat vůbec. Mám toho všeho po krk, a nechci už nikdy v životě spatřit ani jednu palmu.“

Ránu na rameni, jež nebyla o moc větší než pořádný šrám, mu vymyl a obvázal jeden starší příjemný lékař. Potom Biggles odešel do svého pokoje a lehl si na lůžko. Zapadající slunce vypadalo jako ohnivě oranžová koule. S pozadím rudě zbarvené oblohy ostře kontrastovaly palmy, které vypadaly jako vojenské stráže. Poslední paprsky zapadajícího slunce pronikly i do Bigglesova pokoje a ozářily jeho unavenou tvář.

Biggles ležel dlouho potichu a snažil se přemýšlet, ale nešlo mu to. Nemohl se zbavit trýznivého pocitu odpovědnosti za Laceyovu smrt. Vždyť byl převelen z Francie do Palestiny jedině kvůli němu. Nikdy by ho nenapadlo, že zde bude zabit. „Avšak co na tom teď

záleží, pokud vůbec ještě na něčem záleží? Letadlo se převrátilo podvozkem nahoru a to byl Algyho konec," pomyslel si Biggles, unaveně se zvedl z postele a osušoval si mokrý obličej, když ho neobvyklý zvuk přilákal k oknu. Právě zde zastavil nákladní automobil a tucet vojáků, oblečených do šedých uniforem německého polního dělostřelectva, pod velením leteckého důstojníka, vynášelo lůžko, zakryté černým suknem.

Biggles jejich počínání sledoval s lhostejným výrazem v obličeji, neboť již nebyl přístupný citům. Připadalo mu, že Algyho smrt se stala součástí osudu, který spočíval na Palestině skoro dva tisíce let.

Biggles viděl, jak vojáci nesou letcovu mrtvolu do stanu, který sloužil jako provizorní márnice. Když byli uvnitř hotovi, vyšli před stan, kde všichni zasalutovali. Za okamžik již nastupovali do nákladního auta, které se ztěžka rozjíždělo po písčité cestě. Celý výjev na něj působil, jako by se odehrál někde v divadle. Biggles chvatně sebral z věšáku vojenskou čepici a bez dlouhého uvažování zamířil k márnici. „Měl bych dát hochovi sbohem," pomyslel si, a chřípí se mu zachvělo. Potom rozhodným pohybem odhrnul stanový dílec a vešel do stanu. Zůstal stát před polním lůžkem, na němž spočívala mrtvola.

Biggles tam stál, ani nevěděl, jak dlouho. Čas pro něj přestal na okamžik existovat. Ticho smrti, které se rozhostí v poušti těsně před soumrakem, padlo na celé okolí, jen odkudsi z dálky se ozýval cvrček. To bylo vše. Biggles nebyl dlouho schopen odhrnout černé sukno z mrtvé tváře.

Později se k tomu odhodlal a ruka se mu přitom třásla. Překvapením začal ustupovat. Musel se opřít o sloup a potlačit v sobě smích, v který by nejspíš propukl — neboť ta tvář nebyla Laceyova! Byla to tvář britského důstojníka středního věku. Měl na sobě uniformu pěšího pluku. Nad světlefialovou stužkou vojenského britského kříže měl přišit znak pilotů — malá křidélka. V jeho obličeji se zračil klid, zůstal v něm jen náznak úsměvu, vyjadřující překvapení, že konec nastal tak náhle. Zamodralá dírka nad levým obočím označovala, kudy vyprchal letci život.

Biggles se vzchopil s posledním vypětím sil a důstojně odcházel z pietního místa. Maje pevně sevřené rty, pospíchal do svého pokoje, kde sebou hodil na postel. Současně se smál i vzlykal. Ani neslyšel, když se otevřely dveře a dovnitř vešel vojenský sluha, nesoucí na podnose čaj. Vyděšeně se zahleděl na svého velitele a rychle se vytratil ven. Vrátil se do polní kuchyně.

„Karle, Brunow je úplně na dně," řekl sluha kuchaři. „Má pocuchané nervy. To je zvláštní, že takhle končí všichni letci. No, nebudu se ani moc zlobit, když zůstanu, kde jsem — na pevné zemi."

KAPITOLA PATNÁCTÁ

BIGGLES VE SKŘÍNI

Vojenský sluha byl daleko od pravdy, když si myslel, že Brunow má pocuchané nervy, ačkoli z toho, co před chvílí viděl v pokoji svého velitele, tak mohl usuzovat. Bigglesovy nervy ale byly docela v pořádku. Je sice pravda, že Algyho domnělá smrt s ním pořádně otřásla, ale jakmile se trochu vzpamatoval a uvědomil si, že celá věc nebyla nic víc než zlý sen, pocítil mnohem větší chuť dokončit svůj úkol. Ležel opřený o polštář a v duchu probíral jednotlivé události, které přinesl den. Najednou viděl, jaké měl štěstí, vždyť všechno mohlo dopadnout mnohem hůř. Hess byl mrtvý a Biggles nijak nelitoval, že nad ním vyhrál. „Ano, měl jsem dnes opravdu velké štěstí," zabručel Biggles, ale v tom neměl tak docela pravdu, neboť za úspěchy, jichž dosáhl, vděčil především svým schopnostem. Snad jedině v případě vystřelené červené světlice měl štěstí. To byla opravdu náhoda, že Němci tohoto signálu užívali pro povel „Utvoř kruh!". V konečném součtu si Biggles tímto počinem zlepšil své postavení u letky.

Když nadešel čas večeře, byl opět ve své kůži. Celá ta maškaráda se mu natolik zajídala, že velmi silně zatoužil po návratu ke svým obvyklým povinnostem válečného pilota. Aby kýženého cíle dosáhl, byl připravený chopit se každé příležitosti, byť by byla seberiskantnější. Některé důležité skutečnosti se mu již podařilo zjistit, o jiných si vytvořil hypotézy. Teď zbývalo potvrdit je, nebo

vyvrátit. A nakonec všechna svoje zjištění předat hlavnímu velitelství. Tam si již s nimi budou vědět rady.

S odhodláním, jež se zrodilo z těchto úvah, se Biggles při večeři rozhodl, že bude pokračovat ve svém pátrání. Když zaslechl letadlo, rozjíždějící se po ranveji, dostal nápad. Naslouchal, ale letadlo neodstartovalo. Usoudil, že dojelo na odlehlou stranu letiště a tam čeká na svého pasažéra. Za několik minut nato se setník von Stalhein zvedl od stolu, vyměnil si šeptem několik slov s hrabětem a zmizel z jídelny. Biggles tušil, co bude následovat.

Byl by rád setníka sledoval, ale v této chvíli si nemohl dovolit opustit jídelnu. K přísným vojenským mravům německých důstojníků patřilo, že dokud hrabě nepovstal ze židle a neopustil jídelnu, nikdo nesměl odejít ze svého místa, aniž ho předtím požádal o dovolení.

Proto Biggles zůstal tiše sedět a upíjel kávu. Pozorně však naslouchal, aby mu neuniklo, kdy letadlo odstartuje. Brzy se dočkal. Za několik minut se ozval vzdálený hukot motoru, jenž vzrůstal a potom v dálce umlkl.

„Tak už letí," pomyslel si Biggles. „Kdybych tak mohl být tam, kde setník přistane, to bych se něco dozvěděl!"

Nyní Biggles netrpělivě čekal, až se zvedne také hrabě a dá tak znamení k všeobecnému rozchodu. Nemohl se dočkat, až se pustí do práce. Proto měl velkou radost, když hrabě povstal. Ihned odešel s ostatními důstojníky do předsíně, kde ale zůstal chvíli obezřetně sedět a listoval si v obrázkovém časopise. „Snad se už všichni uvelebili a nikdo mne nebude rušit," zvedl se Biggles a zamířil do svého pokoje. Hbitě se přezul do plátěných střevíců, které většina důstojníků nosila jako domácí obuv, zastrčil si do kapsy svítilnu a vykročil k přistávací dráze. Nezamířil ale k hangárům, jeho cílem byla turecká tvrz. Budova naštěstí nebyla osvětlená, nicméně bylo nutné vyhnout se stráži stojící u vchodu. Biggles se připlížil zadem pod okno, v němž před několika dny spatřil setníka.

Přestože byl vcelku klidný, bušilo mu srdce. Rychle se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje; potom se chytil za předprseň, vyhoupl se do okna a tiše sklouzl dovnitř.

Zprvu, než si zvykl na tmu v místnosti, nic neviděl. Brzy začal vnímat obrysy nábytku. Přešel ke dveřím a vzal za kliku. Podle očekávání byly dveře zamčené. Pak se obrátil k psacímu stolu. Ležela na něm spousta spisů, ale Biggles se jich ani nedotkl, protože neměl čas zdržovat se jejich luštěním. Pokračoval dál v systematické prohlídce pokoje, až se dostal k vysoké skříni na šaty. Opatrně si do ní posvítil. Náhle zaslechl podivný šramot. Nijak ho to nevyděsilo, protože zvuk přicházel zvenku. Zdálo se mu, že vidí na okenním rámu obrys ptáka. Přistoupil blíž, aby se přesvědčil, co to doopravdy je. Vzápětí pochopil. Byly to ruce! Někdo se pokoušel vlézt do pokoje.

Biggles neměl mnoho času na rozmýšlení. Měl pouze dvě možnosti, bud přiskočit k oknu a utkat se s vetřelcem, který neměl o nic větší právo než Biggles být v tomto pokoji, anebo se někam schovat. Biggles dal přednost druhé možnosti, neboť povyk, který by se okamžitě strhl, by mu posloužil ze všeho nejméně. Proto přiskočil ke skříni a vtěsnal se dovnitř. Sotva za sebou přivřel dveře, objevila se v tmavomodrém obdélníku prozářeném hvězdami hlava muže. I v nejasném osvětlení Bigglesovi postačil jediný pohled — nebyl to běloch, ale Arab s turbanem na hlavě. Pohyboval se tiše a měkce jako kočka. Lehce se přehoupl do místnosti a stejně jako před chvílí Biggles, napjatě poslouchal.

V jednom okamžiku v Bigglesovi hrůzou málem ztuhla krev. Vypadalo to, že si Arab ke svému úkrytu zvolil skříň, k níž se rychle blížil. Ale náhle, jako by dostal jiný nápad, změnil směr a zmizel Bigglesovi z dohledu. Biggles byl zvědavý, jestli se ozve cvaknutí vypínače. Nestalo se však nic. Jako by se neznámý muž propadl do země. Všude bylo ticho jako v hrobě. Uplynula minuta, pak druhá — a nic se nedělo.

Nastalo napjaté čekání. Bigglesovi připadalo nekonečně dlouhé. Je ten chlap vůbec ještě v místnosti? Mohl snad nepozorovaně vyklouznout oknem? To Biggles vyloučil. Nebo snad otevřel dveře a vyšel do chodby? To jistě ne, v tom tichu by mu otočení klíče v zámku neuniklo. Co tedy dělá?

Takové byly Bigglesovy myšlenky, když stál ve své dusné skrýši a snažil se uklidnit bušící srdce. Jistě muselo uplynout dalších

deset minut a stále se nic nedělo. Biggles začal pochybovat o existenci neznámého. Nestvořila si ho jen jeho vydražená obrazotvornost? Napětí v místnosti zhoustlo. Biggles věděl, že to již dlouho nevydrží. Co kdyby se vrhl k oknu a zmizel dřív, než se Arab probere z překvapení? To by jistě dokázal, ale nechtěl riskovat, dokud to nebylo krajně nezbytné.

Potom bylo ticho náhle přerušeno. Z chodby sem doléhalo pravidelné ťukání. Biggles ten zvuk slyšel již mnohokrát, ale dosud nikdy mu nenahnal tolik strachu jako nyní. K pokoji se blížil invalidní setník, opíraje se o hole. Pak zvuk utichl a bylo slyšet slabé klepnutí. Biggles poznal, že si Stalhein opřel hole o zeď a nyní hledá klíče. Ve své vzrušené obrazotvornosti mohl sledovat každý jeho pohyb. Konečně zarachotil klíč v zámku. Pak se ozvalo ostré cvaknutí a vzápětí se v pokoji objevilo světlo. Von Stalhein vešel.

V tom okamžiku k němu přiskočil Arab. Rozmáchl se a Biggles zahlédl, jak se zaleskla ocel. Pokud si Arab myslel, že Němce překvapí, přepočítal se.

Nikdy v životě ještě neviděl Biggles někoho tak pohotově zareagovat. Von Stalhein se s veškerou silou odrazil k výpadu proti násilníkovi. Za výkon, který předvedl, by se nemusel stydět ani opravdový zápasník. Arab chtěl zasáhnout krk, ale Stalhein stočil trup, takže bodnutí o vlas minulo jeho rameno. Setníkovy hole spadly s rachotem na podlahu. Arab se mocným výpadem octl za setníkem, který se bleskově otočil a při tom se snažil vytáhnout pistoli, ale útočník po něm znovu skočil. Stalhein byl nucen použít obě ruce, aby zmařil jeho útok.

Arab se ale nemínil útoku na setníka jen tak vzdát. Opět se k němu vrhl a chystal se mu pravou rukou zasadit ránu, ale Stalhein ji zachytil levicí, zatímco druhou rukou se snažil nahmatat Arabovo hrdlo. V tomto postoji se potýkali několik vteřin a vypadali při tom jako nějaké sousoší. Oba mlčeli, pouze rychlé oddychování svědčilo o tom, že ze sebe vydávají maximum energie. Potom následovalo rychle za sebou několik bleskových, téměř nepostřehnutelných pohybů.

Biggles nevěděl, co se vlastně stalo. Jediné, co zřetelně viděl, byl nůž, který s cinkotem dopadl na zem. V témže okamžiku se Arab

setníkovi vysmekl a skočil do okna. Proletěl jím jako šíp, ale Němec jednal stejně pohotově. V okamžiku, kdy Arab mizel v okně, vyšlehl ze setníkovy pistole plamen. Ještě ani nedozněl výstřel a setník již byl v okně. S mrštností úhoře přehodil obě nohy přes zárubeň a zmizel Bigglesovi z očí.

Biggles nezaváhal ani na vteřinku. Vylezl ze své skrýše a již otvíral dveře na chodbu. Když doběhl k hlavnímu vchodu, zarazil se. Stráž, která tam měla hlídat, nikde neviděl. Nijak po ní nepátral a vyběhl ven. Nejraději by se viděl ve svém pokoji, ale vtom spatřil několik spěchajících postav, které přibíhaly z důstojnické jídelny k tvrzi. Nezbývalo mu nic jiného, než se vrátit zadem. Kdyby se s někým setkal, bude předstírat, že jde zjistit, kdo střílel. Z budovy se ozývalo bouchání dveří a směsice mnoha hlasů. Biggles si toho nevšímal. Běžel dál podle budovy a málem by vrazil do setníka. Skláněl se tam s jedním mužem, držícím stráž u vchodu do tvrze, nad bezvládným tělem. Tak přece Araba Stalhein dostal.

„Proboha, pane setníku," zvolal Biggles, „co se stalo? Co znamenal ten výstřel?"

„Nic zvláštního," odpověděl Němec chladně. „Ten chlap se mě pokusil zabít, to je vše. Je to jeden z arabských šejků, kteří se včera v noci účastnili nájezdu; tito ubozí hlupáci mně dávají za vinu, že útok ztroskotal. Kde jste se tu vzal?"

Biggles už měl na jazyku: „Byl jsem ve svém pokoji," ale cosi ho varovalo před neuváženými slovy. Místo toho řekl s úsměvem:

„Kochal jsem se krásnou nocí. Nejsem schopný sedět v pokoji za takového počasí. Proč se ptáte?"

„Protože jsem byl právě před chvílí ve vašem pokoji, abych si s vámi o něčem promluvil, ale vy jste tam nebyl," zněla chladná odpověď.

V Bigglesovi se zatajil dech, když si uvědomil, jak málo stačilo a dostal by se opět do nesnází. „Co jste potřeboval?" vyzvídal na setníkovi.

„Hrabě má pro vás nějakou práci, tím se teď ale netrapte, uvidíme se zítra ráno. Musím zde počkat, až odklidí tohle svinstvo, hrom aby to spral!"

Von Stalhein se dotkl Arabovy mrtvoly špičkou své kožené boty.

„Dobrá. Půjdu si tedy lehnout," odpověděl Biggles, když se k nim připojili další důstojníci a mechanikové z letiště.

Jakmile se Biggles dostal ze setníkova dohledu, utřel si kapesníkem obličej. „Hrom do toho!" zabručel. „Při tomhle řemesle si člověk ani na chvíli neoddychne. — Kdepak jste se tady vzal? — Měl jsem chuť zeptat se ho: A kde jste se tady u čerta vzal vy? Podle všeho setník nebyl v tom letadle, jež jsem při večeři slyšel startovat. Na mou duši, začínám příliš mnoho věcí považovat za samozřejmé. To by se mi brzy nemuselo vyplatit. A hrabě má pro mě úkol. Při trošce štěstí bych jich mohl dostat v téhle tramtárii ještě několik."

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

BIGGLES DOSTAL ŠACH

Druhý den časně zrána byl Biggles probuzen vojenským sluhou, který mu přinášel čaj. Biggles vstal, zapálil si cigaretu a sedl si k otevřenému oknu, aby ještě jednou v duchu probral výsledky svého dosavadního pátrání. Jak daleko pokročil? Kolik už toho ví o německém králi vyzvědačů El Šerifovi? Je schopný majoru Raymondovi vyložit karty na stůl tak, aby mohl požádat o přeložení ke své bývalé letce? Mohli by lidé od výzvědné služby na základě jeho informací dokončit, co zbývalo vyřešit? Nikoli, usoudil s pocitem lítosti. K usvědčení setníka von Stalhein by to jistě stačilo, ale je třeba ještě odhalit něco mnohem závažnějšího, než co na začátku tušilo jak vrchní velitelství, tak sám Biggles. Stopa vedla přes setníka. Byla sice neurčitá, ale mohla vést k odhalení příčiny většiny britských neúspěchů, což by mohlo dokonce zvrátit dosavadní průběh války. Stěží by se jiný agent dostal do tak výhodného postavení, jaké měl nyní Biggles. Proto tedy na něm tolik záleželo a proto zde musel setrvat.

Biggles již vůbec nepochyboval, že von Stalhein je král vyzvědačů El Šerif. Nedovedl si představit, že by zde byli dva němečtí vyzvědači, kteří by pronikali v převlečení za Araby na

britské území. O tom, že Stalhein používá tohoto krycího manévru, se mohl přesvědčit v oáze. A pak zde byla setníkova fingovaná tělesná vada. Jak Biggles tušil, Stalhein používal více metod, kterými chtěl zmást případné pronásledovatele. Setníkovo kulhání bylo velmi sugestivní a Němec svojí úlohu hrál tak přesvědčivě, že dokonce jeho snaha zanechat kulhání by byla považována za přetvářku. Nikdo si nedovedl setníka představit bez této tělesné vady. Podle Bigglesova mínění nic kromě špionáže nemohlo vést setníka k takovému předstírání.

Dále Biggles věděl, že Stalhein je stejně zdatný jako každý jiný zdravý muž. Že se uměl prát, to dokázal ve svém pokoji, když ho napadl neznámý Arab. Tehdy zahodil hole a rozběhl se k oknu stejně rychle jako profesionální sprintér. Setník hrál dvojí hru. Jeho hlavní působiště bylo v Zabale, kde ho všichni znali pod jménem Erich von Stalhein. V noci pod krycím jménem El Šerif odlétal za britské zákopy. Používal k tomu letadlo, které bylo vyhrazeno speciálně pro něj a k tomu účelu. Biggles si začínal byl jistý, že jeho dedukce jsou správné.

„Mají to dobře vymyšlené. Pilot tam s ním létá, přistane za britskými zákopy — na příklad někde v oáze — a vrátí se do Zabaly. Později pro něj ve smluvenou dobu přiletí," zabručel Biggles. „Provede to stejně jako tehdy Mayer, když mě naložil na poušti. Je dokonce možné, že na tomto místě obvykle vyzvedával setníka. Kdybych tam tak mohl být a přistihnout ho! Vsadil bych se ale, že už nikdy tohoto místa k přistání nepoužije, na to je příliš mazaný. Nedůvěřuje mi ani za mák, i když ve skutečnosti nemá žádný konkrétní důvod, aby mě podezíral. První možnost, jak ho dopadnout: zjistit arabské jméno, jež používá, když působí na britském území. Jedna věc mi ale není jasná — stín, který jsem viděl ve stanu. Je jisté, že setník v té době musel být někde na naší straně, jinak by se nedozvěděl, že jsem byl zajat, a nemohl by zajistit mé propuštění. Nebýt těchto okolností, považoval bych ten stín za výplod mé fantazie. Je poněkud zvláštní, že se o tom nikdy nezmínil, dokonce si ani neřekl o uznání. Ne, na tom nic divného není. Uff! Aby to spral ďas, já nevím…ledaže…"

Biggles ještě chvíli zamyšleně pozoroval poušť a bubnoval prsty do okenního rámu. „Asi bych měl zjistit, co si přeje pan hrabě," skončil Biggles své úvahy, a když byl hotový s ranní toaletou, odešel do důstojnické jídelny na snídani. Potom se odebral do tvrze. V kanceláři zastihl jen setníka, hrabě Faubourg se ještě nedostavil.

„Dobré jitro, Brunowe," pozdravil ho vlídně von Stalhein. „Opravdu podařený snímek, podívejte se!" Setník podal Bigglesovi poslední fotografii, kterou letec zhotovil nad vrakem hořícího letounu.

„Dobré jitro, pane setníku," odpověděl Biggles, vzal si fotografii a zevrubně ji prohlížel. Cítil na sobě upřený setníkův pohled. Když skončil znaleckou prohlídku, vrátil snímek setníkovi.

Byl by rád věděl, zda si Stalhein všiml toho, co on zaregistroval okamžitě. Snímek pořídil těsně nad zemí a pod ostrým úhlem. Byl na něm nejen zuhelnatělý dýmající vrak, nýbrž také poušť za ním. Napříč měkkým pískem, v němž Biggles přistál, bylo vidět nějaké pruhy; byly to koleje vyjeté koly podvozku. Začínaly v nevelké vzdálenosti od vraku a směřovaly nahoru do pravého okraje fotografie. Biggles vzhlédl k setníkovi, který z něj celou dobu nespustil oči; a spatřil v nich pobavený úsměv. Jinak jeho chladná tvář nevyjadřovala nic.

„Asi jsem se přeslechl, když jste říkal, že jste tam nepřistál?" poznamenal Němec tichým, lhostejným hlasem, v němž ale zaznívala obvyklá tvrdost a ocelový přízvuk.

Biggles se zamračil a odpověděl: „Ne, slyšel jste dobře! Proč se ptáte?"

„Inu, divil jsem se, kde se tam vzaly ty koleje."

Biggles se zasmál. „Oh, ty koleje?" řekl. „Ty jsou od vozíčku, který jsem zhotovil pro zraněného Mayera. Mohu vám nabídnout cigaretu?"

Biggles podal setníkovi pouzdro s cigaretami, jako by nebylo třeba dále se tou věcí zabývat. A skutečně, setníkovi jeho vysvětlení připadalo dostatečné.

Jistě," řekl von Stalhein pomalu, velmi pomalu. „Jak je možné, že jsem na to zapomněl?"

„Člověk nemůže vždycky na všechno myslet," podotkl prostě Biggles. „Co si ode mě přeje hrabě Faubourg, nevíte?"

„Právě přichází, řekne vám to sám," řekl odměřeně setník.

Biggles vyskočil a postavil se do pozoru. „Dobré jitro, pane majore!"

„Dobré jitro, Brunowe, brýtro, Erichu. Dnes bude zase horko," podotkl hrabě, přitahuje si židli ke stolu. Potom se podíval na Bigglese. „Řekl vám už Hauptmann von Stalhein, o čem jsme včera večer spolu hovořili?"

„Ne, pane majore."

„Dobrá." Hrabě si rozepnul tuhý límec u své blůzy.

„Nuže, věci se mají takto," pokračoval. Jak jistě víte, byl jste sem poslán hlavně proto, že znáte dobře Angličany a jejich jazyk. Mysleli jsme si, že byste mohl na sebe vzít i takové úkoly, které by pro lidi pocházející z Německa byly neproveditelné. Vy máte uniformu britského leteckého důstojníka a my zase britská vojenská letadla. Dosud ale ani jednoho nebylo plně využito. Vy jste zatím prokázal, že máte všechny kvality prvotřídního pilota, jemuž mohou být svěřeny ty nejobtížnější úkoly. V tomto ohledu jste vykonal pozoruhodné věci. Budete-li takhle pokračovat, některá z našich letek bude žádat, abyste k ní byl přidělen. Nyní ale přejděme k naší věci."

Biggles srazil podpatky.

„Jsem plně k vašim službám, pane majore. Já sám jsem už o tom uvažoval, ale domníval jsem se, že bude nejlepší vyčkat vašich rozkazů, neboť vy přece víte nejlépe, kdy nastane pravý čas k provedení nějakého zvláštního úkolu."

„Máte pravdu." Hrabě se otočil k setníkovi. „My z něho ještě uděláme dobrého německého důstojníka, Erichu," podotkl.

„Děkuji vám, pane majore," vyhrkl Biggles bez rozmýšlení německy.

„Podívejme se, tak vy už děláte pokroky i v němčině," pochválil ho hrabě a zachmuřil se.

Biggles se trochu začervenal, neboť mu ta slova uklouzla zcela bezděčně.

„Snažím se. Studuji mluvnici a z rozhovorů v jídelně se také mnoho naučím," vysvětloval hraběti.

„Báječné! Teď vám tedy konečně mohu říci, proč jsme se zde sešli," pokračoval hrabě. Zapálil si dlouhý černý doutník a chvíli soustředěně pozoroval jeho žhavý koneček.

„Včera večer jsem se zabýval myšlenkou poslat vás na jeden, dva dny na britské území, abyste se tam pokusil získat nějaké informace, které by nám mohly být užitečné, zejména o přípravách k útoku na naše zákopy. Podle našich dosavadních informací má být útok brzy zahájen nedaleko Gazy. Protivníkovi se podařilo zasadit nám pořádnou ránu, její význam však nesmí být přeceňován. Podařilo se jim to po dlouhé době a jak jsme se doslechli, na hlavním velitelství britské armády se z toho úspěchu náramně radují. Kdybychom jim to mohli vrátit, dostali bychom za to jistě velkou pochvalu."

„Chceš říci, že bys dostal velkou pochvalu ty, lišáku jeden!" pomyslel si Biggles, ale neřekl nic.

„Řekněte mi, Brunowe!" hrabě ztišil hlas. „Slyšel jste už někdy o muži jménem El Šerif?"

Kdyby hrabě vytáhl pistoli a vypálil z ní na Bigglese, nebyl by ho víc polekal. Jak se Bigglesovi podařilo uchovat si nehybnou tvář, to jemu samotnému zůstalo záhadou, neboť majorova slova v něm rozechvěla každý nerv. Letec chvíli předstíral, že přemýšlí; potom odpověděl.

„Jako bych to jméno někde zaslechl, ach ano, už to mám! Vzpomínám si, že hned první den v Kantaře jsem slyšel v důstojnické jídelně padnout několikrát to jméno, ale nevěnoval jsem tomu zvláštní pozornost."

„Pak vám to tedy povím. El Šerif byl… ehm… vyzvědač, německý vyzvědač. Říkalo se o něm, že je králem vyzvědačů, nejen zde v Palestině, ale vůbec na celém světě."

„Byl…?"

„El Šerif byl dopaden."

Biggles měl pocit, jako by se pod ním zahoupala podlaha, ale nepřestával se dívat zpříma na hraběte. S velkým úsilím se snažil nedat najevo, co si myslí.

„To je škoda!“ hlesl nakonec. Za nic na světě nemohl přijít na něco lepšího, co by řekl.

„Škoda? To je hotová tragédie, pohroma! El Šerif se včera chytil do lstivě nastražené pasti majora Sterna, jenž, jak asi víte, patří k nejzdatnějším špionům na britské straně.“

„Major Sterne?“ opakoval Biggles nejapně.

Hrabě přikývl. „To jsme se dozvěděli včera pozdě v noci. Informaci získal generální štáb naší armády ze svých tajných zdrojů. Britové o tom žádnou zprávu nevydali a my ani neočekáváme, že něco takového učiní.“

Von Stalhein si zapálil další cigaretu, jako by chtěl dát najevo, že ho ta zpráva nijak nevzrušila.

Biggles se snažil přemýšlet, ale nemohl. V jeho mozku zavládl naprostý zmatek. Vždyť všechny jeho dosavadní poznatky a hypotézy se tímto odhalením zhroutily! Sotva byl schopný sledovat, co hrabě říká.

„Nuže, je to tak. Britové ho jistě postaví před soud — před zvláštní soud — a my se už jen dozvíme — a to jistě brzy, že El Šerif skončil před popravčí četou. Pokud vůbec existuje nějaká šance na jeho záchranu, musela by být provedena blesková akce.“

„A co já v tom mohu udělat?“ vyhrkl Biggles.

„Vy se snadno dostanete na britské území. Doufal jsem, že byste se mohl pokusit o záchranu El Šerifa.“

Biggles málem propukl v hlasitý smích, měl pocit, že se z toho snad zblázní. Myslí to vážně, ten hrabě, že má on zachránit El Šerifa, když…? Bylo to všechno k popukání. Viděl ale, že hrabě čeká na odpověď

„Dobrá, udělám, co bude v mé moci,“ nabídl Biggles své služby. „Potřeboval bych ale od vás nějaké další podrobnosti, abych věděl, kde mám začít.“

Hrabě zavrtěl hlavou. „Vím jen, že El Šerif bude s největší pravděpodobností odeslán se zvláštním doprovodem do britského hlavního štábu. Jistě si ho budou chtít vyslechnout.“

„Nezbývá mi tedy, než okamžitě odletět a pokusit se udělat, co bude v mých silách,“ řekl Biggles zamyšleně a potom jistě pod

vlivem šťastného vnuknutí dodal: „V každém případě potřebuji vědět, jak ten El Šerif vypadá, abych ho byl schopný identifikovat.“

„Jistě,“ souhlasil hrabě. „El Šerif je ve skutečnosti, jak se nepochybně domníváte, Němec, ale bude oblečený jako Arab. Žil mezi nimi tak dlouho, že je jim skoro k nerozeznání podobný — vypadá jako Arab, mluví a myslí jako oni. Je vysoký, snědý, nejenom namaskovaný na hnědo, má dlouhé černé kníry, temné oči a nos jako jestřábí zoban. Není to sice příliš podrobný popis, ale je nejlepší, jaký jsem vám schopen dát. Kdyby se vám podařilo dostat se do jeho blízkosti, ukažte mu svůj prsten, a El Šerif bude hned vědět. Pokud mu jeho prsten nezabavili Britové, bude ho mít jistě také u sebe.“

„Dobře, pane majore, vyrazím tedy na cestu.“ Biggles se ani nenamáhal podívat se na setníka von Stalhein. Zasalutoval, obrátil se na podpatku a vyšel z kanceláře.

Ve svém pokoji unaveně padl na lůžko a dával průchod svému zklamání a zlosti, neboť měl pocity unaveného muže, který právě když si chtěl sednout, zjistil, že mu někdo odtáhl židli. Po tolika smrtelných nebezpečích a úzkostech si Biggles myslel, že problém rozlouskl a poslední, co zbývá v této hře ještě udělat je pozorně vynést svůj trumf. Avšak zjištění, že trumfy jsou bezcenné a stopa, již sledoval, bohužel falešná, v něm vyvolávalo pocit téměř nepřekonatelné sklíčenosti. Slabou náplastí na tento nezdar mu bylo vědomí, že jeho práce je vlastně skončena. Pokud Britové skutečně chytili El Šerifa, neexistoval další důvod, proč by měl Biggles setrvávat v Zabale. Z vojenského hlediska bylo jeho odvolání zcela přípustné, zvlášť když zde selhal. Avšak Biggles věděl, že nemůže s klidným svědomím ze Zabaly odejít, protože byl stále přesvědčený, že von Stalhein je do něčeho důležitého zapleten, o čem na britském hlavním velitelství nemají ani ponětí. Vždyť celá ta Faubourgova povídačka nemusela být pravdivá. Třeba si ji se setníkem vymysleli, aby britským vyzvědačům vytřeli zrak a zmátli stopy. Nebo naopak, mohlo jít o gigantický podfuk ze strany britské výzvědné služby, aby zmátli Němce nebo aby je vyprovokovali k akci, v níž by se prozradil ten pravý muž, jehož, jak Britové předstírali, jakoby chytili? Obě verze byly možné.

Biggles si nyní připadal jako člověk, jenž má za úkol rozplést klubko zašmodrchaných nití, z něhož vidí tucet konců, ale neví, který je ten pravý.

„Hrome, není to poprvé, kdy mně při téhle práci dochází dech, ale tohle už přestává všechno," bručel Biggles. „Asi bych s tím měl něco udělat a nejlepší bude vydat se na cestu. V Kantaře se pokusím zjistit, kolik je na celé věci pravdy."

Biggles se převlékl do uniformy britského leteckého důstojníka, přetáhl si přes ni kombinézu a odešel na přistávací dráhu. Mechaniky požádal, aby mu vytáhli stíhačku značky Bristol. Přesně za třicet minut přistál v Kantaře. Zajel až k hangárům a řekl důstojníkovi, majícímu tam službu, aby letadlo nechal stát na místě pro případ, že by je náhle potřeboval. Potom se vydal rovnou za majorem Raymondem do jeho stanu.

Zastihl ho, jak pracuje u svého stolu.

„Dobré jitro, Bigglesworthe…"

Ale Biggles byl příliš netrpělivý, aby se zdržoval nějakými obřadnostmi. „Je pravdivá ta povídačka, že jste chytili El Šerifa, pane majore?" zeptal se rovnou.

„Zcela pravdivá."

Biggles vykulil oči. „Nuže, ať se tedy propadnu do horoucích pekel!" zabručel. Jste si tím opravdu jistý — nebalamutíte mě?"

„Bůh chraň, nikoli. Ale jak ses o tom dozvěděl?"

„Řekl mi to dnes ráno hrabě Faubourg."

„Tak se tedy ani nezdržoval čekáním na oficiální zprávu."

„Zdá se. Jak se vám to podařilo?"

„Provedl to major Sterne. Již nějakou dobu byl El Šerifovi na stopě. On má své metody. Potom nastražil past a El Šerif, ačkoli je mazaný, přece se do ní chytil."

„Stejnou verzi jsem se dozvěděl od Němců," přikývl Biggles. „Začíná to vypadat, jako by to celé bylo pravda!"

„Také to pravda je. Měli jsme ho tady."

„Cože? Tady v Kantaře?"

„Totiž v Džebel Zaludu, v té vesnici za Kantarou. Tam je sídlo našeho Hlavního velitelství. Chtěli z něj vypáčit nějaké informace, ale nechce mluvit. Odmítá ostatně jíst a pít. Je to Arab, to víš?"

„Arab? Chcete říci, že je převlečený za Araba?“

„To by muselo být opravdu dobré přestrojení.“

„To bych řekl. El Šerif žil mezi Araby polovinu života. Takže se z něho Arab téměř stal, vypadá prý k nerozeznání jako oni. Říkal to sám hrabě Faubourg.“

„O tom nic nevím, ale pochopil jsem, proč nám tu nic nevychází. El Šerif patří, nebo spíš patřil mezi šejky, jimž jsme nejvíc důvěřovali. A navíc, stojí za ním většina Arabů.“

„Jak víte, že to je opravdu El Šerif?“

„Major Sterne si to ověřil ještě předtím, než ho chytil. Identifikovali jsme ho podle prstenu německé tajné služby, jaký máš i ty. Mám jej u sebe. Zde je. Také jsme u něj našli několik velmi zajímavých písemností — plány britských zákopů, opevnění a tak dále.“

Biggles uchopil prsten, který major Raymond hodil na stůl a se zájmem si jej prohlížel. „Rád bych se na toho chlapa podíval,“ pronesl zamyšleně.

„To se dá zařídit, ale nevím, jestli to má nějaký smysl. Budeš si však muset pospíšit.“

„Pročpak?“

„El Šerif byl dnes ráno postaven před vojenský soud, zvlášť pro tuto příležitost ustanovený, a byl odsouzen k trestu smrti zastřelením.“

„Kristepane! Kdy má být vykonán rozsudek?“

Ještě dnes, každou chvíli. Je to příliš prohnaný chlap, nemůžeme ho tu dlouho nechávat jen tak dřepět. Do západu slunce bude zastřelen.“

Biggles sevřel rty. „To je hloupé,“ řekl.

„Co se ti na tom zdá být hloupé?“

„Němci mě sem poslali, abych ho zachránil!“

Teď byla řada na majorovi, aby se vyděsil.

„To myslíš vážně?“ zeptal se nedůvěřivě Bigglese.

„Naprosto vážně.“

‚A co hodláš v té věci podniknout?“

„Teď už nic. Jsem z obliga. Chlapa jste dostali a tím končí pohádka, pokud se nepletu.“

Jsem stejného mínění, a proto jsem za tebou poslal Laceye.“

„Co jste udělal?“

„Poslal jsem za tebou Laceye. Když jsem nechtěl riskovat, abys zbytečně přišel v Zabale o krk, neměl jsem na vybranou.“

„Kde je nyní Algy?“

„Odletěl těsně předtím, než jsi zde přistál. Nejspíš se právě chystá provést akrobatický kousek a shodit ti zprávu do olivového háje. Škoda, že jste se minuli, ale já jsem nemohl tušit, že se dozvíš tak brzy o zatčení El Šerifa.“

Biggles moudře pokýval hlavou. „Že to Němci udělají, to jste podle mého mínění mohl docela dobře tušit, měli pro to náramně dobrý důvod,“ prohlásil Biggles. „Už jsem se párkrát spálil a vím, že předem se nelze spoléhat na nic. Na mou věru! Vzdušné souboje jsou proti tomu všemu hračka.“

„Nuže, co nyní uděláš? Jistě si dovedeš představit, jak mi celá ta záležitost leží na srdci.“

„Nuže, z pouhé zvědavosti bych si nejdřív rád poklábosil s tím umouněncem, jenž se jmenuje El Šerif.“

„Rozumím. Po tom, co jsi pro nás udělal, bychom ti stěží mohli odmítnout takové přání. Nějak to zařídím,“ řekl major Raymond a uchopil telefonní sluchátko.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

PSI HONÍ ZAJÍCE

Za dvě hodiny nato seděl Biggles opět ve stanu majora, Raymonda. Zatímco major cosi psal, Biggles seděl s obličejem zabořeným do dlaní.

„Co tomu říkáš?“ zeptal se major a podal Bigglesovi dva listy papíru. „To první je úřední oznámení o vykonání rozsudku, jež bude vydáno dnes v noci v tajném rozkaze, druhé je oznámení pro tisk. Přirozeně hodláme z této věci vytěžit co nejvíc. Je to dobrá propaganda a sousto pro obecenstvo doma. Konečně si musí uvědomit, že jsme stejně dobří jako Němci.“

Biggles si přečetl obě zprávy. „Zdá se, že to nemá žádnou chybu, pane majore," řekl a podal mu je zpátky. Já už musím letět," řekl a vstal.

„Stále trváš na tom, že se vrátíš do Zabaly?"

„Nijak tam netoužím letět, pane majore, to, si nemyslete, ale domnívám se, že je mou povinností dopátrat se pravdy ohledně setníka von Stalhein. Řekl jsem sice, že se tam už nevrátím, ale rozmyslel jsem si to. Ostatně, dlouho už tam nezůstanu. Jakmile půjde do tuhého, zabalím to a budu se hlásit tady."

„Jak si přeješ," souhlasil major.

Biggles při odchodu řekl: „Tedy prozatím na shledanou, pane majore. Pozdravujte ode mě Algyho, až se vrátí."

„Algy je už možná tady. Nechceš se chvíli zdržet a promluvit si s ním?"

„Mám už naspěch, kromě toho nevím o ničem důležitém, co bych s ním musel projednat," rozhodl se Biggles.

Pohroužený v myšlenky ubíral se k hangáru, kde zanechal letadlo. Po hladkém startu vystoupal do potřebné výšky. Svému okolí nevěnoval vůbec pozornost, neboť měl plnou hlavu starostí.

Pokud byl na britském území, nemusel se ničeho bát, a nad německými zákopy ho před útokem chránily bílé pruhy na křídlech jeho stíhačky.

Ze zamyšlení ho vytrhl až štěkot kulometu. Před chvílí sice zahlédl velkou formaci stíhacích letounů značky Pfalz, ale nestaral se o ně a dál se držel přímého kurzu na Zabalu. Teprve když se štěkot kulometu ozval z účinné palebné vzdálenosti, probudil se z nečinnosti. Biggles se zhrozil nad svojí neopatrností a provedl obrat.

„U všech ďasů, snad si ti chlapi nemyslí, že si se mnou budou hrát?" vyhrkl Biggles, vyrovnal letadlo a dostal se tak přímo do roje německých letadel. „Ti chlapi jsou asi slepí," dodal Biggles a strhl prudce svou stíhačku do strmé zatáčky, aby jim ukázal bílý pruh na horní nosné ploše křídla. Ale buď Němci značku nezahlédli, nebo si jí schválně nevšímali, neboť se opět vrhli na Bigglese se štěkajícími kulomety a se zřejmým úmyslem sestřelit ho.

Bigglesovi bylo jasné, že to není samo sebou, ale neměl čas, aby se divil. Musel jednat rychle, pakliže chtěl uniknout osudu, který tak

často přichystal jiným letcům. Vyvstala před ním další záhada; na začátku byl přesvědčený, že se jedná o omyl a letci na něj přestanou střílet, jakmile si všimnou bílých pruhů, ale stalo se něco jiného. Snažili se ho zabít. A protože jich byla taková přesila, bylo pravděpodobné, že se jim to povede. Kdyby zde zastupoval britské letectvo, nijak by ho to nemrzelo. Pustil by se prostě do boje, jak to nejlépe dovedl, a bojoval by tak dlouho, dokud by letadlo drželo pohromadě. Vždyť už se utkal s větší přesilou a podařilo se mu vyváznout.

„Kdybych některého z nich sestřelil, nemělo by už cenu do Zabaly se vracet," pomyslel si Biggles zoufale a tak místo boje se točil sem a tam, otáčel střídavě pravým i levým kormidlem, aby se vyhnul krupobití střel, které na něj pršelo ze všech stran.

Biggles měl jedinou možnost — utéci. Buď zpátky do Kantary, nebo do Zabaly, která byla mnohem blíž. Raději by se sice spustil dolů vývrtkou a přistál, ale země pod ním byla samý balvan. Nicméně přece strhl letadlo do vývrtky s úmyslem letět tak nízko nad zemí, jak jen to bude možné a skákat přes balvany a křoviska až do Zabaly. Když se ohlédl, zjistil, že celá letka Pfalzů za ním letí také ve vývrtce! Ve výši asi sto metrů nad zemí se Biggles vyrovnal. Potom povolil řídící páku dopředu, až kola podvozku doslova klouzala po balvanech. Přitom kličkoval ze strany na stranu, aby znesnadnil kulometčíkům míření. Letka Pfalzů za ním hřměla jako smečka honících psů, která pronásleduje zajíce.

Tu a tam zaslechl štěkot kulometu, a občas i úder olova, ale hrozil mu jen zásah zbloudilou kulkou. Němci museli svá letadla vyrovnat trochu výš a dostali se tak do stejných nesnází jako potápěč, jenž ví, že voda, do níž se chystá skočit, je příliš mělká, a skočit příliš hluboko znamená narazit na dno. V tomto případě se tedy německá letadla nemohla odvážit „zhoupnout" svůj cíl, jelikož piloti měli strach, že narazí do země. Nezbývalo jim nic jiného, než se držet vzadu a střílet na dálku. Biggles jim to nijak neusnadňoval. Každé tři vteřiny měnil kurz jako sluka, která zaslechla výstřely lovců.

Takový způsob létání vyžaduje chladnou hlavu a pevné nervy. Biggles měl obojí. Tyto schopnosti získal v četných vzdušných

soubojích, jichž se zúčastnil ve Francii. Nyní musel mít oči i vzadu. Bylo třeba kontrolovat situaci před sebou a zároveň dávat pozor na smělejší letce, kteří se občas pokoušeli přiblížit až k němu. Kdyby Biggles včas nestočil letadlo do pravého úhlu, poskytl by útočníkovi čas nutný k míření.

Bigglesovo postavení bylo povážlivé, ale musel se zasmát, když se lovci přehnali nad hlavami jezdecké eskadry, jíž se splašili koně a rozutekli se do všech stran. O chvíli později viděl, jak automobil německého štábu, ujíždějící po silnici, náhle zabrzdil, a generál v parádní uniformě prorazil hlavou přední sklo.

Když se Biggles přiblížil k Zabale, piloti německých stíhaček zdvojnásobili své úsilí. Snad si mysleli, že britské dvousedadlové letadlo hodlá bombardovat jejich letiště a proto se ho snažili dostat. Biggles neměl nejmenší ponětí o tom, kde přistane. To, co předvedl, bylo neobvyklé, a rozhodně to stálo za podívanou. Přiškrtil plyn, sklouzl po křídle ze své výšky posledních několika metrů, pak letadlo vyrovnal a bouchl jím napříč větrem na vyprahlou plochu. Letadlo se řítilo přímo proti hangárům a již se zdálo, že srážka je nevyhnutelná.

Biggles se vyklonil z kabiny, aby měl pořádný výhled a uviděl, jak mechanici spěšně odtahují letadlo, stojící mu v cestě. Ti méně odvážní se rozutekli, jako když střelí do hejna vrabců. Letadlo konečně začalo ztrácet rychlost a ve vzdálenosti padesáti metrů před přistávací dráhou Biggles zatnul zuby a pohnul směrovým kormidlem a křidélkem. S napětím čekal, jestli se mu nezhroutí podvozek. Ozvalo se příšerné skřípění a vrzání, ale kola ten nápor vydržela. Letoun se stočil do strany a majestátně vjel na přistávací dráhu.

Hrabě Faubourg a setník von Stalhein, kteří slyšeli střelbu, se vyřítili ven. Měli tak tak čas uhnout letadlu, zajíždějícímu před tvrz. Řada mechaniků sledovala toto dramatické přistání s vyděšenými výrazy.

„Co si, člověče, vlastně myslíte?“ zařval hrabě, bledý zlostí.

Biggles vystoupil z kabiny a než odpověděl, odsunul si z očí brýle. „Přes veškerou úctu, kterou k vám chovám, pane majore, myslím, že tuto otázku byste měl spíš položit pilotům tamté letky,“ řekl trpce a ukázal k nebi.

„Co tím myslíte?“ zeptal se hrabě a podíval se na stíhačky, z nichž některé už přistávaly a ostatní kroužily kolem, než na ně přijde řada.

Biggles se zadíval upřeně na setníka. Náhle mu blesklo hlavou nové podezření. „Vaši piloti se mě ze všech sil snažili sestřelit, pane majore,“ řekl Biggles hraběti. „Prohlédněte si moje letadlo,“ dodal a div se nezajíkl vztekem, když si pomyslel, že uhádl rozluštění této hádanky. Von Stalhein mu stále nedůvěřoval a schválně na něj poštval letku. To samozřejmě byl nejsnadnější způsob, jak se ho mohl zbavit bez dlouhého vyšetřování a bez formalit vojenského soudu.

Hrabě si prohlížel otvory po střelách a vypadal opravdu překvapeně. „To nechápu,“ řekl s rozpačitým výrazem v obličeji. „Rozumíte tomu vy, Erichu?“ obrátil se na setníka, jenž zavrtěl hlavou.

„To se jistě vysvětlí,“ řekl pak klidně. Již přicházejí piloti stíhaček, snad nám řeknou, o co šlo.“

Piloti stíhaček vypadali zaraženě, když spatřili, kdo řídil letadlo, po němž stříleli. Nikdo z nich nebyl schopen ze sebe vypravit ani slovo. Hrabě se díval tázavě a setník von Stalhein se potutelně usmíval. Biggles si prohlížel jednoho po druhém a nakonec se zeptal. „No tak, co to mělo znamenat?“

Jeden z pilotů řekl cosi napolo omluvně hraběti. Biggles pouze rozuměl slovům „značky na křídlech“.

Hrabě Faubourg se obrátil k Bigglesovi. „Tenhle pilot říká, že vaše letadlo nemá na křídlech smluvené označení,“ zvolal.

„Že nemá označení?“ řekl zvýšeným hlasem Biggles. „To není možné!“ Rychle se vyšvihl na bok trupu, odkud bylo vidět na horní nosnou plochu. Byla natřená předepsanou okrovou barvou, ale nikde ani stopa po bílém pruhu!

Biggles nevěřil svým očím. Snažil se pochopit, co uviděl, ale nějak se mu to nedařilo. To vypadalo jako nějaký zázrak. Biggles seskočil a šel se podívat na výrobní číslo letadla. Hned byl doma. Nebylo tam číslo letadla, s nímž ráno odtud odstartoval! Z nějakého důvodu, jemu neznámého, mu bylo letadlo v Kantaře výměněno.

Musel to udělat někdo během těch tří hodin, kdy byl u Raymonda.

Biggles se s velkou námahou uklidnil a obrátil se k hraběti. „Ten pilot má pravdu," řekl, „na křídle není bílý pruh. Ale mě se na vysvětlení neptejte, já ho neznám. Domnívám se, že mi letadlo bylo záměrně vyměněno, když jsem byl v Kantaře."

Hraběte sice nepřesvědčil, ale protože hrabě sám na nic lepšího nepřišel, upustil od dalšího vyptávání a mávl jen rukou. „Pojďte do mé pracovny, Brunowe, potřebuji s vámi mluvit," řekl major a zmizel ve tvrzi se setníkem po boku.

Biggles je okamžitě následoval. Než vešel do tvrze, oslovil jednoho z pilotů Pfalzů, o němž věděl, že trochu rozumí anglicky.

„Jak je možné, že jste byli právě v tom úseku, když jsem se vracel do Zabaly?"

„Inu, býváme tady někde nablízku," odpověděl Němec, „také když jsme dnes startovali, von Stalhein nám oznámil, že se zde budou patrně pohybovat nějaká britská letadla."

„Ach, děkuji vám," řekl Biggles. Potom se odebral za oběma muži do kanceláře.

„Tak jak to vypadá na druhé straně?" zněla otázka, kterou hrabě pozdravil Bigglese, jakmile se objevil ve dveřích.

„Je mi líto, pane majore, ale přišel jsem pozdě, nedalo se už nic podniknout," odpověděl Biggles stručně.

„Pozdě?"

„Šejk Harun Ibn Said, známý pod jménem El Šerif, byl dnes ráno postaven před zvláštní britský vojenský soud a byl odsouzen k trestu smrti zastřelením pro špionáž," oznámil Biggles tichým hlasem. „Rozsudek byl vykonán okamžitě, protože Britové nechtěli zbytečně riskovat, aby jim tak nebezpečný muž znovu unikl na svobodu. Jistě to nevím, ale předpokládám, že dnes v noci o tom vydají oficiální zprávu."

Hrabě si pomalu sedl na židli a podíval se na setníka von Stalhein. Biggles se na něho také zadíval a zdálo se mu, že v jeho očích zahlédl vítězoslavný záblesk. Na několik minut se rozhostilo ticho, které bylo přerušeno hrabětem Faubourgem, jenž si klepal tužkou do zubů.

„Ach ano," řekl nakonec a pokrčil rameny, „pohořeli jsme, to je pravda, ale udělali jsme, co bylo v našich silách. Dozvěděl jste se ještě něco za tu dobu, co jste tam byl?"

„Pouze jsem zaznamenal, že je tam náramně rušno, pane majore."

„To už víme. Nic jiného?"

„Ne, pane majore."

„Jaký důvod jste si vymyslel pro svůj dnešní přílet do Kantary?"

„Stejný jako předtím. Řekl jsem, že jsem dopravní pilot. Ti tam neustále přistávají a odlétají, nikdo je nevyslýchá."

„Dobře. Tak to je zatím všechno."

Biggles zasalutoval a vyšel z tvrze přímo do pražícího slunce. Neodebral se ale do svého pokoje. Jak další příhoda ukáže, byl to šťastný nápad. Místo toho zašel do hangáru britských letadel. Potřeboval si ověřit teorii, kterou si vytvořil během rozmluvy s hrabětem. Několik mechaniků zde opravovalo poškozený Bristol. Zalepovali dírky malými proužky potahu. Biggles kolem nich prošel k letadlu značky Pup a položil ruku na jeho motor. Pouhým dotekem zjistil, co potřeboval vědět. Motor byl ještě teplý.

„Teď už vím, odkud vítr fouká!"

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

NEVÍTANÝ NÁVŠTĚVNÍK

„Tak přece to má na svědomí ten prohnaný Erich," zabručel Biggles, odebral se do svého pokoje a převlékl se do německé uniformy. Jeden chybný krok — a ten chlap se na mě vrhne jako tygr. — Ale copak se to tamhle děje, to bych rád věděl?" přerušil Biggles svoji samomluvu. Vyklonil se z okna a u brány letiště uviděl stojící automobil, z něhož zřejmě před chvílí vystoupil neznámý muž. Až sem bylo zřetelně slyšet, jak se dohaduje s německým poddůstojníkem, který velel stráži v bráně.

Biggles z cizincových gest usoudil, že se domáhá vstupu na letiště. Byl však v civilu, a to se nejspíš moc nezamlouvalo

strážnému, jenž navíc vyjadřoval nespokojenost s návštěvníkovou legitimací, kterou právě prohlížel. Biggles si všiml kufru, stojícího opodál. Bylo na něm napsáno cizincovo jméno. Když si je Biggles přečetl, zatajil se v něm dech. Chytil se tak pevně okenního rámu, až mu napětím zbělely klouby na rukou. Jméno napsané na kufříku bylo — L. BRUNOW!

Biggles zůstal chvíli stát v němém úžasu, neschopen se pohnout. V jeho situaci by bývalo nejrozumnější, kdyby se okamžitě sebral, skočil do prvního letadla a přeletěl na druhou stranu zákopů. Ačkoli mu bylo jasné, že se dostal do úzkých, neudělal to. Místo toho si uložil do kapsy revolver a pospíchal k bráně.

„Copak se tady děje?“ zeptal se velícího poddůstojníka německy. Byla to jedna z těch několika málo vět, jež se naučil nazpaměť.

Poddůstojník zasalutoval a rychle na něj cosi vychrlil. Biggles mu samozřejmě vůbec nerozuměl, takže mu nezbývalo nic jiného, než sehrát malou komedii. Pokynul důstojníkovi a naznačil mu, že cizince dobře zná a že si ho bere na starost. Zároveň zvedl cizincův kufr tak, aby strážný nemohl jméno na něm napsané přečíst.

Skutečný Brunow — neboť Biggles nijak nepochyboval o jeho totožnosti — si stíral kapesníkem pot z obličeje.

„Umíte anglicky?“ zeptal se omluvně muž. „Obávám se, že moje němčina není nejlepší.“

„Tlošku,“ odpověděl Biggles přihlouple. „Rozumím téměš vše, ale neumím pšíliš mluvit.“

„Chvála bohu. Nemohl byste mi ukázat, jak se dostanu do kanceláře hraběte Faubourga? Mám pro něj velmi důležitou zprávu.“

„Ano, jistě, tovedu vás tam,“ nabídl se zdvořile a hned mu bleskla hlavou myšlenka: „To bych řekl, že máš důležitou zprávu!“ A potom nahlas pokračoval: „Pan rábě plavě otešel plyč. Vy pudete mít šísen po taková cesta na slunce. Já teď jít do svého bytu tlochu se napít, snad vy jít se mnou?“

„Děkuji, půjdu s vámi rád,“ odpověděl Brunow vesele. „To vedro je opravdu nesnesitelné.“

„To bylo stlašné,“ souhlasil Biggles a vedl cizince do svého pokoje. Vůbec však nevěděl, co si s ním počne.

Zatímco Biggles chystal sklenice k pití, sifonovou láhev se sodovkou a koňak, který měl schovaný pro návštěvy, Brunow se svalil do křesla. Byl tak unavený, že ani nezpozoroval, jak mu Biggles naplnil sklenici lihovinou skoro až po okraj. Sobě si Biggles nalil jen sodovku a lítostivě poznamenal, že po prodělané úplavici má od lékaře zakázáno pít alkohol. Brunow se zhluboka napil jako člověk, jenž má pořádnou žízeň. Hostitel se tvářil spokojeně, ačkoli mu příliš do smíchu nebylo. Vždyť stačilo, aby Brunow odešel za hrabětem a předal mu svoji zprávu. Tím by byl Bigglesův osud zpečetěn.

„Co myslíte, jak dlouho bude hrabě pryč?“ vyzvídal Brunow a položil na stůl sklenici, kterou si znovu naplnil koňakem.

„Nevím přesně, jak dlouho to bude trvat, možná pár hodin, možná den,“ odpověděl Biggles, snaže se přitom o co nejlepší německý přízvuk. „Proč, jde o něco důležitého?“

Brunow si znovu přihnul. „To bych řekl,“ odpověděl a uvelebil se pohodlně v křesle. Jde o věc mimořádně důležitou, o níž nemohu mluvit,“ dodal trochu vychloubačně.

Biggles si tiše hvízdl. Bylo mu jasné, že má před sebou pořádného ješitu a hned se chystal plně toho využít. „Tak, a proto poslali vás,“ zvolal.

Jistě. Poslali mě sem až z Berlína, abych zprávu předal osobně. Nechtěli totiž riskovat její prozrazení.“ Pak se naklonil k Bigglesovi a důvěrným hlasem mu oznámil. „Asi bych vám to ani neměl říkat — ponechte si to pro sebe — ale uvidíte pěkný tanec, až si promluvím s hrabětem.“

Biggles se zasmál a znovu naplnil obě sklenice. „To by nebylo nic nového,“ řekl. „My od štábu jsme zde na to zvyklí.“

„Ale tenhle případ, ten není jen tak nějaký,“ řekl Brunow a šelmovsky na něj zašilhal.

Biggles se zatvářil, jako by pochyboval o pravdivosti pronesených slov, což se Brunowa dotklo.

„Co byste řekl tomu, že tady — přímo v Zabale — je špion?“ zeptal se bojovně.

Biggles pokrčil rameny. „To by byl jistě poprask, tady, kde po vyzvědačích není ani stopa,“ odporoval si s tím, co řekl před chvílí.

V chování Brunowa se začaly projevovat účinky alkoholu a vedra. Položil nohy na stůl a podíval se zamračeně na Bigglese. „Copak si myslíte, že nevím, o čem mluvím?“ zeptal se chladně. „Ještě mi řekněte, že jsem opilý,“ dodal pohoršeně jako člověk, který je na nejlepší cestě opít se.

„To by mě ani ve snu nenapadlo, podezírat vás, že jste opilý,“ odpověděl Biggles s velmi dobře zahraným překvapením.

„Všichni, co jsme tady, pijeme tak dvě láhve denně. Dáte si ještě trochu?“ Aniž počkal na odpověď, znovu naplnil sklenice. V duchu se divil, jak lehkovážně si počíná člověk s tak důležitým posláním. „Nuže, buď on – a nebo já,“ pomyslel si.

„Poslechněte, to je ale legrace,“ pokračoval Brunow důvěrně, „já nejsem vlastně Němec, ale nabídl jsem své služby Německu. Když jsem přijel do Berlína, co myslíte, že se mnou udělali?“

„Neumím hádat,“ přiznal se Biggles.

„Vsadili mě do basy,“ prohlásil cizinec a sáhl po své sklenici.

„Do basy?“

„Do vězení — víte?“

„Donnerwetter,“ zabručel Biggles a podíval se vyděšeně na Brunowa. „Představte si,“ pokračoval Brunow zadumaně, „že nějaký ouřada s tuhým límcem mi řekl, že jsem se u nich už jednou přihlásil a sloužím jako agent. Co byste tornu řekl, kdyby vám někdo něco takového tvrdil?“

Biggles zakroutil nevěřícně hlavou. „To není možné!“ zvolal.

„Já jsem jím řekl přesně totéž,“ dušoval se Brunow a byl čím dál upovídanější. „Ale nejpodivnější je, že ten chlap měl pravdu. Dovedete to pochopit, he?“

„To není možné!“

„Není možné! Ha, ha, ha! To je všechno, co na to řeknete? Já jsem jim ztropil pořádný kravál a ukázal jim svoje papíry. Když si je ověřili, začali v tom čuchat nějakou čertovinu. A pak nastal poprask. Abych vás dlouho neunavoval, zjistili, že jeden lotr si vypůjčil moje jméno a vydává se za mě — za mě! Copak mi řeknete teď?“ rozvázal chlap.

Biggles se dostal do nepříjemné situace. Nemohl nic říci, ačkoli o celém případu věděl mnohem víc než Brunow. „To je velmi zlé," zabručel s pochopením.

„Velmi zlé!" vybuchl Brunow a vstal z křesla. „To si neuvědomujete, že ten chlap je špion? A já jsem to kvůli němu slízl," řekl trpce a ztěžka se posadil do křesla. „Němci se domnívají, že se jedná o nějakého Bigglesworth a, který zmizel z Francie, ačkoli mě udivuje, jak na to přišli. Ale ať už je to kdokoli, teď je tady v Zabale!"

Biggles mu třesoucí se rukou nalil další sklenici. V tichu, jež panovalo v této podvečerní hodině, se Brunowův hlas nebezpečně rozléhal. „Snad ho nikdo neslyší," pomyslel si Biggles.

„Tak vy jste tady, abyste skoncoval s tou komedií, ale kvůli tomu se přece nemusíte rozčilovat," uklidňoval ho Biggles.

„Kdo si myslíte, že jste, abyste mě mohl napomínat?" zafuněl Brunow. Zřejmě si uvědomil, že toho řekl víc, než měl. „Jak rád bych viděl toho lotra před popravčí četou! Už se nemohu dočkat, až ji jednu koupí!" vyhrkl Brunow.

„Snad se vám to poštěstí," řekl mu Biggles.

„Proto jsem také přijel. Z Berlína nejprve chtěli poslat telegram, potom pro změnu dopis, ale nakonec se rozhodli pro zvláštního posla. Pověřili mě tím úkolem — a tak jsem tady," vytahoval se Brunow.

„Co kdybyste si dal ještě jednu sklenku?" usmál se Biggles a v tom okamžiku, jak to řekl, si uvědomil, že zašel příliš daleko. V Brunowových očích, podlitých krví, se objevilo podezření.

„Poslechněte, co máte vlastně za lubem?" zavrčel. „Vy se mě snažíte opít?"

„Opít?" Biggles to vyslovil tak, jako by tomu slovu nerozuměl.

„Ano — ožrat… ochlastat! Vy si zde sedíte a pijete vodu, mě ožíráte koňakem a přitom ze mě taháte rozumy! Znáte toho holomka Bigglesworth a? Jak by ne, musel jste se s ním setkat, když tady sloužíte! Tak je to! Vy se s ním kamarádíte — nebo…"

Biggles sledoval, jak se opilý Brunow snaží porozumět tomu, co právě řekl, a dát to dohromady s tím, co už věděl. Avšak v podnapilém stavu se nemohl pořádně soustředit. Potom se mu v

očích objevil záblesk poznání. Potřeboval se už jen ujistit, že se nemýlí. Zadíval se pozorně Bigglesovi do tváře. S obličejem plným nenávisti vyskočil z křesla, popadl láhev koňaku a byl by jí mrštil po Bigglesovi, ale jak byl opilý, vrazil do stolu, jenž se s rachotem převrátil. „Vy zločinče!“ zařval Brunow. „Vy jste…“

Biggles se vyhnul láhvi, která by mu, kdyby včas nezareagoval, jistě rozbila hlavu, a potom ho chytil za krk. Nebyl na tak nenadálý útok připraven. V duchu si vyčítal, že byl málo ostražitý a Brunowa podcenil. Teď mu musel za každou cenu zabránit, aby si přivolal pomoc.

Pravou rukou ho dusil, aby potlačil křik, který se mu dral z hrdla, levicí ho chytil za ruku, v níž stále držel láhev. Bigglesem projela vlna bojovnosti. Snad poprvé v životě se dostal do těsné fyzické blízkosti nepřítele a bylo překvapivé i pro něj samotného, s jakou prudkostí reagoval. Když si představil, že tento cizí muž je nejen jeho nepřítel, ale i zrádce, vjel do něj vztek.

„Ano, já jsem Bigglesworth!“ procedil skrz sevřené zuby. „Ty špinavá, zrádná kryso!“

Ale Brunow nebyl žádný věchýtek. Byl jen o trochu starší než Biggles, ale byl urostlý a silný. Kdyby předtím nepil, mohl by svých fyzických předností využít. Ale v tomto stavu mu nebyly nic platné, sílu mu dodával jen pud sebezáchovy.

Dvojice zápasící v pevném objetí ztratila rovnováhu a svalila se na postel. Chvíli oba muži leželi bez hnutí, lapajíce po dechu. Potom sebou Brunow škubl a snažil se vyprostit ze železného sevření, ale protože ho Biggles držel pevně za zápěstí, nevysmekl se mu, jen ho stáhl z postele. Tak se oba zřítili na podlahu. V příštím okamžiku oba stáli znovu na nohou. Brunow stále ještě nemohl popadnout dech a tak alespoň zvedl láhev k úderu, ale nebyl dost pohotový. Biggles uskočil mrštně jako kočka a dostal se za jeho záda. Přitom vytrhl pistoli z kapsy, a než se vrávorající Brunow stačil vzpamatovat, udeřil ho tvrdě rukojetí pistole do týla.

Muž se pod úderem zapotácel a vzápětí se jeho těžké tělo zhroutilo na zem.

Biggles stál bez hnutí; naslouchal, zda někoho nepřilákal hluk způsobený rvačkou. S hrůzou zjistil, že se k jeho dveřím blíží pomalé kroky, doprovázené povědomým klap, klap dvou berlí.

Rychle přiskočil k Brunowovi, zastrčil ho pod postel, kufr s jeho jménem kopl za ním. Potom postavil převržený stůl, na něj láhev s koňakem a jednu sklenici. Sbíráním střepů z druhé sklenice se již nezdržoval. Pistoli schoval pod polštář a sám si lehl na postel. Zbyl mu čas tak na zavření očí.

Když se Stalhein objevil na prahu, chvěl se v Bigglesovi každý nerv. Cítil, jak se na něj dívá.

Biggles nevěděl, jak dlouho tam setník stál. Neslyšel ho odcházet. Trvalo mu dlouho, než se odvážil otevřít oči. Když spatřil, že dveře jsou zavřeny a pokoj je prázdný, přiskočil k oknu. Zahlédl ve večerním šeru von Stalheina, kulhajícího k tvrzi.

„Určitě si myslí, že jsem se opil," napadlo Bigglese, jenž se okamžitě pustil do práce.

Nejdůležitější teď bylo něco provést s Brunowem. Za jak dlouho Němci zjistí, že Brunow zmizel, to Bigglese nezajímalo. Jeho jedinou starostí bylo dostat ho někam, kde by mu nemohl uškodit. Ale jak a kam? Předem vyloučil dvě možnosti: zabít ho a skrývat ho ve svém pokoji. Nakonec se rozhodl, že Brunowa odvleče do stíhačky a odletí s ním do Kantary. Zatím si ale nedokázal představit, jak to provede. „Kdybych mohl vytáhnout Bristola z hangáru, pak bych to snad zvládl. Když ale odejdu z pokoje, budu tady muset Brunowa nechat," to všechno se mu nyní honilo hlavou.

Nejprve vyndal pistoli zpod polštáře a zastrčil ji opět do kapsy. Potom vytáhl Brunowa. Z natrhaných pruhů ručníku zhotovil pouta, jimiž mu pevně svázal ruce i nohy, dále udělal roubík, kterým mu ucpal ústa. Takto zneškodněného Brunowa opět zasunul pod postel. Venku již byla skoro tma. To byla příznivá okolnost — Bigglesova šance dostat Brunowa do letadla se zvětšila. Co tomu řeknou mechanici, až bude chtít Biggles vytáhnout letadlo z hangáru, to ho příliš nezajímalo, jen se obával, aby mu nekladli nějaké překážky. Mechanici právě končili s prací a šikovatel, který jim velel, se na Bigglese překvapeně podíval, když ho požádal o dvousedadlové letadlo, stojící na rozjezdové dráze.

„Měl bych brzy podniknout noční let a potřebuji se trochu pocvičit v nočním létání," řekl mu klidně Biggles. „Není třeba, abyste tu čekal, nevím totiž, kdy přesně poletím. Já se dovedu o sebe postarat sám." Biggles mluvil německy a jen doufal, že mu poddůstojník rozumí, jistý si tím však nebyl.

Mechanici udělali, co si přál, a konečně zmizeli. Biggles osaměl a s pocitem ulehčení začal plánovat další kroky. „Teď sem musím dostat Brunowa. Potom budu muset vymyslet nějaký důvod pro svůj noční výlet, abych se mohl vrátit — pokud se sem vůbec vrátím. Proklatý chlap! Musel se tady objevit v tak nevhodnou chvíli!" povzdechl si Biggles.

Na zpáteční cestě do svého pokoje spatřil setníka von Stalhein, jak k němu pospíchá. „K čertu, co mi ten chlap chce?" zabručel zlostně Biggles, když na něj Němec zavolal.

„Ach, tady jste," zvolal von Stalhein. Již jsem vás hledal. Byl jsem i u vás v pokoji, ale zdálo se mi, že jste… no, tak jsem si myslel, že bude nejlepší, nebudu-li vás vyrušovat," usmál se setník.

Biggles kývl hlavou. „Vypil jsem jednu či dvě sklenky a asi jsem usnul," připustil Biggles.

„To je v pořádku. Měl bych pro vás nějakou menší práci, jestli budete mít zájem."

Jistě," odpověděl Biggles, vypadaje na oko klidně, ale uvnitř jím cloumal bezmocný vztek. „O co jde?"

„Máme tu jednoho nového britského zajatce, ale nechce spolupracovat," odpověděl von Stalhein. „Zatím jsme z něj nedostali ani slovo, nevypadá zrovna jako mluvka. Budeme s ním muset sehrát komedii. Kdybyste si vzal na sebe britskou uniformu, odvedli bychom vás k němu jako zajatce. Jistě tu fintu znáte — vy se s ním dáte do řeči a zajatec před vámi rozváže."

„To pro mě nebude nijak obtížné," souhlasil Biggles, ale v duchu si říkal, že si ten nešťastný zajatec mohl vybrat vhodnější dobu. Úskok, který Stalhein právě popsal, se prováděl zcela běžně od nepaměti. Byl to jeden ze způsobů, jak získat o protivníkovi důležité informace. Biggles měl na setníka vztek, protože mu zmařil plány. Vůbec se mu teď nehodilo opouštět Brunowa. V pokoji se přesvědčil, že leží pod postelí, jak ho tam před chvílí uložil. Převlékl se spěšně

do britské uniformy a pospíchal do tvrze, kde už na něj čekal setník s eskortou dvou vojáků, ozbrojených puškami.

„Kde je zajatec?“ zeptal se Biggles.

„V ohradě,“ odpověděl von Stalhein a ukázal k dřevěným boudám, obehnaným ostnatým drátem.

Biggles se postavil mezi vojáky. Odváděli ho k bráně do zajateckého tábora, kde na ně čekala další stráž. Na povel se brána otevřela. Dva ozbrojení vojáci ho zavedli do osvětlené místnosti a hrubě ho strčili dovnitř. Dveře zaklaply. Biggles šokovaně zíral na britského důstojníka, sedícího na dřevěné stoličce. Byl to Algy Lacey.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

BIGGLES MÁ NAPILNO

Těžko říci, kdo z obou mužů se vyděsil víc. Dobrých deset vteřin na sebe zírali v němém údivu. Potom se pohnuli. Algy vyskočil ze židličky a již se chystal otevřít ústa, aby promluvil, ale Biggles si položil varovně prst na rty a zároveň odmítavě zavrtěl hlavou. Tiše se přiblížil k Algymu. „Buď opatrný, mohly by tu někde být mikrofony,“ zašeptal. Vzápětí řekl svým obvyklým hlasem, aby to každý mohl dobře slyšet: „Hallo, tak to vypadá, že jsme se octli na jedné lodi. Jak jsi zde dlouho?“

„Chytli mě dnes odpoledne,“ odpověděl Algy nevrle a dal Bigglesovi znamení, že pochopil příčinu jeho výstrahy.

„Válka pro nás dva, zdá se, skončila,“ podotkl Biggles.

„Ano, vypadá to tak,“ souhlasil Algy.

Rozhovor, který se nyní odehrával mezi oběma muži, se skládal z vět vyslovených nahlas, v nichž si vzájemně stěžovali na svůj osud, a z vět, nebo spíše jen náznaků, jež byly řečeny pouze šeptem. Tak se Biggles dozvěděl, že Algymu selhal nad nepřátelským územím motor a hned nato byl přinucen německými stíhači přistát, a také to, že pro něj nesl zprávu o zatčení El Sherifa.

Rozhovor už trval téměř půl hodiny a Bigglesovi bylo čím dál jasnější, že na své původní plány může zapomenout. Teď zde byl Algy — a záchrana jeho svobody měla přednost. Nechtěl připustit, aby jeho přítel strávil zbytek války v zajateckém táboře. Sotva bychom se mohli divit, že si Biggles dělal vážné starosti, uvážíme-li, že Brunow ležel spoutaný pod jeho postelí, Algy seděl ve vězení a Stalhein čekal na první příležitost, aby se Bigglese zbavil.

„Nemohu ti teď všechno říci," zašeptal Biggles, „ale začíná to tu pěkně zavánět. Nevím, co se přihodí v příštích okamžicích, ale než se pustím do něčeho dalšího, hodlám tě odtud dostat. Zatím ti nepovím, jak to provedu, protože to sám nevím, ale jakmile nadejde náš čas, budeš se přesně řídit mými pokyny. Ale proboha, neudělej nějakou hloupost a neřekni nic, co by Němce mohlo vést k domněnce, že se spolu známe! Setník pro mě nejspíš každou chvíli pošle, abych mu podal hlášení o tom, co jsi mi řekl, pakliže už nemá těsnopisný záznam pořízený z odposlechu. Jakmile odtud odejdu, připrav se na všechno. Ty jsi první na řadě a já tě odtud musím dostat. Nebudu si teď lámat hlavu setníkovými záměry. Tuším, že se to tu chýlí ke konci a věř mi, že nebudu nijak brečet, jestli to už opravdu skončí. Mám toho až po krk. Bud opatrný, přicházejí," dodal chvatně Biggles, když se venku ozvaly těžké kroky a řízné vojenské povely. „Hlavu vzhůru, nebudu od tebe daleko!"

Biggles se zase vžil do úlohy, která mu byla určena, a podíval se přes rameno, když se ve dveřích objevila vojenská eskorta.

„Kommen Sie!" zvolal německý poddůstojník a kývl na Bigglese.

Biggles poslušně vstal. „Nazdar starouši! Snad se uvidíme později," řekl ležérně Algymu a odešel z místnosti.

Jakmile vyšel ven, přestal hrát divadlo. Stráž ho znala a navíc byla do celého podniku zasvěcena. Nakonec poddůstojník ještě podle předpisu zasalutoval. Za chvíli bylo vidět Bigglese, jak pospíchá směrem k tvrzi. Všechny myšlenky, které mu nyní probíhaly hlavou, byly neobyčejně přesné a jasné. Náhle uslyšel zvuk motoru. Okamžitě zbystřil pozornost. Na rozjezdové dráze se připravovalo nějaké letadlo ke startu. Biggles si prožil opravdu ošklivou chvilku, neboť se domníval, že mu někdo chce uletět v jeho Bristolu. Naštěstí

jeho zděšení netrvalo dlouho. Jakmile motor zvýšil obrátky, Biggles poznal neklamný zvuk německého motoru Mercedes. Na okamžik se zastavil a podíval se do tmy, odkud zvuk přicházel. „Á náš starý známý, už čeká svého pasažéra na vzdáleném konci letiště. To znamená, že přítel Erich poletí na jednu ze svých nočních výprav," pomyslel si Biggles. Vteřinu dvě váhal a nad něčím usilovně přemýšlel, ale potom se otočil a směle vešel do tvrze. Ve škvíře pod dveřmi Faubourgova pokoje bylo vidět, že je světlo, totéž spatřil, když míjel dveře setníka von Stalhein. Biggles neměl v úmyslu navštívit ani jednoho, mířil na konec chodby, kde byl zadní východ. Zkusil vzít za kliku, dveře nebyly zamčené, takže jimi prošel a potichu je za sebou zavřel. Na chvilku se zastavil a naslouchal, potom odběhl do svého pokoje. Nejprve se přesvědčil, že Brunow je stále v bezvědomí, pak se převlékl do německé uniformy a již byl znovu na cestě ke tvrzi. Vešel do ní zadem, bez komplikací vyšel ven kolem stráže u hlavního vchodu — a konečně se mohl vypravit za Algym.

„Nuže, teď mi půjde o krk!" nadechl se zhluboka Biggles a kývl na poddůstojníka, stojícího u vchodu do vězení. „Přiveďte mi toho britského zajatce!" řekl mu stroze. „Setník von Stalhein s ním chce mluvit."

Poddůstojník mu vyhověl se slepou poslušností německých vojáků, zavelel eskortě a odešel s ní pro Algyho. Za chvíli Biggles odváděl svého přítele do tvrze se stráží v patách.

„Počkejte tady!" nařídil Biggles vojákům. Algymu pokynul, aby ho následoval. Nyní se rozhodovalo o osudu obou letců. Krok za krokem se přibližovali k zadnímu východu, míjejíce dveře hraběte i setníka. Kdyby v průběhu těch několika vteřin vyšel někdo z nich ven, bylo by všechno ztracené! Bigglesovi vyvstaly na čele krůpěje potu. Konečně se dostali na konec chodby. Potichu vyklouzli ven.

Před budovou se rychle rozhlédli na všechny strany, ale nikde nebylo ani živáčka. „Pojď honem!" vyzval Biggles přítele.

Měkký písek ztlumil zvuk jejich kroky, když běželi do Bigglesova pokoje. „Musíme oknem, nebudeme riskovat setkání s nějakým Němčourem. Víš, proč jsme museli projít tvrzí? Protože jsme se potřebovali zbavit tvých stráží. Za chvíli nastane poprask.

Jakmile hrabě zjistí, že jsem tě nechal eskortovat z vězení, nebude čas už na nic," vysvětloval Biggles. Jsme na místě, zvedni mě trochu!" Biggles se jedním mrštným pohybem vyhoupl do okna, a vzápětí za ním i Algy, jemuž podal ruku. Konečně oba muži stáli v pokoji, oddechujíce námahou.

„Teď poslouchej!" řekl Biggles. „Mám na přistávací dráze připravené letadlo. Ty s ním poletíš do Kantary, ale musíš s sebou vzít jednoho pasažéra!"

„Koho — myslíš sebe?"

„Nikoli."

„Koho tedy?"

„Brunowa, skutečného Brunowa. Dnes se tu náhle objevil." Algy na něho vykulil oči

„Hrom do toho!" zašeptal. „Kde ho máš?"

„Tady." Biggles se shýbl a vytáhl zpod postele svázaného muže, jenž tam stále ležel v bezvědomí. „Obávám se, že jsem ho praštil o trochu víc, než bylo třeba," povzdechl si Biggles, „ale on si o to říkal. Potřebuje ošetření. Jakmile se dostaneš do Kantary, odvez ho k lékaři, ale proboha, nedovol mu utéci! A teď dělej přesně to, co ti řeknu!" pokračoval, zatímco si spěšně svlékal blůzu. „Obleč si to — ale rychle! Kdybychom někoho potkali, snaž se vypadat jako Němec! Hlavně nic neříkej, mlč! Já si vezmu na sebe kombinézu. V ní nebudu nikomu podezřelý. Je ti všechno jasné?" „Naprosto."

„Tak do toho! Nejprve musíme dostat Brunowa do letadla. Kdyby nás někdo spatřil, pokusíme se ho obelstít. Budeme předstírat, že se stalo neštěstí. Kdyby to, nedej bože, nevyšlo, uděláme následující: Brunowa pustíme na zem, já vlezu do kabiny, a ty se chopíš vrtule. Jakmile se rozběhne, co nejrychleji naskočíš do letadla. To je naše jediná naděje. Jsi připraven?"

Jsem."

„Pak tedy můžeme jít! Počkat — pomalu, nechceme mu přece zlomit vaz."

Biggles se vyklonil z okna. Nikde ani noha. Brunowa opatrně spustili na zem a dali se do neohrabaného poklusu k letadlu. Biggles se zaradoval, když Bristol uviděl na rozjezdové dráze.

„Nebude to žádná legrace — dostat ho do kabiny,“ zabručel Biggles. „Počkej — já tam vlezu první.“

Biggles se postavil v zadní kabině, sklonil se a uchopil Brunowa. Ještě že tě sestřelili, na mou duši! Sám bych to nikdy nedokázal. Chlap je těžší, než jsem si myslel. No tak — zvedej!“

Oba muži dostali společnými silami Brunowa do zadní kabiny, kde ho připoutali bezpečnostními popruhy. „To bychom měli,“ zabručel Biggles spokojeně. Jestli přijde k sobě, až poletíte, bude si nejspíš myslet, že je na cestě tam, kde by už měl být,“ pochechtával se Biggles. „Tak dělej — vlez si už dovnitř!“

Zatímco se Algy usazoval v kabině, Biggles utíkal k vrtuli.

„Počkat, co chceš dělat?“ zvolal na něho Algy, který se najednou vyděsil.

„Všechno je v pořádku, jen leť!“

„Mám tě tady nechat? Ani za nic!“

„Není čas na dohadování, blázne, vždyť sem může každou chvíli někdo přijít. Dělej, co ti říkám!“

„Ani mě nenapadne — dokud mi neřekneš, jak se dostaneš odtud ty.“

„Nejspíš si vezmu Štěně.“

„Kde ho máš?“

„V hangáru.“

‚A dokážeš si ho natočit sám?“

„Ano, asi vystartuji rovnou z hangáru.“

„Proč nechceš nastartovat, dokud jsem tady?“

„Já ti dám pohlavek, jestli hned nevypadneš,“ vyjel na něj Biggles. „Mně se nic nestane, na to můžeš vzít jed.“

Algy se podíval na Bigglese pochybovačně. „Nerad tě tu nechávám. Proč tady nezůstane Brunow a neodletíme společně?“ navrhoval Algy.

„Mám tu ještě cosi na práci,“ odpověděl Biggles.

„Co to je?“

Jde o setníka von Stalhein — a teď už konečně odletíš?“

„Ale proč…?“

„Na místě tě zastřelím, jestli okamžitě nenastartuješ ten pitomý motor!“ zavrčel Biggles.

Algy viděl, že Biggles nemá náladu na žertování. „Dobrá," řekl stručně.

„Vypnout zapalování!"

„Hotovo."

„Nasát směs!"

„Hotovo."

Biggles uchopil vrtuli, několikrát jí otočil dokola a pak zvolal: „Kontakt!"

„Kontakt!" Biggles se zatočil na podpatku pravé nohy a švihl listem vrtule směrem k zemi. Motor Rolls-Royce ihned naskočil a zaburácel tak silně, jako by ohlašoval příchod soudného dne.

Algy počkal minutku, než se mu zahřál motor, potom se rozhlédl a zamával na Bigglese. Ale Biggles už byl pryč. Jakmile Algy postrčil dopředu plynovou páčku, otevřela se škrtící klapka. Bristol se zvolna rozjížděl po ztemnělém letišti. Když nabral dostatečnou rychlost, odlepil se od země vzhůru k noční obloze.

Biggles pozoroval odlet Algyho letounu z hangáru. Skryl se tam, jakmile se motor rozběhl. Pokud šlo o jeho působení v Zabale, bylo mu jasné, že za sebou spálil všechny mosty. Jakmile Němci začnou pohřešovat zajatce a velitel stráží vysvětlí hraběti, že Englandera odvedl setník Brunow k setníkovi von Stalhein, bude oheň na střeše. A to pořádný! Ano, se Zabalou je navždy konec, to Biggles věděl. Teď musel chtě nechtě co nejrychleji následovat Algyho do bezpečí za britské zákopy.

Nabízely se mu dvě možnosti. První by byla lehce proveditelná: vytáhne z hangáru letadlo značky Pup a natočí motor. Druhá možnost ho lákala mnohem víc i přesto, že byla velmi riskantní a vyžadovala velkou odvahu. Biggles ještě zvažoval všechna pro a proti. Ale když si posvítil rozžehnutou zápalkou na letadélko značky Pup, bylo rozhodnuto. Uvnitř nebyl motor. Nyní se Biggles dostal do opravdu nepříjemné situace. Ani v případě nouze nemohl letadlo použít. Nejraději by si nafackoval, že se dříve nepřesvědčil, v jakém je stavu. „Na mou duši, to bych se dostal do pěkné bryndy, kdybych ho narychlo potřeboval," řekl si. Zcela nablízku se ozvaly tiché kroky. Biggles uskočil za širokou plátěnou zástěnu, jež se používala místo dveří. Venku obcházel letištní důstojník, pomocník hlavního

dozorce. Vypadal poněkud rozpačitě. Nejspíš slyšel startovat letadlo. Biggles nyní litoval svého zpoždění. Neuběhla ani minuta a před hangárem se objevil setník von Stalhein. Měl na sobě župan, který si zřejmě narychlo přehodil přes ramena, když uslyšel startovat letadlo. Přistoupil rovnou k důstojníkovi a řekl mu cosi, čemu Biggles nerozuměl. Zřejmě ho poslal pro důstojníka, jenž měl na starosti údržbu britských letadel, protože odběhl a vzápětí ho přivedl k setníkovi. Stejného muže pověřil Biggles nedlouho předtím přípravou Bristolu. Následovala rychlá výměna slov a gest mezi důstojníkem a setníkem. Biggles jim nerozuměl, ale zaslechl několikrát své jméno. Z jejich gestikulace pochopil, že důstojník vysvětluje von Stalheinovi, proč Brunow odletěl.

K Bigglesovu zděšení Němci vešli do hangáru a rozsvítili světlo. Dlouho se tam ale nezdrželi. Jakmile se von Stalhein přesvědčil, že Bristol je opravdu pryč, odešel, následován oběma muži.

Biggles už neváhal. Rozmontované letadlo mu neumožňovalo jinou volbu, a tak se octl v jednom z nejnebezpečnějších dobrodružství ve svém životě.

Kupodivu byl klidný, když vyšel ze své skrýše. Ubíraje se dlouhými kroky ke vzdálenému konci letiště, pobrukoval si popěvek z německé hymny Deutschland über alles, aby si dodal odvahy.

„Na mou duši, z toho ticha mi naskakuje husí kůže!“ zabručel Biggles a zastavil se, protože si chtěl podle vzdálených světel v Zabale ověřit, jestli v té tmě nesešel z cesty. Byl příliš velký realista a představy spojené se zemí, po níž právě šel, ho nijak nedojímaly. Nemohl popřít, že se tudy kdysi ubíral Xenolon v čele svých statečných vojsk, Alexandr Veliký, římští legionáři, křižáci, ale kromě určité sklíčenosti nepociťoval nic. „Inu, nedivím se, že lidé, kteří zabloudí v poušti, se časem zblázní. Být už tak zase ve Francii!“ pomyslel si a přidal do kroku.

Když přešel kolem křoví, za nímž se ukryl tu noc, kdy poprvé spatřil setníka von Stalhein převlečeného za Araba, konečně se před ním objevilo letadlo značky Halberstadt. Pilot ho nemohl vidět, protože právě natáčel vrtuli. Biggles počkal, až se motor rozběhne a pilot nastoupí do kabiny. Potom přistoupil rychle k letadlu, vyšvihl se nahoru a poklepal letci na rameno.

„Hrabě Faubourg si s vámi přeje mluvit, je to naléhavé,“ řekl mu svou nejlepší němčinou.

„Cože?“ polekal se pilot.

„Hrabě chce s vámi mluvit,“ opakoval Biggles. „Došlo k nějakým změnám, já vás mám vystřídat. Pospěšte si!“

„Ale vždyť jsem byl…“

Já vím,“ přerušil ho netrpělivě Biggles, neboť měl strach, že by se tu setník mohl každou chvíli objevit. „Hrabě vás nutně potřebuje. Dnes v noci poletím já.“

Greifbach, mimochodem poněkud nevrlý chlapík, přestal k Bigglesově velké radosti odmlouvat a zvedl se ze sedadla.

„Jaký je dnešní kurz?“ zeptal se ho ležérně Biggles. „Na velitelství jsem neměl čas zapsat si ho. Rád bych si jej ověřil.“

„Džebel Hind — Galada — Wadi Barud — Pauta,“ odpověděl bez váhání Greifbach.

„Kde obvykle přistáváte?“

„Asi nebudete přistávat, ale to se dozvíte až ve vzduchu.“

„Děkuji. Až se budete vracet, nechoďte přes letiště, ale běžte raději po jeho okraji, abych vás nepřejel!“ poradil mu Biggles a odjistil pojistku své pistole, neboť chvíle byla napjatá. Škodolibě se usmál, když spatřil Němce, jdoucího potřebným směrem. Přál si ze všeho nejméně, aby se Greifbach na cestě k tvrzi setkal se setníkem. Pilot měl štěstí, že po Bigglesovi nepožadoval písemný rozkaz, neboť Biggles byl odhodlaný zmocnit se jeho letadla, i kdyby to musel udělat násilím.

Biggles si natáhl leteckou kuklu, brýle si posadil co nejníž a ze zadní kabiny vyndal řídící páku. Potom se usadil v pilotní kabině. Nastaly krušné chvíle čekání. Minuta za minutou pomalu ubíhaly. „Snad Greifbach nedorazil do tvrze před setníkovým odchodem!“ zneklidněl při té představě Biggles. Ale již se ve tmě objevila vysoká postava Araba. Beze slova se mrštně vyhoupla na zadní sedadlo.

Biggles ucítil na rameni lehké plácnutí. „Leťte!“ zaslechl. Biggles okamžitě povolil škrtící klapku, řídící páku postrčil dopředu. Motor se rozběhl na plné obrátky, letadlo se lehce rozjelo po písku a pak se vzneslo vzhůru ve strmé vzestupné zatáčce.

Biggles spatřil mizející světla posádky v Zabale. Bylo mu jasné, že se na ně dnes v noci dívá naposledy. Po širokém oblouku, kterým se dostal do přímého směru k britskému území, začal pomalu nabírat výšku.

KAPITOLA DVACÁTÁ

NOČNÍ LETCI

Dvacet minut letěl Biggles v přímém kurzu na Džebel Hind, první orientační bod, o kterém se zmínil Greifbach. Seděl hluboko zabořený do sedadla, snaže se být co nejméně nápadný. Zpočátku hlídal každý svůj pohyb, aby se zbytečně neprozradil. Avšak setník na něj mohl kdykoli promluvit, a pak by Biggles už nemohl vyzrazení zabránit. Napětí, které se ho zmocnilo, ještě zvyšoval pocit nejistoty, ale možná i zvědavosti ohledně toho, co setník udělá.

Ve dvousedadlových letounech obvykle pilot zaujme přední sedadlo a pozorovatel zadní; i v tomto letadle piloti nebyli od sebe vzdáleni víc než půl metru. Bigglesovi by nepochybně vyhovovalo víc, kdyby Němec seděl před ním, neboť by ho měl stále na očích. Ale kdyby měl von Stalheina před sebou, bylo by riziko prozrazení ještě větší, neboť by se na Bigglese mohl kdykoli otočit a na vlastní oči se přesvědčit, kdo to s ním letí.

„Dejme tomu, že setník pozná, kdo jsem — co by potom udělal?“ tázal se v duchu Biggles. „Domnívám se, že nic. Kdyby mě praštil po hlavě, letadlo by se zřítilo na zem, protože by neměl čas, aby mě vyhodil z letadla a ještě zaujal moje místo. Další možnost je, že by se se mnou začal prát. To by ale musel být opravdu blázen, kdyby se pustil v letadle do nějaké potyčky. Co ale budu dělat já, jestli s ním budu muset někde přistát a tam na něj budou čekat nějací Arabové nebo dokonce Němci? Pokud jde o mne, těžko bych se mohl pokusit o přistání bez setníkova vědomí. Podle prvního pohybu pákou by poznal, jaké mám úmysly. Navíc přistání naslepo by bylo nebezpečné pro nás oba. Nuže, uvidíme!“

Nedaleko před nimi se začala nejasně rýsovat skalnatá krajina kolem Džebel Hind. Letadlo několikrát poskočilo vlivem vzdušných proudů, které nad skálami ve dne rozžhavenými a v noci vychládajícími vznikají.

Biggles přemohl nutkavou touhu ohlédnout se po Stalheinovi, co dělá, a soustředil se na vyrovnávání letadla, které ve vzduchu nad touto skalnatou krajinou každou chvíli poskočilo. Osamělý světlomet vyslal bílý kužel světla na noční oblohu a po chvíli se začaly objevovat jednotlivé záblesky oranžových plamenů. Bylo zřejmé, že Britové ani v noci nespí a zachytili přítomnost nepřátelského letadla. Naštěstí se světlometu nepodařilo stíhačku vypátrat, a tak střelba z protiletadlových baterií naslepo byla neúčinná. Bigglesovo letadlo právě řízlo ostrou zatáčku nad vesnicí Galada a dál pokračovalo v kurzu na Wadi Barud, další orientační místo.

Biggles opět letěl nad pustou krajinou. Místy zahlédl kolony vojáků, kteří se v poušti připravovali na nadcházející ofenzívu. „Zde by se dalo přistát," pomyslel si Biggles a vyrovnal letadlo, které znovu poskočilo. Ale očekávané plácnutí do ramene se nedostavilo ani teď.

Zdálo se mu, že už letí dlouho; v kabině bylo příjemně teplo a Biggles se opět cítil uvolněný. Počáteční strach ze setníka ustoupil únavě. „Bylo by už na čase, aby se k něčemu rozhoupal," pomyslel si ospale Biggles. V hlavě mu začaly vířit podivné myšlenky. „Okřídlené válečné vozy! To řekl někdo před tisíci roky. Nebo to bylo později?" Biggles si nemohl vzpomenout a po chvíli se vzdal, protože mu to nepřipadalo dost důležité. Vzápětí se narovnal, neboť se přistihl, že málem usnul.

Právě začal vycházet měsíc. Ze země, která byla zatím obestřena tmou, nemohl být spatřen, ale z výšky už jej vidět bylo. Blížil se další orientační bod, Pauta.

Potom se daleko na obzoru objevily první nezřetelné tečky žlutých světel. To muselo být letiště v Kantaře. Biggles po krátké úvaze natočil nos letadla mírně ve směru ke Kantaře. Všiml si toho von Stalhein? Nejspíš tento pohyb ani nezaregistroval, protože nedal nijak najevo, že by si něčeho všiml. Biggles se opět dotkl směrového kormidla lehkým sešlápnutím pedálu a srovnal tak letadlo do jedné

přímky s letištěm. Náhle mu hlavou bleskla myšlenka. „Co by mohl von Stalhein dělat, kdybych se tady rozhodl přistát?“ řekl si v duchu a trochu se při té představě zachvěl. „Nic! Alespoň do té doby, dokud bychom se nedostali na zem. Potom by na mě asi vytáhl pistoli a donutil by mě vystoupit z letadla, sám by se nejspíš chopil řízení a odletěl by pryč. Co ale brání mně, abych jednal stejně pohotově?“ Čím víc si s touto myšlenkou pohrával, tím víc se mu zamlouvala. A konečně — mohla by to být příležitost, jak s celou záležitostí skoncovat, ať už by dopadla jakkoli. Kdyby se mu podařilo přivést Němce do stanu majora Raymonda, už by se setníkovy plány nemohly vůbec uskutečnit.

„Pokud by chtěl setník něco podniknout, měl by si pospíšit. Za chvíli už na to nebude mít čas. Jakmile nakloním nos letadla k zemi, poletím tak rychle, že mu nezbude nic jiného, než sedět na místě. Možná si bude myslet, že se něco stalo s řízením nebo s motorem, to by bylo nejlepší.“

Biggles se třásl rozčilením, ale dál se držel zvoleného kurzu a pozoroval, jak se k němu pomalu blíží světla na letišti. Náhle mu zmizela z dohledu a Biggles poznal, že se právě dostal nad střed letiště. Jeden pohled na výškoměr mu prozradil, že se nachází ve výšce tisíc pět set metrů. „Teď nebo nikdy! Do toho!“ zabručel Biggles nahlas a provedl současně několik pohybů. Levou rukou zavřel škrtící klapku, pravou nohou sešlápl pedál, pravou rukou stiskl řídící páku doleva a vzápětí doprava.

Bigglesovo manévrování by muselo každého vyděsit, ať už by měl nějaké zkušenosti s létáním nebo ne. Toho chtěl také dosáhnout. V důsledku ztráty rychlosti letadlo zakolísalo a roztřáslo se. Jeho nos se prudce naklonil dolů a potom se letadlo dostalo do vývrtky. Když Biggles napočítal do pěti, postrčil řídící páku dopředu a opět sešlápl pedál. Asi tři sta metrů nad zemí se vytáhl z vývrtky a naklonil levé křídlo do téměř svislého skluzu. Prudký náraz vzduchu udeřil letce do tváře, vzpěry a dráty se rozezvučely jakoby na protest. Letadlo začalo padat k zemi jako kámen.

Teprve těsně nad zemí Biggles vyrovnal letadlo, provedl ostrou zatáčku a sklouzl na kola. Jakmile se kola podvozku dotkla přistávací dráhy, Biggles prudkým pohybem levé ruky vypnul zapalování a

pravicí nahmatal mauserovku. Konečně ocasní ostruha klesla na zem a letadlo se ve chvíli zastavilo. Biggles se svižně přehoupl přes okraj kabiny a namířil pistoli na zadní sedadlo.

„Ruce vzhůru, setníku von Stalheine," zvolal, ale nic se ani nepohnulo.

„No tak, nedělejte žádné hlouposti! Držím vás v šachu. Jeden podezřelý pohyb — a bude váš poslední. Myslím to zcela vážně! No tak, vzmužte se!" zavrčel Biggles. „Nemá smysl, abyste se schovával. Za pět vteřin začnu střílet."

Zase se nic nepohnulo.

Biggles začal pochybovat. Že by se von Stalheinovi podařilo vyskočit z letadla dřív než jemu? Biggles se začal rychle rozhlížet kolem sebe, ale do vzdálenosti asi sto metrů, kam dohlédl, nikoho neviděl. S pistolí připravenou ke střelbě se postavil na stupátko, aby mohl nahlédnout do zadní kabiny. Stačil mu letmý pohled dovnitř. Zjistil, že kabina je prázdná!

Biggles uložil pistoli do kapsy a opřel se unaveně o hranu spodního křídla. „To jsem blázen!" zabručel. Jsem padlý na hlavu — nebo sním? Dostal jsem úžeh — tak je to." Pak přivřel oči, prudce zatřásl hlavou a oči zase otevřel. „Nikoli, není to sen," pokračoval v samomluvě, když uviděl přibíhající mechaniky. Biggles se začal hlasitě smát a zároveň se u něj dostavil náhlý pocit hnusu. Silné nervové vypětí posledních minut s neočekávaným rozuzlením ho málem připravilo o duševní rovnováhu.

„Ruce vzhůru, Němčoure!" zařval mechanik, který k němu přiběhl první.

„Jen klid, starouši, nerozčiluj se tak!" osopil se na něj Biggles.

Když mechanik uslyšel angličtinu, utrpěl šok málem tak veliký jako Biggles před několika okamžiky nad prázdnou zadní kabinou. Vyděšeně se díval střídavě na letadlo a na jeho pilota.

Letecký šikovatel si razil cestu hloučkem diváků, jenž se rychle utvořil kolem Bigglese.

„Copak se tu děje?" zvolal.

„Všechno je v pořádku, šikovateli, přivezl jsem vám něco na památku," usmíval se Biggles a pokývl hlavou směrem k letadlu. „Tohle si můžete vzít nebo si to pro mě za mě třeba strčte za

klobouk. Bude vám to slušet!“ dodal hořce, neboť si právě uvědomil, že všechny plány, které za neustálého nebezpečí uskutečňoval, přišly vniveč.

„Je ještě někdo uvnitř?“ zeptal se šikovatel podezíravě.

„Klidně se tam podívejte!“ vybídl ho Biggles. „Podle mě by tam někdo měl být, ale já ho nemohu najít. Jen se podívejte, třeba dovedete hledat lépe!“

Šikovatel prohlédl německé letadlo. „Nikoli, pane, nikdo tam není,“ řekl pak.

„Myslel jsem si to,“ zabručel pomalu Biggles.

Šikovatel si ho zkoumavě prohlížel a vypadal při tom nejistě. Když zjistil, že k nim přibíhá několik důstojníků, kteří asi zaslechli přistávající letadlo, zatvářil se spokojeně, neboť věděl, že ho jejich příchod zbaví odpovědnosti. Byl mezi nimi i major Raymond. Biggles ho uchopil jemně za rameno a naklonil se k němu. „Bylo by dobré letadlo uložit do hangáru, aby tady nestálo v cestě, pane majore,“ řekl. „Budou-li se vojáci vyptávat, řeknu jim, že jsem dopravní pilot, který ukořistil nepřátelské letadlo a při letu do zázemí zabloudil. Budu na vás čekat ve vašem stanu. Je už Algy tady?“

„Ano, když jsem odcházel z jídelny, večeřel. Řekl mi, že kvůli nějakému zbloudilému Němčourovi nebude vstávat od jídla.“

„Tak ať si pochutná,“ odpověděl Biggles s hořkým úsměvem. „Řekl vám už…?“

„Ano, vím už všechno.“

‚A co Brunow?“

Major kývl hlavou. „Poslali jsme ho na bezpečné místo. Ty bys teď udělal nejlépe, kdyby sis došel do jídelny také něco sníst. Potom za mnou přijdi.“

„Máte pravdu, pane majore,“ řekl Biggles a vyrazil do důstojnické jídelny.

Asi o hodinu později už Biggles seděl pohodlně uvelebený v proutěném křesle ve stanu majora Raymonda. Major seděl za psacím stolem a dlaněmi si podpíral bradu, Algy naproti němu. Oba pozorně poslouchali.

„Tak to je všechno,“ řekl Biggles. „Musím přiznat, že to bylo bez přehánění snad největší leknutí, jaké jsem zažil, a jak jistě víte, já

jich už něco zažil! A také to bylo mé největší zklamání. Musím se přiznat, pane majore, že mi bylo skoro do breku, když jsem zjistil, že kabina je prázdná. Ze začátku jsem tomu vůbec nechtěl věřit, nelžu vám. Když pomyslím na všechna trápení, která jsem musel podstoupit, na nebezpečí, v něž jsem se vydával — ale proč nad tím teď lkát? Já jenom doufám, že si ten chlap alespoň zlomil vaz, když dopadl na zem.“

Jak to myslíš?“

„Nu, to je snad jasné. Seskočil padákem tam, kde si přál přistát. Jiné vysvětlení není možné, ledaže by měl už dost života a skočil jen tak do vzduchu. Nebo se také mohl rozhodnout, že se projde a zapomněl, kde je; ale protože už setníka von Stalhein znám až příliš, řekl bych, že je to málo pravděpodobné. Ten darebák seskočil padákem, a já tuším, kde to asi bylo. Vzpomínám si na jeden nezvykle silný poskok letadla. Podle všeho má setník ve zvyku dostávat se na naše území tímto způsobem. V tak nebezpečném terénu je méně riskantní seskok padákem než přistání letadla. Vtip ale spočívá v tom, že ten chlap je stále naživu a může kousat. Čím dřív kousne naposledy, tím méně škody napáchá. To snad ani není člověk, připadá mi jako jedovatý chřestýš. Teď je někde blízko a směje se nám za zády. Jak bychom ho mohli najít? To bych moc rád věděl! Abych nezapomněl, Algy, jak ti to šlo s Brunowem?“

„Jako po másle. Neměl jsem žádné problémy. Přiletěl jsem do Kantary, zajatce jsem uložil do svého pokoje, před dveře jsem postavil stráž a šel jsem se hlásit k majorovi. Když jsem se vrátil, Brunow právě přišel k sobě. Začal breptat nějakou děkovnou modlitbu, protože viděl moji německou uniformu. Potom mi sdělil, jací lumpové jsou Angličani a co si myslí o tobě. Zeptal se mě, jestli už jsi za mřížemi a kdy budeš zastřelen.“

„Pokračuj!“ skočil mu do řeči Biggles, kterého vyprávění zaujalo. „Co jsi mu řekl?“

„Inu, jemně jsem mu sdělil svoje novinky a také jsem mu řekl, že se mu povede špatně. Napřed tomu nechtěl věřit a musel jsem mu vysvětlit, že od té doby, co usnul, vykonal dlouhou cestu a nyní se dostal do rukou těch britských lumpů.“

Jak se na to tvářil?“

„Nijak, vypadal ale zdrceně. Nyní každého přesvědčuje, že to tak nemyslel.“

„Kde teď je?“

„V zajateckém táboře, v samovazbě,“ skočil mu do řeči major.

„Co s ním bude dál, pane majore?“

„Bude postaven před vojenský soud. Ale co bude s tím von Stalheinem? To je mnohem důležitější.“

„K tomu se dostanu za chvíli,“ odpověděl pomalu Biggles. „Myslím, že jsem přišel na to, jak se mu dostat na kobylku, ale potřebuji k tomu vaši pomoc.“

„Co by to mělo být?“

„Potřebuji někoho, kdo zná dobře zdejší kraj — a pak Araby; například majora Sterna.“

Major Raymond zvážněl a po chvíli řekl: „Nedá se jen tak zastihnout. Je stále někde v terénu. Víme zřídka, kde přesně se nachází. A nemohl by to být někdo jiný?“

„Dal bych přednost majoru Sternovi. On je jistě jediný, kdo se v případu El Šerif dokonale vyzná. Kdybyste vyslal SOS mezi Araby, už by se někdo našel, kdo by mu dal echo.“

„Snad by přišel, ale on nemá rád, když ho vyrušujeme. Samozřejmě v naléhavých případech přijde, to je něco jiného. Co tedy navrhuješ?“

„Nechte pro Sterna vzkaz na různých místech, že je nutná jeho přítomnost na hlavním velitelství v souvislosti s přípravami ofenzivy. Ať se co nejrychleji hlásí u velitele.“

„Ale pro pána krále, člověče, k tomu generál nikdy nedá souhlas.“

„Proč by ne? Právě on ze všech nejvíc by se radoval, kdybychom se dostali na kobylku tak nebezpečnému chlapovi jako je von Stalhein.“

„Dejme tomu, že se mi to podaří zařídit. Kde by ses s ním chtěl setkat?“

„Bude-li to možné, tedy na velitelství. Tím by si Sterne ušetřil cestu sem. Já bych se s Algym zatím vypravil na velitelství a počkal bych tam na něho. Asi byste tam šel s námi také, ne?“

„Generál nebude asi moc nadšený, budeš-li ho připravovat o čas.“

„Já také nebudu zrovna štěstím bez sebe, budu-li ztrácet svůj čas, přijde-li na to,“ podotkl Biggles. „Já jsem dal v sázku krk, takže pan generál sotva bude moci něco namítat, věnuje-li mi několik minut svého vzácného času. Takže pane majore, měli bychom se do toho dát,“

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

OBJEVÍ SE MAJOR STERNE

Na východním horizontu se objevily první záblesky nového dne. V chladném šedém přísvitu se vyjímal bílý dům, který stál na okraji vesnice Džebel Zalud. Kdysi zde bydlel obchodník Ali Ben Sadům, nyní zde sídlilo hlavní velitelství britského expedičního sboru v Palestině.

Bledý paprsek světla se vplížil nezaskleným oknem do pokoje v přízemí a probudil dva důstojníky, kteří zde spali na nepohodlných lodních lůžkách. Biggles sebou škubl a začal mžourat očima. Potom vstal a chvíli pozoroval, jak se rozednívá. „Algy, mně se zdá, že Sterne už nepřijde,“ řekl nevrle. „Venku už začíná svítat.“

Algy si promnul oči, zívl a pak také vstal. „Máš pravdu,“ odpověděl Bigglesovi. „Nejde-li Mohamed k hoře…, budeme se muset za Erichem vypravit my sami, co říkáš?“

„Ano, ale stejně je mi líto, že Sterne nepřišel,“ zabručel Biggles a mnul si bradu. „Doufal jsem, že nám to ušetří dost nesnází.“ Biggles se protáhl a zívl. Jistě jsme usnuli hned po půlnoci.

„Tak se mi zdá, že generál bude pěkně dopálený, vždyť na něj čekal celou noc.“

„Pokud vím, nechodí v noci spát dost často, alespoň to říkal jeden major. Prý pracuje v noci rád. Kdepak je Raymond, nevíš?“

„Nahoře u generála — strávil tam celý večer.“

„Hrom do toho, určitě má na nás dopal, že jsme si z generála vystřelili.“

„Nejspíš ano. Jak už jsem řekl, je to škoda a velice mě to mrzí, ale měl jsem ty nejlepší úmysly.“

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře a vzápětí vstoupil vojenský sluha. „Pan generál si přeje s vámi mluvit. Čeká na vás ve svém pokoji,“ řekl.

Biggles se zamračil. „Ten nám zdvihne mandle,“ povzdechl si. Biggles i Algy neprodleně následovali sluhu do bytu v prvním poschodí.

Generál vypadal unaveně. Když vešli, tázavě k nim vzhlédl. V pokoji bylo několik štábních důstojníků a také major Raymond. Všichni se na letce dívali poněkud vyčítavě.

„Kdo z vás je Bigglesworth?“ ozval se generál.

Biggles postoupil dopředu. Já, pane generále,“ řekl.

„Buďte tak laskav a vysvětlete mi, proč jsme na majora Sterna čekali — a proč právě dneska v noci? Major Raymond je přesvědčen, že jste si od příletu do Palestiny počínal naprosto skvěle. S ohledem na to jsem ochoten vás vyslechnout, ale jsem unavený a celá ta záležitost kolem von Stalheina se mi zdá poněkud bezvýznamná.“

Biggles se zatvářil jakoby kajícně. „Souhlasím s vámi, pane generále. Na první pohled to tak může vypadat,“ připustil ochotně, „ale já jsem doufal, že vás o oprávněnosti mimořádné žádosti přesvědčím pádnými argumenty.“

„Nuže, pokud si vzpomínám, na základě vaší intervence byla odložena poprava šejka Ibn Saida, ve skutečnosti špiona El Šerifa. Upřímně řečeno, Bigglesworthe, my jsme ochotni popřát hodně sluchu důstojníkům vyslaným z hlavního velitelství britského válečného letectva, ale existují určité meze, kam až jim můžeme dovolit, aby se pletli do výkonu obvyklé služby.“

„Jistě, pane generále. Avšak myslím, že jsem vám za vaši laskavost nezůstal nic dlužen.“

„Jak to?“

„Nebudete mít výčitky svědomí, které byste jistě pociťoval, kdybyste zjistil, že jste dal zastřelit nevinného člověka, pane generále.“

„Nevinného člověka! Co to říkáte?“

„Šejk Harun Ibn-Said není El Šerif, pane generále.“

Biggles mluvil klidně a odhodlaně.

„Kriste pane, co tím myslíte?“

„Přesně to, co jsem řekl, pane generále. Celá ta věc byla pěkná bouda, abych použil tohoto lidového výrazu. Šejk Ibn Said nikdy nepřestal být spojencem Britů. Německý vyzvědač, který to všechno zosnoval, odvedl čistou práci. Domníval se, že falešným odhalením Ibn Saida zabije dvě mouchy jednou ranou. Zbaví se mocného šejka, upřímně oddaného Britům, a navíc ukolébá své nepřátele, kteří se budou domnívat, že se zbavili obávaného protivníka El Šerifa. Harun Ibn Said, jenž se vůbec nevyzná v uskocích běžných na Západě, se dal snadno přesvědčit, aby si navlékl prsten německé tajné služby a uschoval u sebe doklady, které se pro něj staly přitěžující okolností. Zkrátka a dobře, byl naveden, aby se vydával za El Šerifa.“

Zdálo se, že generál ztrácí trpělivost.

„A kým, prosím vás?“ osopil se na Bigglese.

„El Šerifem, pane generále,“ odpověděl prostě Biggles.

Generál sebou škubl a v očích se mu rozsvítilo náhlým poznáním. V místnosti se rozhostilo ticho. Jistě by ho nikdy nenapadlo, co se teď dozvěděl od Bigglese. Najednou uviděl celou záležitost v jiném světle.

„Kriste pane,“ vyrazil ze sebe překvapeně. Jste si tím jistý?“

„Ano, pane generále.“

„Tak tedy El Šerif je stále ještě na svobodě?“

„Ano, pane generále.“

„Řekněte mi tedy, kdo je ten Erich von Stalhein, s nímž jste včera v noci přeletěl přes frontu? Slyšel jsem o něm už od majora Raymonda. Má něco společného s El Šerifem?“

„Má, pane generále.“

„Je to jeden a týž muž — El Šerif.“

Opět se rozhostilo ticho. Generál zůstal sedět a díval se strnule před sebe jako zhypnotizovaný. Také jeho důstojníci vypadali rozpačitě, ačkoli jeden či dva se ještě tvářili velmi skepticky.

„Proč jste mi to neřekl už dřív?“ zeptal se stroze generál a v jeho hlase zazněla zlost i výčitka.

„Protože v sázce byla věc, jež pro mne má dost velkou cenu, pane generále,“ řekl Biggles pevným hlasem. „Abych o ni nepřišel, nesměl jsem se svěřovat nezasvěceným.“

„A čeho si tak ceníte?“

„Vlastního života, pane generále. Nemohu nikoho konkrétního obviňovat, ale přesvědčil jsem se, že němečtí vyzvědači mají svoje uši i u našich nejvyšších míst — ba i u vašeho hlavního velitelství, pane generále.“

Generál se zamračil. „Tomu stěží mohu uvěřit,“ řekl zvolna. „Ale tahle vaše zpráva staví všechno do zcela jiného světla. Von Stalhein alias El Šerif je tedy na svobodě a vy byste ho rádi doběhli s pomocí majora Sterna — je tomu tak?“

„Tak je to, pane generále.“

„Vyslal jsem včera v noci pro něj zprávu, ale zdá se, že dnes se ho už nedočkáme. Kdyby se tu objevil, hned vás o jeho příchodu uvědomím.“

Vtom se ozvalo energické zaklepání na dveře a do místnosti vstoupil štábní šikovatel mající službu. „Major Sterne je zde, pane generále,“ oznámil.

„Požádejte ho, aby sem hned přišel,“ nařídil inu generál. „Nejdřív si s ním promluvím sám a řeknu mu, co navrhujete,“ dodal rychle generál a obrátil se k Bigglesovi.

„Děkuji vám, pane generále.“

Biggles kývl na Laceye a postavil se ke zdi.

Za několik vteřin již mohl s napětím sledovat muže, který vešel do místnosti. Věděl, že se právě dívá na člověka, o němž se mluví po celém Blízkém východě, na muže, jehož znalosti o Arabech jsou příslovečné, a jenž se dovedl přestrojit tak dokonale, že oklamal i samotné Araby! I teď měl na sobě vlající burnus. Srazil však podpatky a zasalutoval.

„Hallo, Sterne, tak už jste konečně tady,“ začal generál a podal mu přes stůl ruku. „Dostal jste můj vzkaz?“

„Ano, pane generále,“ odpověděl major stručně. „Dychtil jsem se dozvědět, co chystáte.“

„Jde o toho zatraceného chlapa El Šerifa," pokračoval generál. „Zdá se, že tady došlo k nějaké mýlce, neboť člověk, kterého jste mi přivedl jako El Šerifa, jím vůbec není."

Biggles potichu vykročil kupředu.

„Že to není El Šerif?" zvolal Sterne. „To je nesmysl! Není-li El Šerif on, kdopak jím tedy je?"

„Myslím, že vy," řekl klidně Biggles. „Nehýbejte se, setníku Stalheine!" Muž, který se vydával za majora Sterna, se otočil na podpatku a pohlédl do ústí Bigglesova revolveru. Zdvihl oči plné zášti a podíval se svému protivníkovi zpříma do obličeje.

„Ach," vyhrkl a pak zvolna opakoval: „Ach, měl jsem tedy pravdu!"

„Ano, měl jste pravdu," souhlasil Biggles. „A já měl pravdu také."

Von Stalhein pomalu zvedal ruce nad hlavu. Když se dostaly do úrovně ramen, strhl burnus ze sebe a hodil ho na Bigglese. Zároveň skočil ke dveřím, ale u nich mu cestu zastoupil Algy. Stalhein se bez váhání otočil a rozběhl se k oknu. Algy ho ihned začal pronásledovat. V místnosti zavládl velký zmatek.

Biggles se neodvážil vystřelit, neboť se obával, že by mohl zasáhnout Laceye nebo některého jiného důstojníka, kteří se snažili Němce chytit, ale reagovali příliš pomalu. Biggles spatřil, jak se něco bílého mihlo v okně. Byl to Stalhein, který vyletěl z okna jako pták. Biggles se ho nepokoušel napodobit, vyrazil raději po schodišti.

Na stráž, která právě běžela nahoru, zařval: „Ven, ven!" Když doběhl před dům, zahlédl setníka ujíždějícího na koni k vesnici. Než na něj Biggles stačil zamířit, zmizel mu za nejbližším rohem.

„Můj vůz, kde je můj vůz!" řval generál. „Bainesi, Bainesi! U sta hromů, kde vězíš? Zatracený chlap, když ho nejvíc potřebuji, nikdy tady není."

„Tady jsem, pane generále." Řidič automobilu, rudý až po uši, neboť právě popíjel čaj v kuchyni, okamžitě nastartoval velký osobní automobil značky Crossley.

Generál se usadil vedle něj a ostatní důstojníci se namačkali na zadní sedadlo. Pro Algyho uvnitř místo nezbylo, a tak si naskočil na stupačku.

„Rychleji, člověče, rychleji!“ pobízel Bainese generál, když projížděli domorodou vesnicí a kličkovali mezi poplašenou drůbeží, potulnými psy a splašenými osly. Pak automobil konečně vyjel na volnou silnici a nabral hned větší rychlost, jenomže von Stalheina mezitím ztratili z dohledu.

Ve vzdálenosti asi jednoho kilometru už viděli stany tábora v Kantaře, ozářené růžovými a zlatými paprsky vycházejícího slunce. Setník na koni, kterého nemilosrdně šlehal, ty stany právě míjel a řítil se směrem k hangárům.

„Nedohoníme ho,“ zlobil se generál. „Upláchne nám v některém letadle. Většina stíhaček se právě připravuje k rannímu letu.“

Stalhein vzápětí potvrdil generálovu domněnku. Několik připravených letadel už stálo na rozjezdové dráze. Jednomu z nich se dokonce točila vrtule. Pilot i pozorovatel čekali opodál a dokuřovali poslední cigaretu před startem.

Von Stalhein zamířil právě k tomuto letadlu. Nežli by jeden řekl švec, odtáhl zpod kol brzdící špalky a jedním mrštným pohybem se přehoupl přes okraj pilotní kabiny, a to všechno před zraky ohromených letců. Motor se okamžitě rozběhl na plné obrátky a Bristol se začal rozjíždět po startovací dráze.

„Už nemáme šanci, nechytneme ho!“ zuřil generál. Potom si na něco vzpomněl a přikázal řidiči: „Jeď k protiletadlové baterii!“

Baterie byla vzdálena pouhých sto metrů od silnice. Hlavně děl mířily k obloze. Posádka dělostřelců dopíjela svůj ranní čaj, ale před přijíždějícím automobilem se všichni postavili do pozoru. Velitel baterie přiběhl k vozu a zasalutoval.

„Sundejte mi to letadlo!“ rozkázal generál a ukázal na Bristol, rychle se vzdalující k německému území. „Sundejte mi ho a já vás ještě dnes povýším.“

Poručík dělostřelectva se už dál na nic nevyptával, dal povel ostatním, aby zaujali svá místa, a sám přiskočil k zaměřovači. Za necelých pět vteřin byly vypáleny první šrapnely. Velitel potom opravil náměrnou a třeskla nová salva výstřelů. Následovala další oprava a šrapnel se roztrhl asi padesát metrů před Bristolem. Nyní všechna děla pálila lak rychle, jak rychle stačili dělostřelci nabíjet.

Pilot letadla, dobře si vědom nebezpečí, kličkoval ze strany na stranu, aby dělostřelcům znesnadnil míření.

Biggles nevěděl, má-li sledovat dělostřelce, jejichž úsilí sestřelit letadlo ho velmi zaujalo, nebo kličkující letoun.

Mnohokrát musel čelit stejné situaci jako nyní setník a musel si přiznat, že je mu ho skoro líto. Jeden šrapnel vybuchl těsně pod trupem letounu, jenž se vzápětí zakymácel.

„Zásah!“ zvolal vzrušeně generál.

„Ne, pane generále, to byl pouze skok, způsobený výbuchem šrapnelu,“ prohlásil Biggles.

Druhý šrapnel vybuchl v blízkosti jednoho křídla a Bristol sebou křečovitě škubl.

„Teď to byl zásah, pane generále,“ vykřikl Biggles a stiskl Laceyovo rameno.

V malé skupině diváků se rozhostilo ticho. Hučení děl a vzdálené výbuchy šrapnelů umlkaly. Britský letoun, řízený setníkem von Stalhein, se několikrát zakymácel a vzápětí opět vyrovnal, jako by jeho pilot byl ještě naživu a ovládal řízení. Potom zmizel za vzdáleným kopcem.

Zavládl okamžik napětí. Všichni napínali uši, jestli uslyší známý zvuk, který se musí každou chvíli ozvat.

A ozval se! Jakmile letadlo dopadlo na zem, ozvala se silná detonace.

Biggles si zhluboka oddechl. „Tak to bychom měli, už je po všem!“ řekl pomalu.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

BIGGLES VYSVĚTLUJE

Ještě týž den večeřela malá společnost v důstojnické jídelně hlavního velitelství. Kromě generála a jeho pobočníka zde byli přítomni i major Raymond, Algy Lacey a samozřejmě Biggles, jehož generál požádal, aby jim stručně vyprávěl celý příběh.

„A tak vidíte, pane generále,“ dodal nakonec Biggles, když už měl vyprávění za sebou, „že rozpletení toho klubka nebylo tak obtížné, jak se zpočátku zdálo.“

„Ale kdy jste poprvé pojal podezření, že von Stalhein a El Šerif jsou jedna a táž osoba?“ zeptal se ho generál.

„To není tak snadné říci, pane generále,“ odpověděl Biggles. „Zdá se mi, že tato myšlenka musela být uložena kdesi v mém podvědomí ještě dřív, než jsem si ji sám jasně uvědomil… — Od prvního setkání s von Stalheinem jsem cítil, že jeho úloha spočívá v něčem mnohem důležitějším než jen ve funkci, kterou u posádky zastával. Choval se nápadně podezíravě ke každému, kdo sloužil v Zabale, nejen ke mně. Usoudil jsem, že k takovému chování má jistě nějaký důvod. Kladl jsem si otázky: Proč je tak mimořádně ostražitý? Čím se jeho postavení liší od ostatních? Hrozí mu nějaké zvláštní nebezpečí? V čem spočívá jeho hra? — Když jsem ho spatřil převlečeného za Araba, byl jsem přesvědčený, že jsem našel odpověď. Zdálo se mi, že všechno do sebe zapadá. Setník užíval svůj převlek pouze v noci a pokaždé odlétal ze stejného, nejodlehlejšího kouta letiště. Tak o jeho činnosti — kromě jednoho, nejvýše dvou lidí — neměl nikdo ani ponětí. Hrabě samozřejmě věděl všechno, musel to vědět. Pokud mohu soudit, řekl bych, že setníkovou činností nebyl nijak nadšený. A tím by se dalo vysvětlit i jeho chování ke mně.“

„Ale co by ho mohlo vést k takovému postoji?“ zeptal se generál.

„Hrabě žárlil na setníka von Stalhein. Nejradši by sklízel všechny úspěchy sám. Hrabě Faubourg je totiž neschopný, ale zároveň ješitný člověk — typický Prušák. Nemohl se smířit s tím, že jeho podřízený má mnohem víc důvtipu než on. A von Stalhein to věděl. Bylo mu jasné, že hraběte by potěšilo, kdyby se jeho Erich dostal do úzkých, ba troufám si tvrdit, že hrabě se v koutku duše radoval z každého setníkova nezdaru. Svědčí o tom jeho postoj v případu australské jízdy. Von Stalhein na mě nastražil past, ale já jsem se do ní nechytil, dokonce se později ukázalo, že setníkovy předpoklady byly chybné. Tehdy za mnou hrabě přišel sám do mého pokoje a blahopřál mi k úspěchu. Z toho jsem pochopil, jaký je

skutečný vztah mezi ním a setníkem. Od té chvíle jsem měl v hraběti spojence, ovšem jen do jisté míry — nesměl jsem se dotknout jeho ješitnosti. Čím víc jsem zklamal setníka, tím víc jsem potěšil hraběte.

Důkazů bych měl nespočet. Například případ se ztraceným prstenem. Byla to má chyba, lajdáctví, které mě mohlo stát život; ani hrabě to nemohl přehlédnout, ale byl náramně potěšen, když jsem se z toho dostal, a to jedině proto, že Stalhein mu předtím řekl, že mě už má v hrsti. Kdyby hrabě udělal stejný objev jako setník, všechno by dopadlo zcela jinak.

Pak zde byl případ s Leffensem. Dostal od von Stalheina za úkol mě hlídat. Leffens byl zřejmě jediný člověk, jemuž setník plně důvěřoval. Obvykle s ním v noci létal přes frontu na naše území. Teprve po jeho smrti s ním začal létat Mayer. Von Stalhein se nikdy nedozvěděl, co se Leffensovi stalo, ale myslel si, že to ví, když našel jednu z jeho kulek v mém letadle. Měl jsem pocit, že Leffense dokonce podplatil, aby mě sestřelil. Proto setník nemohl spustit moc velký povyk, když našel tu kulku.

Mnoho jsem se napřemýšlel o Sternovi. Byly to především dvě věci, které mě přivedly na jeho pravou stopu. Za prvé stín na stanovém plátně a za druhé skutečnost, že kdosi, kdo sympatizoval s Němci, zařídil můj útěk. Ten někdo musel mít přístup do britských předních hlídek. Zpočátku jsem se sám zdráhal uvěřit, že je to major Sterne. Ale od mého útěku ze zajetí jsem byl stále ve střehu a pátral jsem po důkazech, které by potvrdily moje podezření. Proto jsem tajně navštívil pokoj setníka von Stalhein. Doufal jsem, že tam najdu britskou uniformu nebo něco podobného. Ale kromě anglického důstojnického opasku jsem neobjevil nic. To jsem však stěží mohl považovat za důkaz. Jenomže potom jsem v Mayerově letadle našel britskou čapku. Řeklo by se, že teď už bylo snadné vyvodit z toho závěry. Uvěřil byste mi tehdy, pane generále, kdybych za vámi přišel a řekl vám, že major Sterne je setník von Stalhein? Pochybuji.

Když setník von Stalhein zosnoval a provedl plán na dopadení El Šerifa, odvedl kus dobré práce. Zpočátku oklamal i mě. Ale dopustil se malé chyby, která mu — jak se později ukázalo — jeho plány zmařila.“

„Copak to bylo za chybu?“

„Prsten tajné služby… Je jich vlastně velmi málo a jeden od druhého se liší. Němci nemají žádné náhradní, bylo by to příliš nebezpečné. Jeden prsten — totiž Leffensův — však byl po jeho smrti přebytečný. Setník ho vnutil šejkovi, protože věděl, že bude-li u něj nalezen, stane se dostatečným důkazem jeho viny a důvodem k tomu, aby byl odsouzen k trestu smrti.“

„Ale setník vás přece poslal, abyste se pokusil zachránit El Šerifa?“ zvolal generál. „Co tím sledoval?“

„To měla být jen další zkouška; setník se chtěl přesvědčit, jestli byl El Šerif skutečně uvězněn, a zároveň doufal, že provedu nějakou hloupost. Vždyť nemohl nic ztratit. Dejme tomu, že by se mi podařilo zachránit El Šerifa — či spíš šejka Haruna. Němci by ho měli v rukou — a co víc si mohli přát?“

„Ano, ovšem, to je jasné. A když jste jim ohlásil, že šejk byl popraven, začali se domnívat, že jsme se dali napálit.“

„Zcela správně, pane generále. Přijal jsem jejich hru a pokračoval jsem v ní. Přesto mi von Stalhein stále šel po krku. Nikdy mi nedůvěřoval, nebyl to hlupák. Jediný ze všech Němců viděl, že to s nimi od mého příchodu jde nějak z kopce. Jiní v tom viděli shodu okolností, ale von Stalhein na náhody nevěří.“

Jak to myslíte?“

„Nuže, začalo to vodní nádrží, potom se nevrátil Leffens, potom ztroskotal nájezd Arabů, pak byl sestřelen Hess. Mayer rozbil letadlo a zlámal si nohu — och, ne, pane generále, ostražitý setník v tom nemohl vidět pouhý shluk nešťastných náhod. Něco tu nebylo v pořádku, a von Stalhein to věděl. Ať už to mělo něco společného se mnou nebo ne, von Stalhein by byl mnohem klidnější, kdyby se mě zbavil. Také se o to několikrát pokusil.“

„Kdypak?“

„Naposledy toho dne, když jsem se vracel z Kantary po domnělém chycení El Šerifa.“

„A co udělal?“

„Sledoval mě ve svém letadle Pup — převlečený za majora Sterna — při letu sem do Kantary. Pak odešel na startovací dráhu a řekl leteckému šikovateli, aby mé letadlo zatáhl do hangáru a na jeho

místo postavil jiné — takové, které nemělo na vrchní nosné ploše poznávací pruh.“

„Vy se domníváte, že to udělal von Stalhein?“

„Tenkrát to byla jen domněnka, dnes už jsem si jist. Od leteckého šikovatele jsem se dozvěděl, jak k tomu došlo. Na příkaz majora Sterna provedl výměnu letadel. Potom se von Stalhein vrátil a poslal na mě letku Pfalzů. Byl to od něj dobrý tah. Kdybych byl sestřelen, nikdo by z toho nebyl moudrý. A setník by konečně dosáhl svého. Po této příhodě jsem pochopil, že jde do tuhého. Nezbývalo mi nic jiného, než všechno vsadit na jednu kartu. Proto jsem se rozhodl letět s von Stalheinem inkognito jako pilot. Když jsem ale přistál a zjistil, že setník v kabině není, ztrácel jsem naději. Zbývala jediná možnost: uchovat všechno v tajnosti a nastražit na setníka past. Bylo už načase, protože setník von Stalhein jich na mě nastražil nespočet. Všichni už víte, jak to dopadlo.“

„A co nyní navrhujete?“ zeptal se generál Bigglese.

„Mám v úmyslu podat si žádost o přeložení zpět k mé bývalé letce číslo 266. Doufám, že moji žádost vyřídíte kladně, pane generále.“

Generál se zatvářil dotčeně. „Doufal jsem, že tady už zůstanete,“ řekl Bigglesovi. „Mohl bych vám najít místo na štábu a panu Laceyovi také.“

Je mi líto, pane generále, je to od vás velmi hezké, ale já se tu jaksi necítím doma. Raději bych se vrátil do Francie, nebudete-li proti tomu nic namítat.“

„Nuže dobrá, jak chcete. Nemohu vám to odepřít a doufám, že vás nemusím ujišťovat, jak jsem vám vděčný za to, co jste pro nás udělal. Úspěch britské armády v Palestině se nyní díky vám určitě dostaví. Samozřejmě pošlu podrobné hlášení o vaší zdejší činnosti hlavnímu velitelství britského válečného letectva, a oni vás nepochybně požádají o totéž. A nyní mě omluvte, musím se vrátit ke své práci. Buďte rád, Bigglesworthe, že dosud nejste generálem.“

„Myslím, že to je poslední věc, která by se mi mohla přihodit, pane generále,“ řekl s úsměvem Biggles. „Takový správný Velbloud, modrá obloha a hodně Němců, to je vrchol mých přání — a já doufám, že to vše najdu zase ve Francii. Sbohem, pane generále!“

„Sbohem — a hodně štěstí.“ Generál se zadíval za odcházejícím Bigglesem a potom se obrátil ke svému pobočníkovi.

„Kdyby Británie měla ještě pár důstojníků takového formátu, dávno by bylo po válce,“ podotkl suše.